

ONSDAG DEN 4. FEBRUAR 2009

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9)

2. Kommissionens reaktion på Parlamentets beslutninger: se protokollen

3. 2050: Fremtiden begynder i dag – henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0495/2008) af Karl-Heinz Florenz for Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer om 2050: Fremtiden begynder i dag – henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer (2008/2105(INI)).

Karl-Heinz Florenz, ordfører. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil først sige godmorgen især til mine kolleger, som i månedsvis har arbejdet på denne klimabetænkning. Jeg er meget taknemmelig for den fair og samarbejdsvillige måde, De har arbejdet sammen med mig for at stykke denne betænkning sammen.

Proceduren i et horisontalt udvalg var ny. Vi havde ingen drøftelser med eksperter i en gruppe, men med parter fra transportsektoren og med rette fra den økonomiske sektor og selvfølgelig med parter fra energisektoren. Det var helt tydeligt i denne proces, at de første timer og dage i forhandlingen var en del hårdere, fordi dette var nyt stof. Her vil jeg igen gerne takke vores formand og min gode ven, Guido Sacconi, der altid udførte sit hverv som formand på en fremragende og fair måde.

Dagens resultat er, som vi har bemærket, primært, at dette horisontale samarbejde repræsenterer en fantastisk mulighed, og i næste sammensætning af Parlamentet bør vi sikre, at medlemmerne taler mere med hinanden, og at vi ikke kun har individuelle grupper, der er imod hinanden.

Det har været den største fordel ved dette udvalg. Vi havde indbudt eksperter på ganske højt plan, f.eks. nobelprismodtageren Rajendra Pachauri, og eksperter inden for videnskab, forskning og selvfølgelig politik. Endelig har vi i dag et resultat, der viser os, at betænkningen har vist sig at være særdeles positiv.

Vi ved alle, at vi kun opnår ganske lidt gennem forbud, sanktioner eller afståelse. I stedet skal vi opfordre til bevidsthedsmæssige ændringer samt innovation og motivation. Vores mål er, at ingeniørerne i Europa hver dag står op og glæder sig over at forsøge at bygge maskiner, der fungerer mere effektivt i denne verden, så vi udnytter vores børns råvarer på en bedre og betydeligt mere effektiv måde.

Betænkningen er også ærlig. Vi har anført, at vi ikke ønsker nogen supervåben. Der er ingen kontakt, vi kan trykke på, hverken i Bruxelles, på Bali eller i Polen i december. I stedet har vi en lang række foranstaltninger. Det er netop her, muligheden ligger: muligheden for at fortælle folk, at de selv er ansvarlige for en tredjedel af disse klimaændringer f.eks. som følge af opvarmningen af deres huse. Som borgere er vi dog alle ansvarlige for en tredjedel, herunder som følge af mobilitet, og hvad det medfører, og industrien er også ansvarlig for en tredjedel. Betænkningen er derfor rettet mod os alle. Det er det fantastiske ved den. Vi behøver ikke lede efter en skurk. Vi opfordres alle til at deltage i innovative drøftelser. Det er jeg især glad for.

Det er også tydeligt, at denne betænkning er balanceret, og jeg vil igen understrege, at den ikke repræsenterer et bestemt partiprogram. Den forklejner heller ikke nogen områder. I stedet påpeger vi, at der inden for visse områder er flere muligheder, mens der inden for andre er færre muligheder. Det anføres derfor også i betænkningen, at den i sidste ende skitserer og viser vejen frem – navnlig for Europa, da vi i Europa har en betydelig mængde miljøteknologi, som i mængde kan sammenlignes med den europæiske bilindustri. Mængden vil stige, og vi skal arbejde på dette for at skabe innovation.

Jeg sagde lige før, at vi skal inddrage borgerne, så de kan gøre noget ved deres egne boliger. I den sammenhæng kan de lokale politikere, handelskamre og erhvervsorganisationer opnå betydelige resultater med hensyn til motivation og oplysning.

Lad mig til sidst sige, at de mange fordele, som vi har påvist i denne betænkning, bør få os til at indse, at mulighederne ligger i innovation og ikke i depression. Hvis vi indser dette, har det været arbejdet værd.

Formanden. - Mange tak for Deres arbejde, Karl-Heinz Florenz, og for Deres betænkning.

Martin Bursík, formand Rådet. - (EN) Hr. formand! Det er en glæde at være her og dele mine tanker om det kommende år med Dem. Først vil jeg lykønske Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer for hele det arbejde, det er lykkedes for det at gennemføre siden dets etablering i april 2007: høringer, konferencer, betænkninger, beslutninger, udvekslinger med tredjeparter. Dets utrættelige indsats har ydet et væsentligt bidrag til at forme EU's holdning til klimaændringer.

Den seneste beslutning, "2050: Fremtiden begynder i dag – henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer", som blev vedtaget af Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer den 2. december 2008, og som De vil vedtage i denne mødeperiode, vil igen udgøre et nyttigt grundlag, når vi drøfter mulighederne for en klimaaftale efter 2012 og for yderligere uddybning af EU's klimapolitikker.

Som De ved, vil arbejdet under dette formandskab være fokuseret på den internationale forhandlingsproces. Jeg rejser i øvrigt fra Strasbourg i dag til Delhi for at drøfte situationen med den indiske regering og indiske repræsentanter. Om to uger afholdes der et møde mellem EU og Afrika i Nairobi, Kenya, og vi har allerede etableret kontakt til den amerikanske regering, hvilket jeg vil komme ind på senere.

Ved at vedtage en lovgivningspakke på klima- og miljøområdet sidst i 2008 sender EU et meget stærkt politisk signal til alle vores partnere i hele verden. Med vedtagelsen af denne pakke om nogle få måneder vil EU vise, at dets engagement og lederskab i den globale kamp mod klimaændringer er stærkere end nogensinde før. EU vil faktisk blive den første region i verden, der forpligter sig unilateralt til en reduktion af drivhusgasemissionerne på 20 % inden 2020.

Klima- og energipakken vil som bekendt fra og med 2013 muliggøre en reform af EU-ETS (EU's emissionshandelssystem), fastsætte grænser for emissionerne uden for emissionshandelssystemet, stimulere teknologi til CO₂-opsamling og -lagring samt sætte skub i anvendelsen af vedvarende energi.

Hvad angår emissionshandelssystemet, vil der blive fastlagt et fælles EU-loft med lineært faldende forløb, auktioner vil gradvist blive indført som metode til fordeling af tilskud, og overvågning, rapportering og verificering vil blive styrket. Men EU har selvfølgelig gentagne gange sagt, at vi ikke vil nøjes med 20 % – vi går efter 30 % – og derfor sætter vi vores lid til en ambitiøs global og omfattende aftale i København.

Der er nu kun 10 måneder til konferencen i København. På klimakonferencen i Poznań i december 2008 enedes man om et arbejdsprogram for 2009 med tydelige skridt mod København. Beslutningen i Poznań om at operationalisere Tilpasningsfonden repræsenterer et vigtigt skridt hen imod forhandlingerne om finansieringselementet – et af de centrale elementer i enhver omfattende global aftale.

Ministrenes rundborgsdrøftelse i Poznań bekræftede også industrilanden og udviklingslandenes fælles vilje til i global enighed at finde en effektiv løsning på de farlige klimaændringer i perioden efter 2012. Det omfatter yderligere afbødnings- og tilpasningsforanstaltninger samt finansiering og teknologi til at gennemføre disse foranstaltninger.

Poznań sendte også et budskab om, at den aktuelle finansielle krise ikke skal ses som en hindring mod yderligere indsats på klimaområdet, men som endnu en mulighed for grundlæggende at omdanne vores økonomiske system og støt fortsætte kursen mod en grøn økonomi med lave CO₂-emissioner.

Det tjekkiske formandskab agter at bygge videre på disse vigtige resultater og at yde en indsats på internationalt plan, så der opnås en vellykket aftale i København i december 2009.

Den 2. marts 2009 vil møderne i Rådet (miljø) og Rådet (økonomi og finans) efterfulgt af Det Europæiske Råds forårsmøde være de første lejligheder til at bygge videre på EU's holdning i denne henseende på grundlag af Kommissionens meddelelse "Mod en global klimaændringsaftale i København", som vi modtog for en uge siden, og på grundlag af Deres input.

Ud over den fælles vision for den langsigtede indsats på området for afbødningsteknologi og tilpasning vil udpegning af muligheder for finansiering af effektive og langsigtede klimapolitikker være en central del af

de kommende drøftelser i EU. I den sammenhæng kan jeg kun gentage opfordringen fra Udvalget for Klimaændringer til Kommissionen og medlemsstaterne om at mægle på bilateralt plan i forhandlingen om en aftale for tiden efter 2012 mellem industrilandenenes holdninger, så vi gennem en balance mellem interesserne sikrer, at klimaforhandlingerne mellem alle de store udledere af drivhusgasser lykkes.

EU vil også fortsat yde en aktiv indsats i samarbejdet med centrale forhandlingspartnere, de vigtigste nye økonomier og den nye regering i USA. Jeg har haft en telefonsamtale med Carol Browner, præsidentens energi- og klimarådgiver. Jeg foreslog hende indledningsvis et møde på højt niveau mellem amerikanske repræsentanter og Kommissionen – kommissær Dimas – det tjekkiske formandskab og det kommende svenske formandskab (dvs. trojkaen) i begyndelsen af marts, sandsynligvis den 2. eller 6. marts.

Jeg sagde, at EU ville samarbejde så tæt som muligt med USA om udviklingen og sammenkædningen af CO₂-markederne. Vi erfarer, at kongresmedlem Waxman har udtalt, at han vil forsøge at gennemføre lovgivningen fra det amerikanske udvalg for emissionshandelssystemet gennemført inden udgangen af maj. Det er en ganske opmuntrende reaktion fra USA på aktiviteterne i EU.

Vi sætter også vores lid til, at Parlamentet vil sikre, at EU's stemme høres bredt, og vi sætter pris på den udadvendte indsats, Parlamentet har ydet indtil videre. Jeg kan kun opfordre Dem til at fortsætte dette arbejde og ønsker Dem alle held og lykke i det kommende år.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. - (EL) Hr. formand, mine damer og herrer! Den endelige betænkning fra Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer, hvor Karl-Heinz Florenz har været ordfører, indeholder ambitiøse mål og dækker et bredt spektrum af problemer, hvilket bekræfter den betydning, som Parlamentet tillægger spørgsmålet om klimaændringer. Jeg vil gerne lykønske Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer og navnlig ordføreren, Karl-Heinz Florenz, for det fremragende arbejde.

Sidste år prioriterede vi pakken af foranstaltninger vedrørende klimaændringer og energi. Vores indsats bar frugt, og vi kan nu være stolte over denne meget vigtige lovgivningspakke. I år vil vi inden for EU navnlig fokusere på udformningen af gennemførelsesforanstaltningerne for denne pakke. På internationalt plan vil vi prioritere forhandlingerne om klimaændringer, som vil blive intensiveret i opløbet til FN-konferencen i København. Som De har hørt, lægger det tjekkiske formandskab stor vægt på disse forhandlinger og har planlagt en række bilaterale og multilaterale møder og forhandlinger. Deres betænkning kommer derfor på det helt rigtige tidspunkt. I opløbet til København skal vi mønstre alle styrker og samarbejde, så vi opnår det bedst mulige resultat i betragtning af Europas særlige rolle.

Det glæder mig, at betænkningen i overensstemmelse med Kommissionens analyse understreger, at den økonomiske og finansielle krise ikke må bruges som undskyldning for at udskyde indsatsen mod klimaændringerne. Vi er også enige i, at en aktiv indsats mod klimaændringerne er en del af løsningen på den aktuelle økonomiske krise.

Med pakken af foranstaltninger vedrørende klimaændringer og energi er Europa nu på vej mod en økonomi med lave CO₂-emissioner. Samtidig vil den hjælpe med at begrænse Europas afhængighed af importeret energi, hvilket er en lige så vigtig fordel, der for nylig blev illustreret af naturgaskrisen. Ved at gennemføre målet om en reduktion af drivhusgasemissionerne på 20 % eller 30 % vil vi, hvis de andre industrilande accepterer sådanne reduktioner inden for rammerne af en international aftale, uden tvivl være den mest ambitiøse af alle lande eller grupper af lande. Vi sætter et eksempel for resten af verden, hvilket vil tilføre positiv dynamik til de internationale forhandlinger.

Inden vi fokuserer på de internationale forhandlinger, vil jeg kort kommentere et problem, der med rette fremhæves i betænkningen. Betænkningen indeholder værdifulde forslag til, hvad der skal gøres for at udnytte naturressourcerne mere effektivt med det formål at reducere emissionen af drivhusgasser og spare energi.

Sidste år tog Kommissionen det første skridt i den retning ved at godkende handlingsplanen for bæredygtigt forbrug og bæredygtig produktion. Senest har den styrket indsatsen for at spare energi og udnytte den mere effektivt med pakken af foranstaltninger vedrørende klimaændringer og energi. Der skal dog stadig gøres meget, når det drejer sig om bæredygtig anvendelse af naturressourcer, og der er naturligvis stadig enorme muligheder for at udnytte energien mere effektivt. Et sigende eksempel er det forslag, som Kommissionen for nylig fremsatte om energieffektivitet i bygninger. Dette er en sektor, der kan gøre til genstand for forskelligartede mål, da den rummer betydelige fordele med hensyn til energibesparelser og klimabeskyttelse, samtidig med at den skaber beskæftigelse og bidrager til udviklingen af ny teknologi.

I dag skal vi mere end nogensinde før forstærke og styrke vores økonomier gennem foranstaltninger, der kan sætte skub i indførelsen og anvendelsen af rene teknologier, som kan hjælpe med at skabe rene arbejdspladser. Samtidig vil der blive skabt vigtige muligheder for vores eksterne handel, idet markederne for rene teknologier er i rivende udvikling. På den baggrund foreslog Kommissionen i december derfor en række specifikke aktioner inden for rammerne af den europæiske økonomiske genopretningsplan.

Med hensyn til de internationale forhandlinger om klimaændringer har pakken af foranstaltninger vedrørende klimaændringer og energi uden tvivl styrket vores argumenter og indsats for at overbevise vores internationale partnere om, at iværksættelse af effektive foranstaltninger ikke kun er nødvendig, men også mulig. Der er selvfølgelig ingen tvivl om, at de internationale foranstaltninger vil blive vanskelige, delvist fordi de er så komplekse. Jeg tror alligevel, at vi vil nå til enighed i København. Vi kan og skal nå til enighed. Der er ingen tid at miste. Det er et spørgsmål om politisk vilje, og jeg tror, at viljen er til stede.

Mens de internationale forhandlinger intensiveres, vedtog Kommissionen i sidste uge en meddelelse, der indeholder dens holdninger til de vigtigste forhandlingspunkter. Det er først og fremmest industrilandene, der opfordres til fortsat at spille hovedrollen. Der kommer, som den tjekkiske minister sagde tidligere, positive meddelelser fra USA. Præsident Obama har lovet, at USA vil deltage aktivt i de internationale forhandlinger. Han har også erklæret, at der vil blive indført et system for handel med drivhusgasemissioner i USA, og at der vil ske reduktioner på 80 % inden 2050 sammenlignet med 1990.

Alt dette er positivt, men vi ønsker at se det gennemført i praksis, faktisk i år, fordi vi skal opnå en aftale i København sidst på året. USA skylder, og de skal på baggrund af præsident Obamas erklæringer yde et væsentligt bidrag – sammen med EU – så vi alle kan nå til enighed i København. Vi glæder os naturligvis over den igangværende debat i USA, som vil resultere i, at der gennemføres andre målrettede foranstaltninger for at bekæmpe klimaændringerne. Et sigende eksempel er de foranstaltninger vedrørende biler, der for nylig blev annonceret.

Kommissionens meddelelse bekræfter målet om en samlet reduktion på 30 % af emissionerne for industrilandene og definerer begrebet sammenlignelighed af indsats. Sammenlignelighed vil være af afgørende betydning både for at opfylde miljømålene og for at sikre lige konkurrencevilkår. Kommissionen har foreslået en række kriterier for definitionen af sammenlignelighed.

Hvad angår udviklingslandene, er det trods alt vigtigt at sikre, at de fortsat yder en indsats, så den økonomiske udvikling, de har brug for, bliver mindre CO₂-intensiv, selv om der ikke kræves samme grad og type indsats af dem som af industrilandene. For at opfylde målsætningen om ikke at overskride 2 °C i 2050 skal udviklingslandene sænke stigningstakten for deres emissioner med 15 % til 30 % under de emissioner, de ellers ville have tegnet sig for, hvis de ikke gjorde en indsats inden 2020. Den indsats, hvert enkelt udviklingsland skal yde, afhænger selvfølgelig af niveauet for deres økonomiske udvikling og deres ressourcer. Det betyder naturligvis, at vi forventer os mere af de hurtigt udviklende økonomier end af de andre.

Vi ved alle, at vi ikke vil nå de ønskede resultater i København, hvis det ikke lykkes for os at øge investeringerne og sikre øget finansiering af emissionsreduktion og tilpasning. En del af de nødvendige investeringer vil naturligvis, også i udviklingslandene, komme fra den private sektor i de forskellige lande, og omkring en tredjedel vil efter Kommissionens beregninger komme fra CO₂-markedet. En del skal komme fra det offentlige, og vi skal undersøge, hvordan vi kan sikre disse offentlige midler. I dag, hvor vi befinder os midt i en recession, bliver disse forhandlinger ikke nemme. Vi skal alligevel være forberedte og fremlægge argumenter i forhandlingerne i bevidsthed om, at prisen på manglende handling vil være meget højere end prisen på foranstaltninger.

Endelig understreger Kommissionen i sin meddelelse betydningen af et globalt CO₂-marked og etableringen af sammenlignelige handelssystemer i OECD-landene inden 2015, mens det for de økonomisk mest velstående udviklingslande foreslås, at dette skal ske på en senere dato inden 2020.

Det er hovedbudskaberne i Kommissionens meddelelse, og jeg glæder mig til at høre Deres mening om dem. De internationale forhandlinger vil fortsætte hastigt, og der kræves intenst diplomatisk arbejde fra vores side i år. Jeg ser frem til Deres bidrag til denne betydelige indsats.

Romana Jordan Cizelj, for PPE-DE-Gruppen. - (SL) Hr. formand! Klimaændringer er et stort område, og jeg er enig med ordføreren, når han siger, at vi, medlemmerne af Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer, var nødt til at finde nye metoder for at komme omkring hele dette områdes fulde bredde og indhold. Nu, hvor vores arbejde er afsluttet, kan jeg dog bekræfte, at vi bestemt havde rig mulighed for at udveksle mange forskellige synspunkter og holdninger og fremlægge forskellige forslag til kommende handlinger. Vores drøftelser var til tider ganske dynamiske, netop på grund af forskelligartetheden af de fremsatte synspunkter. Betænkningen repræsenterer som følge deraf et bredt spektrum af meninger og indeholder mange gode

forlag, men den sætter os også i stand til at koordinere det fortsatte arbejde med formulering af diverse politikker for de enkelte sektorer i de permanente udvalg. Personligt mener jeg, at det ville være en godt idé, hvis vi benyttede denne særlige metode i fremtiden.

De områder, vi nævnte tidligere, f.eks. energi, transport og industri, viste sig at rumme de største muligheder for indsats, men andre områder viste sig også at være vigtige, og her tænker jeg på landbrug, kvægopdræt, bæredygtigt skovbrug, informations- og kommunikationsteknologi og EU's udviklingspolitik vedrørende tredjelande.

Vores overgang til et samfund med lave CO₂-emissioner vil naturligvis kun være mulig, hvis vi fortsat investerer i forskning og accelererer udvikling og fornyelse, og hvis vi forfølger de øvrige målsætninger, der er defineret i Lissabonstrategien. Dette alene vil dog ikke være tilstrækkeligt. Vi skal også ændre livsstil. Men det kan vi kun gøre, hvis befolkningen betragter miljøbeskyttelse som en ægte værdi. Vi skal derfor yde en større indsats med hensyn til informationskampagner og styrkelse af bevidstheden.

Jeg er også enig i bemærkningerne om sammenhængen mellem finansiell krise og klimaændringer. Selv dette giver os dog en mulighed, og frykten for, at klimaændringer er blevet skubbet i anden række til fordel for den finansielle krise, er ubegrundet, fordi vores foranstaltninger til genrejsning af økonomien skal udformes, så de fremmer bæredygtig udvikling, ikke kun forbrug.

Da vores målsætning er at begrænse de globale temperaturstigninger, skal vi naturligvis også arbejde internationalt. Her skal Europa etablere og uddybe dialogen med industrilandene, fordi vi i fællesskab skal reducere og eliminere byrden fra vores historiske emissioner, samtidig med at vi lytter til udviklingslandene og de fattigste lande og giver dem mulighed for at opnå bæredygtig udvikling, selv om det medfører højere omkostninger.

Til sidst vil jeg gerne takke ordføreren, Karl-Heinz Florenz, for den åbenhed, han har udvist i arbejdet.

Dorette Corbey, for PSE-Gruppen. - (NL) Hr. formand! Først vil jeg oprigtigt takke Karl-Heinz Florenz for det ægte engagement og den målrettethed, han har udvist ved udarbejdelsen af denne betænkning. Den er efter min mening blevet en altomfattende betænkning med næsten 200 henstillinger, som virkeligt er umagen værd. Den indeholder mange gode henstillinger, der kan være en inspirationskilde for det kommende Parlament, de nationale parlamenter og de lokale myndigheder.

Jeg vil nævne fem centrale temaer, der er vigtige for vores gruppe. For det første anerkender denne betænkning, at klimaændringer er omfattende og påvirker alle sektorer, ikke kun industri, transport og energi, som vi allerede har fastlagt regler for, men også landbrug, sundhed, videnskab og teknologi, ikt, uddannelse, jord, vand og arealanvendelse. Alle disse områder fortjener vores fulde opmærksomhed og en effektiv løsning.

For det andet skal klimapolitikken også have en social dimension og være tydeligt præget af solidaritet. Vi skal tage fat om beskæftigelse, indkomstaspekter og energifattigdom. Vi skal vide, hvordan der vil blive betalt for ny teknologi, og hvem der skal bære disse omkostninger. Vi vil vide, hvordan der vi kan skabe mange arbejdspladser, og om arbejdspladser vil gå tabt. Vi ønsker omskolingsprogrammer for de nye grønne arbejdstagere. Uden maksimalt socialt engagement er det ekstremt vanskeligt at få politisk støtte til klimapolitik.

Det tredje centrale tema vedrører den økonomiske krise, hvor vi igen har brug for en helhedsløsning. "Green New Deal" er blevet et begreb, som vi støtter helhjertet. Der kræves betydelige investeringer. Indgreb til støtte for banker og virksomheder skal som et minimum have en bæredygtig komponent. Investeringer i huse og boligblokke i Østeuropa skal prioriteres højere, da de vil gavne beskæftigelsen, energisikkerheden og klimaet.

Det fjerde centrale tema er landbruget. Det er normalt ikke noget, vi drøfter, når vi taler om klimaet. I dag har vi vist, at det faktisk er nødvendigt, og det viste sig at være et kontroversielt emne. Vi drøftede længe spørgsmålet om, hvorvidt der skal fastlægges bindende mål for landbruget, og vi blev enige om at overveje dette nøje. Det fremgår dog også, at landbruget ikke kun udgør et problem. Det tilbyder også løsninger. Sundt landbrug, effektiv arealanvendelse og korrekt anvendelse af biomasse kan hjælpe med at reducere drivhusgasserne.

Det femte centrale tema handler om at inddrage befolkningerne. Det kræver, at vi sikrer information og gennemsigtighed. Hvis vi vil ændre vores forbrugsmønstre, skal vi vide præcis, hvilke produkter der producerer høje niveauer af drivhusgasser, og vi skal evt. tilpasse vores forbrugsmønstre til dette. Det er selvfølgelig ikke nemt, men problemet med klimaændringer kan – som Karl-Heinz Florenz påpegede for et øjeblik siden – ikke løses med et par tekniske trick. Vi skal under alle omstændigheder gøre vores bedste for at involvere så

mange mennesker som muligt i de store udfordringer, vi står overfor. Lokale initiativer er meget nyttige i denne henseende. Gratis energieftersyn til boliger, bedre offentlig transport samt lokal og regional fødevarerproduktion. Sammen kan vi opnå meget.

Med denne række af foranstaltninger er der også grund til optimisme. Drivhusgasser kan reduceres, og det vil bidrage til innovation, økonomisk vækst, bedre energiforsyning, bedre fødevarerproduktion, øget beskæftigelse og et mere stabilt klima. Jeg skylder stor tak til alle mine kolleger, der har ydet et bidrag til dette.

Chris Davies, for ALDE-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Det står en elefant i skyggen af denne forhandling, som vi tilsyneladende nægter at se. Der er praktisk talt ingen henvisning til den i denne betænkning, og den nævnes kun flygtigt i Kommissionens omfattende strategi for opnåelse af en klimaændringsaftale i København. Det er den kendsgerning, at den menneskelige befolkning vokser med hidtil ukendt og ikkebæredygtig hast. I løbet af levetiden for mange af os vil befolkningen på jorden være tredoblet. Den vokser med 200 000 hver dag: 80 millioner om året.

Hvorfor har Kina brug for et nyt kulkraftværk hver uge? Fordi Kinas befolkning er blevet mere end fordoblet på 50 år. Den vokser stadig hurtigt, energiefterspørgslen vokser i samme takt, og den kinesiske befolkning ønsker det samme, som vi har i Vesten, og som de selvfølgelig har ret til. Ministeren flyver til Indien i dag. Befolkningsvæksten er endnu stærkere der, og de vælger også kul som energi.

Men denne planet har begrænsede ressourcer. Vi er nødt til at nedsætte farten for og vende befolkningstilvæksten. Vi skal gøre det fuldstændigt uden tvang, og vi må aldrig i arrogance glemme, at vi i industrilandene bidrager meget mere til klimaændringerne end befolkningerne i udviklingslandene.

FN's Befolkningsfond siger, at 380 kvinder i verden bliver gravide hvert minut af dagen, og at halvdelen ikke har planlagt det. Prævention skal være tilgængelig for alle. Kvinder skal have kontrol over deres reproduktion: Det er bedre end alternativet, nemlig usikker abort.

De lægelige ressourcer skal forbedres, så kvinder på sikker vist kan udskyde fødslen af børn, indtil de er ældre, men frem for alt skal spørgsmålet sættes på den politiske dagsorden. Hvis vi nægter det, vil det være topmålet af tåbelighed. Familier over hele verden bør tale om dette. Regeringer bør sætte mål for befolkningsstabilitet eller -reduktion. Erkendelse af befolkningsvækstens centrale betydning er nøglen til at løse problemet, og vi kan ikke håndtere klimaændringer eller opnå bæredygtig udvikling, hvis vi ikke gør det.

Liam Aylward, for UEN-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Jeg vil også complimentere Karl-Heinz Florenz for hans indsats og engagement i udformningen af denne betænkning og selvfølgelig hans evne til at lytte og forstå de mange varierede og forskellige holdninger.

Som lovgivere er det afgørende, at vi midt i massiv økonomisk afmatning arbejder for at skabe resultater inden for grøn energiteknologi. Vi kan blive verdens førende inden for vores forskellige områder for vedvarende energi, som bør fastlægge en stram, effektiv og koordineret strategi, som omfatter regeringer, ngo'er, forskere, virksomheder, udviklere, som ikke søger at tale, men at løse. Vi skal reducere bureaukratiet og støtte de små og mellemstore virksomheder og udviklerne af teknologi.

Markedet er der. Den lovgivningsmæssige ramme er klar. Vi har fastsat målene for vedvarende energi. Selv om finansieringen er knap, er den afgørende for teknologisk udvikling og fastholdelse af ekspertise. Banker og andre finansieringsinstitutter skal tage risici for at hjælpe grønne teknologier i opstartsfasen. Vi vil opnå en langsigtet gevinst, hvis vi er på mærkerne. Beskæftigelsen og velstanden vil blive styrket. Hvis vi derimod spilder denne dyrebare tid, sakker vi bagud, og andre lande er parate til at udfylde hullet.

Irland kan f.eks. blive for havbølgeteknologien, hvad Finland er for mobiltelefoneteknologien. Vi har et ubestridt potentiale som følge af vejrforholdene og vores placering i Atlanterhavet. Vi har den patenterede teknologi. Vi har ekspertisen på stedet, og vi har den lovgivningsmæssige målramme. Markedet er parat, så der er fantastiske muligheder for jobskabelse, reduktion af elpriserne, energisikkerhed og reduktion af CO₂-udledningen for ikke at tale om patentindtægter.

Vi skal nu støtte vores virksomheder, der i mere end ét årti har arbejdet for at nå hertil. De har taget risiciene, og vi skal støtte dem gennem øget finansiering. Forsinkelser på dette tidspunkt vil være skadelige. Grøn teknologi er vores fremtid. Vi har muligheden nu, så lad os udnytte den.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. - (DE) Hr. formand! Jeg vil også takke Karl-Heinz Florenz – navnlig for hans tålmodighed i forhandlingerne. Længden af betænkningen er bevis for det store antal problemstillinger, den omhandler.

Jeg vil dog sætte spørgsmålstegn ved bæredygtigheden af den aftale, som betænkningen signalerer i begyndelsen af året. Jeg husker den internationale klimakonference i Poznań særdeles godt og den meget svage rolle, som europæerne spillede der, fordi de havde travlt med at nedjustere deres ambitiøse løfter og erklæringer fra den internationale forhandlingsrunde på Bali, og fordi de på baggrund af den stigende finansielle og økonomiske krise havde travlt med at nedprioritere klimapolitikken.

Det kommende år vil efter min mening være afgørende med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt vi reelt er parate, som vi i øjeblikket bliver ved med at love, til at justere den type af økonomi, som vi i industrilandene har vænnet os til, på baggrund af vores viden om klimaændringer. Jeg mener, at beslutningen om, hvorvidt vi vil gå ad bæredygtighedens vej, endnu ikke er truffet.

I Poznań anbefalede Ban Ki-Moon og Achim Steiner i stærke vendinger, at alle foranstaltninger, der iværksættes af medlemsstaterne i deres økonomiske vækstplaner og bankredningspakker, nu kombineres med programmer til bekæmpelse af fattigdom i udviklingslandene og de skrækkelige konsekvenser af klimaændringerne i udviklingslandene samt med foranstaltninger, der kan skabe et virkeligt ambitiøst niveau af klimabeskyttelse og en ny energipolitik.

Jeg kan se, at enhver ny lovgivning på europæisk plan vedrørende dette spørgsmål vil være banebrydende. Det er på ingen måde sikkert, at Europa vil finde vejen til et moderne samfund med hensyn til energieffektivitet og vedvarende energier. Det hele hviler som altid på beslutningen: Skal vi fortsætte med den gamle blanding af kulkraft og kerneenergi, eller vi vil gå ad nye ambitiøse veje? Jeg håber, at vi fortsat kan behandle dette spørgsmål så konstruktivt, som vi har gjort det i Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer, om end jeg ikke er sikker på, at det er muligt.

Jens Holm, for GUE/NGL-Gruppen. - (SV) Hr. formand! Endelig skal vi træffe en beslutning om denne klimabetænkning efter mere end 18 måneders arbejde. Jeg vil nævne tre ting.

De langsigtede reduktionsmål: I afsnit 3 kræver vi en reduktion af emissionerne i EU på mellem 25 % og 40 % inden 2020 og mindst 80 % inden 2050. Det er en god ting, og det betyder, at vi fastlægger højere krav end i sidste års EU-klimapakke.

Vi kræver også, at der iværksættes foranstaltninger i forbindelse med kødindustrien. I henhold til rapporten "Livestock's Long Shadow", som FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation (FAO) har udarbejdet, tegner kødindustrien sig for 18 % af de globale emissioner. Det er noget, som vi bemærker i betænkningen, og vi kræver en reduktion af kødforbruget. Det er en klar og i en vis grad historisk beslutning fra Parlamentets side, som normalt foretrækker at støtte tilskud til denne industri. Det er dog en skam, at især Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater vil stemme for en fjernelse af disse krav. Ligesom vi er nødt til at reducere bilkørslen, burde vi vove at sige, at det hastigt stigende kødforbrug ikke er bæredygtigt.

Jeg vil også minde Dem om, at kødindustrien faktisk er den primære årsag til ødelæggelsen af Amazonregnskoven, fordi der ryddes arealer til græsgange til dyr og til produktion af foder. En stor del af dette foder eksporteres til Europa som soja. Dette er ikke bæredygtigt.

Bilindustrien er et andet voksende problem. Mellem 1990 og 2005 er emissionerne fra den europæiske transportindustri steget med 32 %. Der kræves enorme investeringer i offentlig transport og andre miljøvenlige transportformer. Biler, der bruger fossile brændstoffer, skal erstattes af elbiler og måske i fremtiden også af brintdrevne køretøjer. Vi skal spørge os selv, om situationen med alle disse transportformer er bæredygtig. Bør vi ikke i stedet stimulere lokal produktion og lokalt forbrug?

Endelig vil jeg komme med en advarsel vedrørende ændringsforslag 12 og 28, som kræver øget anvendelse af kerneenergi. Hvis de vedtages, kan min gruppe ikke støtte denne beslutning. Stem derfor venligst imod ændringsforslag 12 og 28.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. - (NL) Hr. formand! I betragtning af, at en stor del af Vesteuropa i øjeblikket er ramt af særdeles hård kulde, er en forhandling om den globale opvarmning måske lidt malplaceret. Som betænkningens titel antyder, ser vi dog langt ud i fremtiden i denne forhandling. Vi bør derfor ikke køre helt fast i kortsigtede hændelser. Den endelige betænkning fra Karl-Heinz Florenz er særdeles velgennemtænkt og udsender et klart budskab.

For at reducere eller forebygge de negative konsekvenser af klimaændringer kræves der målrettet indsats inden for et bredt område. Vi har brug for faste mål for perioden mellem 2020 og 2050. Ikke én del af samfundet bør slippe for at yde en indsats. I opløbet til klimakonferencen i København skal vi fastholde

vores ambitioner støttet af et bredt udvalg af foranstaltninger. Denne betænkning yder et særdeles værdifuldt bidrag hertil.

Roger Helmer (NI). - (EN) Hr. formand! For 500 år side var de lærde enige om, at jorden var flad. De tog fejl. I 1970'erne var der efter tre årtiers global afkøling enighed blandt forskerne om, at vi stod over for en ny istid. De tog fejl. I 1999 mente alle, at år 2000-fejlen ville forårsage en global katastrofe ved at lukke alle computersystemer i hele verden. Våbensystemer ville gå ned, handelen vil stoppe, fly ville falde ned. De tog fejl. Der skete slet ikke noget.

I dag får vi at vide, at man er enige om, at vi står over for en katastrofal menneskeskabt global opvarmning. Der tager vi også fejl. Vi er heller ikke enige. Myten om enighed er en propagandatriumf for sortseerne, men gentagne undersøgelser både i den videnskabelige litteratur og af aktive klimaforskere viser, at der er mange forskellige holdninger på begge sider af debatten, og mange mener, at sagen endnu ikke er afgjort.

Det er rigtigt, at jorden er blevet lidt varmere i de seneste 150 år, selv om det er sket langsomt og i ryk, men det er fuldstændigt i overensstemmelse med de veldokumenterede, langsigtede naturlige klimacyklusser, som gav os "Roman Optimum", varmeperioden i middelalderen og den lille istid. Det er dokumenteret, at andre elementer i solsystemet ligesom jorden er blevet varmere. Iskapper er blevet mindre på Mars, men der er jo ingen, der forestiller sig, at det skyldes industrielle emissioner eller firehjulstrækkere.

Vi planlægger nu at bruge utrolige summer på afbødningsforanstaltninger, som simpelthen ikke vil virke, og som ved at skade vores økonomier vil betyde, at vi ikke har adgang til de nødvendige midler til at håndtere de virkelige miljøproblemer. Som en britisk journalist, Christopher Booker, har bemærket, er sortsynet om den globale opvarmning den største kollektive flugt fra virkeligheden i menneskets historie.

Pilar del Castillo Vera (PPE-DE). - (ES) Hr. formand! Først vil jeg takke Karl-Heinz Florenz for hans arbejde og selvfølgelig formanden for udvalget samt alle koordinatore og medlemmer af udvalget.

Denne betænkning er endnu et udtryk for det, der er blevet en permanent bekymring i EU, nemlig klimaændringer og deres konsekvenser.

Det seneste sæt foranstaltninger var den netop vedtagne energipakke. Den betænkning, vi drøfter i dag, afspejler den samme tilgang til bekæmpelse af klimaændringer og den samme bekymring, der findes i EU.

Den betænkning, vi behandler i dag, er, som det allerede er blevet sagt, en række henstillinger. Den er en omfattende serie af forskellige foranstaltninger og henstillinger, som indeholder forskellige "vejvisere" for forskellige sektorer, herunder fiskeri, landbrug, vand, skovbrug osv. Alle disse "vejvisere" fører i samme retning, men der skal udvikles foranstaltninger for hver enkelt.

Jeg vil dog begrænse mig til det, der efter min mening er det grundlæggende princip, som er påkrævet, hvis vi skal opnå en effekt. Når vi står over for klimaændringer, skal vi forbedre effektiviteten. Det skal efter min mening være det grundlæggende princip bag alle de foranstaltninger, der iværksættes.

At forbedre effektiviteten betyder, at vi prioriterer teknologisk innovation. Det betyder fremhævelse af effektivitetsmål, når vi uddeler støtte og tilskud. Det betyder fremhævelse af effektivitetsmål, når vi tildeler visse skattefordele osv. Vi kan kun være virkelig effektive, hvis vi forbedrer effektiviteten.

Guido Sacconi (PSE). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! De medlemmer, der har talt før mig, har tydeligt vist, hvor godt det er lykkedes for os at samle meget forskelligartede meninger i ét fælles udkast.

Betænkningen fra Karl-Heinz Florenz, som fortjener ros for at have skabt denne enighed ved at lytte nøje til alle synspunkter, handler i sidste ende om energimæssig omstilling og en generel ændring af produktionssystemer, livsstil og forbrug. Det er mere end en filosofisk erklæring, og vi ved, at det ikke bliver en nem tur, men en tur, som skal tages i etaper. Der er f.eks. indikationer i den arv, vi efterlader til det kommende Parlament, af, hvad der efter vores mening skal være de prioriterede handlinger i den næste valgperiode i opløbet til København og tiden derefter.

Jeg vil dog gerne fokusere på indholdet. Jeg vil først og fremmest takke den centrale aktør i arbejdet, nemlig sekretariatet. Jeg har her nogle tal om vores arbejde. For at give Dem et indtryk af, hvor vigtigt deres arbejde har været, vil jeg blot sige, at de organiserede otte tematiske møder med 60 af verdens førende eksperter.

Nu vil jeg som det vigtigste appellere, dvs. udtrykke mine forhåbninger, til det nye Parlament. Hr. formand! De har selv demonstreret Deres tro på, at lotteriet med dette udvalg ville give gevinst – selv om det ikke, hvis sandheden skal frem, blev modtaget lige godt af alle i Parlamentet, da det blev nedsat for 18 måneder siden.

De appellerede til Parlamentet ved to forskellige lejligheder, hvilket viste Deres personlige støtte til dette emne og vores opgave, og jeg vil derfor, om forlov, henvende mig direkte til Dem. Det vil være en skam, hvis det kommende Parlament ikke etablerer et lignende instrument i næste valgperiode, ikke mindst fordi mange nationale parlamenter og regeringer i mellemtiden har omstruktureret deres arbejde med særligt fokus på klimaændringer. Jeg håber derfor, at det kommende Parlament ikke vil gå tilbage til en streng opdeling, hvor relaterede områder opdeles i forskellige udvalg, men at det, som vi har anbefalet, vil forberede sig til den lange rejse mod en økonomi med lave CO₂-emissioner.

Vittorio Prodi (ALDE). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Karl-Heinz Florenz for hans arbejde.

Endelig skal vi stemme om denne betænkning, der repræsenterer 18 måneders arbejde i Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer. Jeg vil personligt hævde, at den er en succes, om end kun en beskeden succes. En succes, fordi Parlamentet har vist, at det er en af de mest lydhøre institutioner, som har givet sig selv et ad hoc-instrument – Det Midlertidige Udvalg – der kan samle data og idéer om et spørgsmål, der påvirker os alle, og hvis konsekvenser vi skal møde sammen, både nu og i fremtiden. En beskeden succes, fordi resultater stadig, trods alle vores anstrengelser og kvaliteten af deltagelsen og de gennemførte undersøgelser, mangler det bid, som en beslutning om dette emne burde have.

Klimaændringer er, som jeg har sagt mange gange, et presserende og alvorligt spørgsmål, som kræver målrettede og effektive instrumenter. Vi etablerede primært dette udvalg for at opnå en tværfaglig behandling af politikker, som altid er blevet håndteret alt for separat. Jeg håber, at denne tværfaglige tilgang kan fortsætte i det kommende Parlament, og at Parlamentet fortsat vil deltage i Københavnsforhandlingerne.

Det, vi har brug for, er global enighed, og derfor skal vi have noget at tilbyde først og fremmest udviklingslandene. I øjeblikket mangler de lige vilkår, som vil overbevise befolkningerne i udviklingslandene om denne politik. Den er for eurocentrisk og for sektoropdelt. Vi taler om en ændring af livsstil. Politisk skal vi fremsætte forslag, der først er fokuseret på denne politik og derefter på en progressiv dematerialisering af vores livsstil, da den ellers ikke vil være bæredygtig.

Alessandro Foglietta (UEN). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Mine komplimenter til formanden, Karl-Heinz Florenz. Jeg kalder ham formand ud af beundring og omtanke for det engagement, han har udvist i Parlamentet.

Gennem vedtagelse af klima- og energipakken har EU givet sig selv en lovgivningsramme, der sikrer EU den nødvendige troværdighed til at kunne påtage sig en ledende rolle. Den velvilje, som den nye amerikanske regering for nylig har udvist, giver os håb om, at vi kan indgå fælles forpligtelser med USA med henblik på at standse konsekvenserne af klimaændringer.

Initiativets fulde succes afhænger dog af inddragelsen af alle industrilanden økonomier, herunder Kina og Indien. Som den kinesiske miljøminister klart udtrykte, da han mødtes med delegationen fra Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer, vil dette kun være muligt med fast støtte fra de rigere lande i form af tilstrækkelige finansielle ressourcer til stimulering af bæredygtig udvikling.

Der er med Poznań-konferencen og beslutningen om at aktivere tilpasningsfonden sket fremskridt på dette område, ligesom der er bevilget 50 mio. EUR til forskning og udvikling i udviklingslandene med henblik på at støtte udviklingen af grønne teknologier på globalt plan.

Vi skal sikre, at København markerer et vendepunkt med hensyn til praktisk fælles forpligtelse fra de stærkere økonomier til at skabe en fond, der vil garantere en kontinuerlig finansieringsstrøm til bæredygtig udvikling i lande i hastig udvikling. Kun gennem forpligtelser, der aftales på internationalt plan, og som inddrager landene i hastig udvikling, kan vi beskytte miljøet mod varige konsekvenser og samtidig beskytte de europæiske virksomheders konkurrenceevne mod virkningerne og de socioøkonomiske omkostninger ved miljødumping på verdensmarkedet.

Caroline Lucas (Verts/ALE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil også takke Karl-Heinz Florenz for betænkningen, men vi har efter min mening brug for kolde kendsgerninger midt i alle lykønskningerne til ordføreren og udvalget for deres arbejde: EU gør stadig for lidt, for sent.

Jeg regner ikke med, at jeg bliver populær ved at sige det, men vi skal måle EU's fremskridt – ikke i forhold til, hvad andre lande gør, men i forhold til, hvad der skal gøres. I forhold til det mål dumper vi stadig.

Vi dumper, fordi vi ikke tilfører denne forhandling tilstrækkelige ambitioner. Den seneste forskning fortæller os, at vi skal reducere emissionerne med yderligere 9 % hvert år. Målene i denne betænkning og EU's klimapakke er simpelthen ikke ambitiøse nok.

Vi dumper, fordi vi ikke tillægger denne forhandling tilstrækkelig betydning. Hvis vi ikke er godt på vej mod en nul CO₂-økonomi i løbet af de kommende 8-10 år, vil vi have tabt muligheden for at afværge de værste klimaændringer.

Vi dumper, fordi vi ikke er konsekvente. I dag taler vi om vedvarende energi og energieffektivitet. I går vedtog flertallet i Parlamentet Laperrouze-betænkningen, som med stolthed fastholdt kullets rolle i Europa.

Vi dumper, fordi vi giver det indtryk, at klimaændringer kun handler om at opgive ting, at undvære ting. Vi skal blive meget bedre til at vise reelt politisk lederskab og vise, at indsatsen mod klimaændringer vil give os en bedre livskvalitet. Det handler ikke om at fryse omkring et lys i en klippehule: Det handler om en fremtid, der kan være mere positiv og attraktiv end situationen i dag.

Jeg opfordrer Dem derfor til at vedtage en ny grøn aftale for Europa. Den vil sætte os i stand til at løse både den økonomiske krise og klimakrisen gennem betydelige investeringer i energieffektivitet og vedvarende energi og derved skabe millioner af nye grønne arbejdspladser i Europa.

Det drejer sig ikke om at kickstarte den økonomiske vækst i den sædvanlige retning. Det handler om en særdeles påtrængt overgang, ikke til et Europa baseret på et stadigt stigende forbrug af naturressourcer, men til en stabil økonomi for Europa. Ikke mere samlet kvantitativ vækst, men reel kvalitetsbaseret udvikling. Det er på høje tid, at denne forhandling indledes, og EU har et godt udgangspunkt for at starte den.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil lykønske Karl-Heinz Florenz for et veludført arbejde. Denne betænkning er bevis for hans vedvarende tilstedeværelse, opmærksomhed og bidrag.

Den afspejler det bidrag, han har ydet til arbejdet i det udvalg, som Guido Sacconi var en dygtig formand for, og som grundigt har undersøgt og drøftet problemstillingerne og frem for alt bidraget til den rolle, som Parlamentet spillede i forbindelse med vedtagelsen af klimapakken. Jeg opfordrer Dem også til at overveje, hvordan vores arbejde kan og bør fortsætte i opløbet til København.

Indtil videre mener jeg med hensyn til Florenz-betænkningen, at det ville være en fejl, hvis vi fjernede balancen i den med, hvad der på nuværende tidspunkt er ideologiske ændringsforslag vedrørende spørgsmålet om kerneenergi. De er urimelige og uden for sammenhæng alle andre steder end i deres fortaleres hoveder, og de vil ændre vores fælles holdning. Jeg vil dog anmode mine kolleger om at medtage et ændringsforslag, jeg har fremsat vedrørende forholdet mellem klimaændringer og vand. Det er efter min mening et vigtigt område i lyset af den stigende opmærksomhed, det modtager fra internationale organisationer, som f.eks. Det Mellemstatslige Panel for Klimaændringer og De Forenede Nationers Miljøprogram, som har fremhævet dette område som afgørende for fremtiden, og også i lyset af det kommende internationale vandforum i Istanbul.

Jim Allister (NI). - (EN) Hr. formand! Jeg vil udtrykke min bekymring og mane til besindighed i denne ophidsede forhandling om klimaændringer, navnlig da den kan påvirke fødevareproduktionen. Vi fortæller, at verdens befolkning vil stige til 9 mia. inden 2050, og derfor skal fødevareproduktionen stige tilsvarende. Men den foreslåede klimapakke indeholder krav om reduktion af emissioner, der, hvis de opfyldes, vil reducere fødevareproduktionen, når vi har mest brug for den.

Jeg henviser navnlig til målene for metan og nitrogenoxid og angrebet mod forbruget af kød og mejeriprodukter. Disse reduktionsmål kan ikke opfyldes uden en alvorlig mindselse af fødevareproduktionen. Når jeg står over for valget mellem at brødføde verden eller modvirke klimaændringerne, er jeg bange for, at jeg vælger den sunde fornuft og nødvendigheden.

John Bowis (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Vi er nu på vej mod København, og min ærede vens fremragende betænkning er – om jeg må sige det – en vejviser eller togplan for, hvordan vi skal nå dertil.

20 % inden 2020 var en begyndelse – men kun en begyndelse. Den pakke med klimaforanstaltninger, vi har vedtaget, kunne måske have været bedre, men disse foranstaltninger var en begyndelse – et skridt fremad. Med den nye regering i USA kan vi ikke længere gemme os bag USA's afvisning af at samarbejde. Med Obama som præsident har vi muligheden for at stoppe udvekslingen af ord og påbegynde en udveksling af idéer. Vi hører, at der vil blive afholdt et møde den 6. marts 2008. Ugen derefter er vi tilbage i Parlamentet, og jeg

håber vi har en erklæring fra Rådet om resultaterne af dets møder i Washington. Sammen med USA kan vi nu bevæge os mod 30 %-målet og videre.

Vi går nu videre til økodesign, idet vi her ligesom andre steder erkender, at det vil betyde fantastiske nye muligheder for innovation og beskæftigelse. Vi skal gå videre til skibsfart og emissioner fra landbruget. Kommissæren har talt om det påtrængende behov for at tale med lavindtægtslandene i udviklingslandene. De vil blive ødelagt, men de har ikke skabt dette problem. Øer vil synke i havet. Malaria, luftvejslidelser, hudkræft og synsproblemer er allerede almindelige. Ødelæggelser vil ramme landbruget. De skal gøre noget, men de har brug for vores hjælp.

Forskerne kan naturligvis tage fejl. Det kan politikerne også, som vi oplevede det med Mbeki og aids. Jeg kan tage fejl med hensyn til den mulige influenzapandemi. Jeg kan tage fejl med hensyn til den mulige effekt af global opvarmning. Men flertallet af forskere kan have ret. Flertallet af politikere kan have ret. Jeg og vi kan være skyldige i begge henseender, hvis jeg og vi ikke handler for at sikre, at ingen af delene sker.

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

Riitta Myller (PSE). - (FI) Fru formand! Den Socialdemokratiske Gruppens initiativ til etableringen af Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer i foråret 2007 bærer nu frugt. Resultatet af forhandlingerne og drøftelserne mellem grupperne er en ny, ambitiøs og langsigtet dagsorden for bekæmpelsen af klimaændringer. Derfor takker jeg dybt ordføreren, Karl-Heinz Florenz, og skyggeordførerne fra alle grupperne, som har samarbejdet fremragende om dette.

Mange ser med skepsis på, om Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer ville tilføre Parlamentets arbejde nogen merværdi. I dag kan vi se fordelene af at have medlemmer i Parlamentet, der kan se tingene fra forskellige perspektiver, og som arbejder sammen og lytter til verdens førende eksperter. Det skaber, som vi kan se, troværdige resultater.

Jeg er også sikker på, at selve udvalgets eksistens og dets arbejde i sig selv har bidraget til, at klimapakken blev vedtaget så glat og hurtigt i december. Jeg støtter stærkt opfordringen fra Guido Sacconi, udvalgets formand, til, at Parlamentet efter valget skal tage fat om dette problem og sikre, at der ved spørgsmål vedrørende klimaændringer benyttes den mest robuste tilgang.

Mentaliteten i EU har længe været, at vi har brug for handlinger for at forhindre klimaændringer. Vi har dog manglet de finansielle instrumenter. Klimafonden, der nu er blevet foreslået, og som skal finansieres af overskuddet fra emissionsauktioner, er et vigtigt initiativ, og jeg håber, det vil blive gennemført. Vi skal bruge det til at ændre vores industrielle struktur, så vi virkelig kan opnå fremskridt med denne nye grønne aftale.

Lena Ek (ALDE). - (SV) Fru formand! Denne betænkning lover meget. Den omfatter næsten ethvert spørgsmål, der er nævnt i klimadebatten i de sidste to år eller mere. Jeg mener dog, at dette arbejde mangler det bid, det engagement og den styrke, der faktisk er nødvendig for at forfølge den politiske linje, vi har iværksat i Europa på klimaområdet.

Der foreslås ingen foranstaltninger vedrørende beskyttelse af land og jord. Hvad angår vandressourcer, er der en hel pakke af forslag i det internationale vandforum, man kunne have taget med. Hvad angår energieffektivitet, er der muligheder, der ikke er medtaget på områder, hvor vi har mulighed for at træffe beslutninger i Parlamentet. Alternative brændstoffer behandles med alt for mange begrænsninger. Inden for det vigtige sundhedsområde fokuserer betænkningen på indsamling af data og kontrol af myggestik, hvor vi i stedet har brug for større strategiske beslutninger i Europa med henblik på at håndtere de sundhedsmæssige effekter af klimaændringer.

Der er også muligheder her. I den henseende skal vi komme med mere, når det drejer sig om vækst og beskæftigelse. Det er selvfølgelig muligt at skabe arbejdspladser i Europa. Der er behov for dem her.

Vi skal forandre foranstaltningerne i den økonomiske politik. Om et par uger mødes Rådet for at drøfte finansieringen af de beslutninger, der vil blive truffet i København – ekstremt vigtige beslutninger, som vi i Parlamentet kunne have haft stor indflydelse på. Uden en forankring i den økonomiske politik og i en politik for beskæftigelse og vækst er der risiko for, at betænkningen bliver et lys i vinden – et pænt dokument, men et dokument, der mangler det engagement og den beslutsomhed, vi har brug for i disse spørgsmål.

Bogdan Pęk (UEN). - (PL) Fru formand! Jeg følger det, som om jeg er ved indvielseskonferencen for et nystartet religion, en falsk religion fuld af falske profeter og idéer.

Selve de politiske kræfter, der forsøger drastisk at reducere CO₂-emissionerne, en indsats, der er uden videnskabeligt grundlag, og som gennemføres på bekostning af begrænset menneskelig udvikling, er de ansvarlige for denne krise. Denne situationen skyldes dem, der i overensstemmelse med samfundets bestræbelser på fremskridt søger at skabe en global regering, der omfatter netop de organer, der vil opnå enorme gevinster ved CO₂-handel, samtidig med at de hjernevasker almindelige mennesker med truslerne om klimaændringer.

Vi skal skabe et grundlag for udvikling på energiområdet. For at overleve og udvikle sig har menneskeheden brug for nye, effektive energikilder, og Europa har brug for balance og selvforsyning på energiområdet. Kan De ikke forstå dette? Hvis De skaber det, der er vedtaget i dag, reducerer De Europas chancer for at konkurrere med resten af verden.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). - (EL) Fru formand! Florenz-betænkningen støtter forskernes vurderinger og deler i et vist omfang borgernes bekymringer. Den er et skridt foran den energipakke, som Rådet vedtog i december, men vi skal gå videre end vurderinger til specifikke foranstaltninger, til forordninger, til tidsplaner, fordi klimaændringer og deres konsekvenser er her, og der er ikke tid til yderligere forsinkelser.

Vi skal passe på, at vi ikke lader spørgsmålet om kerneenergi, som er irrelevant for denne betænkning, komme ind ad bagdøren med listige ændringsforslag, hvilket er, hvad visse regeringer søger. Vi skal sikre, at denne betænkning uden ændringer, der ændrer dens balance, overbeviser Rådet og Kommissionen om at gå et skridt videre og ikke bruge den økonomiske krise som undskyldning for at underminere den hidtidige indsats. Økonomisk krise og miljøpolitik kan gå hånd i hånd for at skabe et positivt resultat både for miljøet og beskæftigelsen.

Urszula Krupa (IND/DEM). - (PL) Fru formand! Hovedformålet med miljøbeskyttelsespolitikker er, i stil med pakken af energi- og klimapolitikker, som sikrer dramatiske reduktioner i drivhusgasemissionerne, at styre og ændre de nationale økonomier til noget, som vi tidligere betegnede som en centralt styret økonomi. Det abstrakte begreb for menneskets indflydelse på klimaet bruges til at begrænse udviklingen, herunder brugen af fossile brændstoffer, og indføre farlig teknologi til CO₂-opsamling og -lagring, som i Polens tilfælde vil gøre det vanskeligt at udnytte vores naturlige ressourcer, herunder vores rige geotermiske energikilder.

Nu, hvor Polens industri er blevet lukket som en del af indsatsen for at opfylde EU's krav, gøres der forsøg på både at få polakkerne til at emigrere og på at sikre, at dem, der bliver tilbage, bliver endnu fattigere ved at pålægge dem de højeste energipriser i hele EU. Jeg har endnu et retorisk spørgsmål: Er hovedformålet med EU's politik at ruinere mine landsmænd og udrydde Polen fra Europas landkort?

Irena Belohorská (NI). - (SK) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil først takke ordføreren, Karl-Heinz Florenz, for en fremragende og omfattende betænkning. Den omhandler alle de væsentligste områder af samfundet, der har indflydelse på de dramatiske klimaændringer. Det er på høje tid, at vi forbereder de nødvendige foranstaltninger på EU-plan.

Som læge er jeg især interesseret i sundhedsrelaterede ændringer, f.eks. stigninger i sygdomme, der typisk forekommer i tropiske områder. Vi bør huske dette, når vi støtter medicinalindustrien, planlægger hospitaler og behandlingsfaciliteter, uddanner sundhedspersonale og frem for alt systematisk skaber bevidsthed i befolkningen. Da disse sygdomme er sjældne i vores del af verden, kan vi antage, at de vil få et langt mere dramatisk forløb.

Situationen inden for landbruget og nødvendigheden af at sikre tilstrækkelige fødevaremængder til befolkningerne vil også blive meget alvorlig. Jeg er overbevist om, at denne betænkning er langt vigtigere end andre initiativbetænkninger, og at den vil danne et godt grundlag for kommende Parlamente, der vil skulle håndtere den faktiske indvirkning af klimaændringer.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Taletiden er ovre, og vi ved, hvad der skal gøres – i hvert fald de af os, der accepterer den anerkendte forskning af følgerne af det hidtil usete omfang af global opvarmning og dens kritiske konsekvenser på alle aspekter af biodiversitet, navnlig for de svageste og mest befolkede regioner i verden. Til mine klimaskeptiske venner vil jeg sige, at forsigtighedsprincippet skal tages i anvendelse. Det vil jeg anbefale dem.

Jeg vil takke Karl-Heinz Florenz for hans betænkning. Den bidrager til vores samlede viden, idet den repræsenterer de horisontale synspunkter fra en række udvalg i Parlamentet med én alvorlig undtagelse, nemlig Fiskerudvalget, i betragtning af den kritiske betydning af den øgede forsuring af vores have som følge af de øgede CO₂-emissioner i atmosfæren.

Jeg har et spørgsmål til kommissær Dimas: I forlængelse af vores enighed ved førstebehandlingen af min betænkning om reformen af EU-ETS for seks uger siden kan kommissæren så præcis oplyse, hvilket arbejdsprogram der er på vej med henblik på at forberede komitologiafgørelser, herunder især tidsplanen for og inddragelsen af Parlamentet og de berørte parter?

Endelig skal vores mål mindst være en reduktion på 30 % af CO₂-emissionerne inden 2020 som en del af aftalen for tiden efter 2012 og en reduktion på mindst 80 % inden 2050 – og dét er det vigtigste mål. Resultatet af de kommende otte måneders klimadiplomati vil skrive de kommende generationers historiebøger, og som de politiske ledere i vores egne samfund og kollektivt må vi ikke svigte dette ansvar.

Hr. kommissær! Vores klima- og energipakke skal ledsages af realistiske midler, og vi håber, at topmødet i marts – om seks uger – mellem vores 27 stats- og regeringschefer vil leve op til forventningerne og ikke vil svigte os, borgerne i EU og de fattigste og mest klimaudsatte lande i verden.

Linda McAvan (PSE). - (EN) Fru formand! Da dette markerer afslutningen af arbejdet i Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer, vil jeg takke først og fremmest Karl-Heinz Florenz for hans arbejde og dernæst – fra min egen gruppe, Den Socialdemokratiske Gruppe – Riitta Myller, Dorette Corbey og Guido Sacconi, udvalgsformanden. De har alle udført et fremragende stykke arbejde og skabt et godt grundlag for det kommende Parlaments arbejde.

Denne betænkning er lang, og den indeholder mange punkter. Jeg vil blot fremhæve et enkelt punkt, som nogle talere allerede har berørt: den vigtige sammenhæng, som vi skal skabe mellem beskæftigelse og håndtering af klimaændringer og mellem løsning af den økonomiske krise og håndtering af klimaændringer. Hvis vi ikke skaber denne sammenhæng, og vi ikke fastlægger de rigtige økonomiske genopretningsplaner, vil folk nemlig begynde – og de gør det allerede – at sige, at det var godt nok med denne snak om klimaændringer, så længe der var økonomisk vækst, men nu vi har ikke råd til alle disse investeringer.

Vi skal argumentere meget ihærdigt, som folk har gjort det her i dag, at vi ikke har råd til ikke at fortage disse investeringer. Jeg mener, at alle, der siger, at det vil ruinere deres lande, tager meget fejl. Deres lande vil blive ruineret, medmindre vi investerer i vedvarende energi, og medmindre vi reducerer vores energiafhængighed af usikre fossile brændstofdilder. Vi skal sørge for, at denne pakke af foranstaltninger bliver helt rigtig.

Præsident Obama har allerede skabt denne sammenhæng i sin tale om det økonomiske genopretningsprogram for USA, og vi skal gøre det her. Dorette Corbey talte om, hvad vi kan gøre med hensyn til energibesparende foranstaltninger. Når jeg ser på min egen valgkreds, Yorkshire, kan jeg allerede se betydelige investeringer i teknologier for vedvarende energi og energibesparende foranstaltninger i forskellige virksomheder. Nu har vi planer for at udvikle CO₂-opsamling og -oplagring i mange af vores kraftværker og industrier. Det vil skabe arbejdspladser og vil hjælpe os med at reducere emissionerne, hvilket selvfølgelig er formålet med alt det arbejde, vi har udført.

Johannes Lebech (ALDE). - (DA) Fru formand! Forebyggelsen af klimaforandringer skal, som betænkningen også lægger op til, være en del af hele vores tankegang, når vi arbejder med relevante lovområder som landbrug, fiskeri, byggeri, udviklings- og udenrigspolitik. Klimapolitikken kan ikke stå alene, den skal integreres i hele vores lovgivning.

EU's stats- og regeringsledere besluttede for snart to år siden, at EU skulle tage lederskabet for at sikre en global klimaaftale i København. Der er ikke længe til. Vi har nu vedtaget vores klimapakke her i Parlamentet i EU. Den kunne have været mere ambitiøs, men den er der, og vi må nu støtte de europæiske forhandlere, for at de kan nå et ambitiøst mål i København. Pakken fører os frem til 2020, men med denne betænkning understreger vi, at det allerede nu er nødvendigt at planlægge, hvad der skal ske efter 2020. Det må EU's regeringer tage til efterretning. Der er behov for at tænke langsigtet. Finanskrisen gør det ikke lettere, men vi må se finanskrisen som en dynamisk udfordring. Lad os bruge krisen som en mulighed for at sætte gang i den hårdt tiltrængte udvikling af vedvarende energi og energibesparende teknologier. Lad os skabe nye jobs i fremtidens grønne industrier frem for at beskytte jobs i gårdsdagens industrier.

Endelig er jeg glad for, at behovet for at ratificere Lissabontraktaten understreges, da kampen mod klimaforandringerne på internationalt plan ifølge Lissabontraktaten skal være en specifik målsætning for EU.

Inese Vaidere (UEN). - (LV) Fru formand, mine damer og herrer! Udformning af en klimapolitik er meget vigtig både fra et miljømæssigt synspunkt og i lyset af behovet for at modernisere energisektoren. Vi skal glæde os over den måde, der tages hensyn til Kyotofremskridtet for de lande, der har reduceret emissionerne med mere end 20 % siden 1990, samt effekten af lukningen af Ignalina på Litauens og Letlands energiforsyning, ved at give mulighed for kompensation, men hver medlemsstat skal udforme en klar strategi for energieffektivitet. Ekstra kvoter til industrien styrker dens konkurrenceevne, men gør det vanskeligt at opnå finansiering. Jeg glæder mig over planen om at forenkle procedurerne for opnåelse af EU-tilskud og øge Den Europæiske Investeringsbanks udlån, navnlig til små og mellemstore virksomheder. For at opfylde 2020-målene skal vi etablere EU-dækkende effektive incitamenter, som støtter virksomheder og enkeltpersoner, der bruger eller indfører vedvarende energiressourcer. Dette kan ske ved centralt at afholde en del af omkostningerne til gennemførelse af ændringerne. Kommissionen skal arbejde aktivt for at sikre, at resten af verden følger vores eksempel, og for at stille vores teknologier til rådighed for udviklingslandene.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). - (GA) Fru formand! Jeg hilser den endelige og grundige betænkning fra Karl-Heinz Florenz og Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer velkommen.

Klimaændringer udfordrer vores syn på transport, arealanvendelse, affaldshåndtering, byggeri og energianvendelse. Udviklingslandene har ikke skabt de forhold, der fører os ud i uoprettelige skader, men det er dem, der lider mest. Europa skal handle som pioner og tage ansvaret for realistiske, nødvendige foranstaltninger på internationalt plan.

Kræfter, der ikke er så progressive, har forsøgt at bruge den økonomiske afmatning som undskyldning for ikke at opfylde de nødvendige klimaforpligtelser. Det er fuldstændigt kortsynet.

I min egen valgkreds er miljøministeren, Sammy Wilson, desværre en af disse kortsynede politikere, der ikke forstår de videnskabelige og praktiske realiteter bag klimaændringerne. Jeg håber, at ministeren vil komme til fornuft og tage fat om problemet, som allerede prioriteres af resten af Europa.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Fru formand! Vi står her med en ambitiøs plan. En plan, som gør intet mindre end at redde verden: en stor opgave selv i gode tider. Da udkastet til betænkning først blev fremlagt af Karl-Heinz Florenz i udvalget, var dens første henstilling, at vi skulle huske, at vi mennesker er beskytterne af det skabte. Denne simple erklæring var det første, der blev angrebet og fjernet. Hvad var så anstødeligt for udvalget? Ordene "det skabte". Hvorfor? Fordi det skabte har en skaber.

For mig betyder det ikke noget, hvordan universet blev skabt, eller hvornår. Det vigtigste for mig er, at der er en Gud, og at vi er forvaltere, der, som det anføres i ændringsforslag 22, skal sikre det skabte. Vi pålægger i dag, som jeg siger, os selv opgaven med at redde verden, hvor vi udformer en handlingsplan, der kræver samarbejde og ofre fra alle i alle lande, en opgave, der kræver samarbejde fra vinden, vandet og solen, hvis den skal lykkes. Men selv om vi er klar over dette, gør vi det klart, som vi tidligere har gjort det over for andre store udfordringer, at vi tror, at vi kan påtage os disse enorme og presserende udfordringer, som menneskeheden står overfor, uden hjælp fra oven. Jeg kan kun sige: Held og lykke, og må Gud stå os bi.

Jerzy Buzek (PPE-DE). - (PL) Fru formand! Jeg vil også lykønske Karl-Heinz Florenz for hans fremragende betænkning. Jeg vil ikke drøfte detaljerne i denne betænkning. Efter min mening bør vi blot vedtage den.

Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om klimapakken, som blev vedtaget i december, og understrege, at EU i realiteten har en meget balanceret pakke, som ikke udgør en trussel mod økonomien. Under de mange måneders drøftelser af emnet blev der gennemført vidtrækkende ændringer af pakken. Det har været vores største resultat. Jeg vil nu fremhæve, hvad der efter min mening er de største udfordringer for EU. Vores første opgave er at sikre tilstrækkelig finansiering til den pakke, vi har vedtaget, og den finansiering, der omtales i Florenz-betænkningen.

Jeg var ordfører for SET-planen sidste år. Vi drøftede primært den kendsgerning, at nye teknologier, der kan introducere innovation og sætte nyt skub i den europæiske økonomi, først skal finansieres på EU-plan. Derfor vil jeg oprigtigt lykønske kommissær Dimas på Kommissionens vegne for beslutningen om at øremærke 3,5 mia. EUR fra ikkeanvendte midler til investering i forskning på området for energiteknologi, som kan hjælpe med at beskytte miljøet. Det er en fremragende beslutning. Vi skal nu hurtigt undersøge den

i Parlamentet. Nu vil jeg vende mig mod minister Bursik: Rådet skal også hurtigt undersøge Kommissionens indledende beslutning.

Et andet meget vigtigt spørgsmål er, at vi skal basere vores arbejde på en global aftale. Det er forudsætningen bag Florenz-betænkningen. Bilaterale forhandlinger mellem to lande – Polen og Danmark – værterne for COP 14 og COP 15, er ikke nok. Vi skal alle bidrage, og det omfatter europæiske diplomater og repræsentanter for det tjekkiske formandskab. Vores diplomater skal inddrages i forhandlinger i hele verden, da vores pakke og betænkningen fra Karl-Heinz Florenz kun vil have ringe betydning, hvis der ikke opnås en global aftale. Det er det vigtigste for os i dag.

Catherine Guy-Quint (PSE). - (FR) Fru formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Den betænkning, som vores kollega, Karl-Heinz Florenz, har skrevet, opsummerer perfekt resultaterne af vores lange overvejelser af det store problem med global opvarmning.

Vi ved alle, at de planer, der skal gennemføres, er enorme, og at vi frem for alt skal give os selv midler til at ændre vores kultur for ubehersket udvikling ved at fremme ændringer i vores økonomi.

Problemet er nu at finde ud af, hvordan vi kan gennemføre alle henstillingerne i betænkningen. Vi skal omgående finde metoder til bekæmpelse af den globale opvarmning. EU's nuværende budget er utilstrækkeligt til at opfylde de relaterede målsætninger. Vi kan heller ikke løse dette betydelige finansieringsproblem ved hjælp af de nationale budgetter eller private midler.

Kommissionen anslår, at der kræves en årlig investering på 175 mia. EUR for at bekæmpe den globale opvarmning. Med et budget på 76 mia. EUR er vi langt fra det. Kommissionen vil derfor udforme en opgørelse over alle de eksisterende instrumenter. Udformning af forslag til den kommende finansielle ramme vil dog være en krævende opgave.

For at optimere alle vores handlinger i forbindelse med denne klimakrise har vi brug for nye ressourcer til at oprette en europæisk klimafond, som kan finansieres gennem handelen med kvoter for emissioner, og som vil blive anvendt til at støtte tilpasning, afhjælpning, bæredygtigt forbrug og energieffektivitet, og derfor skal en stor del afsættes til de fattigste lande.

Det kræver politisk mod fra Rådets, Kommissionens og Parlamentets side, men det er en forudsætning, som skal opfyldes, hvis jorden skal leve op til denne udfordring.

Der vil ikke være nogen fremtid for vores civilisation, hvis vi som europæere ikke iværksætter foranstaltninger, der pålægger selvdisciplin med henblik på at beskytte vores klima. Det er en væsentlig politisk handling, en politisk handling, der er afgørende for at give vores kontinent og andre en stabil fremtid ...

(Formanden afbrød taleren)

Holger Krahmer (ALDE). - (DE) Fru formand! Jeg vil gerne takke Karl-Heinz Florenz dybt for hans betænkning, som desværre ikke har været en stor succes. Det skyldes sandsynligvis til dels, at den i høj grad er blevet drøftet i skyggen af lovgivningspakken om klimaændringer.

Vi skal se konsekvenserne af klimaændringer i øjnene. Det er der ingen tvivl om. Det er kun de midler, der er valgt til at gøre dette i denne betænkning, som jeg ikke kan støtte fuldt ud. Det er for det første rigtigt, at EU skal tage de første skridt for at beskytte klimaet, men det er ikke godt at fare frem alene uden at involvere nogen partnere. Europa som vejviser er ikke nok til at overbevise resten af verden. En mere farbar vej skal involvere industrilandene og som minimum Kina, Indien og Brasilien. Ellers vil Europas økonomi fortsat være urimeligt belastet uden nogen målelig effekt på de globale CO₂-emissioner. Med vores nuværende niveau af viden kan vedvarende energiformer for det andet ikke fuldstændigt erstatte fossile energikilder. Det kan være motiverende på et politisk plan at kræve det, men det er ikke realistisk. Den politiske vilje kan ikke, uanset hvor stor den end er, ikke ophæve de fysiske love. Biobrændstoffer hyldes for det tredje som miljøvenlige alternativer. Deres negative bivirkninger på fødevarepriserne, der stiger som følge af disse biobrændstoffer, og på regnskoven, der ryddes, er endnu ikke under kontrol. For det fjerde er mulighed for mobilitet, som på lang sigt beskytter ressourcerne, er et rimeligt mål. Ved at fastlægge incitamenter kan vi hjælpe med at opfylde dette mål. Vi skal dog overveje, hvornår statsindgreb går for vidt, og hvornår vi kan hævde at have viden, som vi ikke har i dag.

Der i øjeblikket ingen, der ved, hvilke teknologier der bedst kan opfylde borgernes mobilitetsbehov om 50 år, og politikerne ved det bestemt ikke bedre end ingeniørerne.

Selv om den begyndte med gode intentioner, er det, vi har tilbage, desværre en betænkning fuld af ønsketænkning på skrift med moralske appeller og løftede pegefingre. De tyske liberale kan desværre ikke støtte betænkningen.

Bogusław Rogalski (UEN). - (PL) Fru formand! Der vil gå lang tid, inden politikerne indser, at det ikke er kulfyring, men solens aktivitet, der forårsager fænomenet klimaændringer. Det vil tage endnu længere tid at overbevise samfundene, der er blevet hjernevasket af aggressiv miljøpropaganda, om denne sandhed.

I lyset af, at jordens klima påvirkes af hændelser, der finder sted i rummet, må vi blive enige om, at menneskelige forsøg på at påvirke klimaet er dømt til at mislykkes. Jorden har ved flere lejligheder gennemgået perioder med global opvarmning og en stigning i koncentrationen af kuldioxid i luften. Global opvarmning er dog altid begyndt omkring et dusin århundreder før stigningen i kuldioxidniveauerne. I en periode med dramatiske temperaturfald blev kølingen af klimaet ikke påvirket af, at luften på det tidspunkt indeholdt op til 10 % eller mere kuldioxid sammenlignet med i dag.

Hvis vi anerkendte dette, ville menneskeheden spare milliarder af dollar ved at opgive formålsløse aktiviteter. De sparede penge kunne bruges på fattigdomsbekæmpelse og nye teknologier. Hvis vi ikke ved, hvad handelen drejer sig om, så drejer den sig om penge og handel med emissioner. Bravo. Hvilket klimatisk mesterstykke.

Derek Roland Clark (IND/DEM). - (EN) Fru formand! En mystik, der grænser til en religiøs tro, er vokset op omkring denne påståede globale opvarmning. Miljøforskeren har haft en stor dag, men den naturlige verden overholder de fysiske og kemiske love, fag, som jeg har undervist i i 39 år.

Teorien om global opvarmning har udpeget CO₂, et naturligt element i atmosfæren, som en dæmngas. Den har den effekt, at den – i beskeden grad – binder varme omkring jorden, men hvordan? Man er nødt til at tegne en kurve, der viser, hvordan CO₂ måske forårsager opvarmning.

Er det en aritmetisk graf – og her er jeg nødt til at blive teknisk – hvor lige stigninger i CO₂ forårsager lige stigninger i opvarmning? Er det en eksponentiel graf – en flygtning – hvor CO₂ i ekstra mængder forårsager en stadigt stigende stigning i den globale opvarmning? Eller er det en logaritmisk graf, hvor ekstra mængder af CO₂ forårsager mindre og mindre ekstra opvarmning, og som til sidst bliver en flad linje?

Jeg havde mistanke om, at det var den sidste, og Hadley-centret, det førende institut på dette område i Det Forenede Kongerige, har bekræftet, at det er den sidste graf. Vi er næsten på den flade linje, hvis vi ikke allerede er der. Ekstra CO₂ vil ikke have nogen yderligere effekt. Der er ikke noget problem.

Anders Wijkman (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke Karl-Heinz Florenz. Dette er en indholdsrig betænkning med en lang række konkrete forslag. Der gives en specifik opfordring til at udnytte de økonomiske vækstpakker over hele verden til at fremme ren energi og grønne teknologier, og det understreges dermed, at den finansielle krise og klimakrisen har samme rødder – ikkebæredygtig brug af ressourcer.

Jeg støtter betænkningen, men jeg ville som Caroline Lucas gerne have set, at der var lagt større vægt på de nylige tegn på, at klimaændringerne både sker hurtigere og er alvorligere, end vi antog for blot et par år siden – i modsætning til det, som visse kolleger har sagt, herunder navnlig Roger Helmer. En nylig screening af mere end 900 artikler om klimaet i videnskabelige tidsskrifter – peer review – har for resten vist, at ikke én af dem sætter spørgsmålstejn vil essensen af IPCC.

Det, som jeg især er bekymret over, handler ikke om CO₂-emissioner som sådan, men om de positive feedbackmekanismer, der nu aktiveres i planetsystemet, f.eks. forsuring af havene, reduceret albedo og den mulige lækage af metan fra den optøende tundra. Alle disse faktorer vil accelerere opvarmningen. Vi kan styre emissionerne, men vi kan ikke styre disse faktorer.

Det er efter min mening hovedårsagen til, at emissionsreduktioner skal være så meget mere ambitiøse i den nære fremtid end det, der i øjeblikket drøftes i EU og af FN.

Det betyder i øvrigt, at målet på 2 °C skal revideres, og at koncentrationerne af drivhusgasser skal reduceres i stedet for fortsat at stige. Det er derfor, at nogle af os er så ihærdige fortalere for målet på 350 ppm. Denne dimension af problem omtales i betænkningen, men kun flygtigt. Det burde efter min mening have været kernen i betænkningen. Mit gæt er, at om få år vil de feedbacks, jeg nævnte tidligere, være kernen i debatten.

Til sidst vil jeg tilslutte mig, hvad Guido Sacconi sagde. Trods dets mangler har et midlertidigt udvalg været det rigtige instrument til at håndtere et horisontalt emne som dette. Jeg håber, at det kommende Parlament vil bygge videre på vores erfaringer og håndtere klimaændringer og bæredygtighed på en lignende måde.

Katerina Batzeli (PSE). - (EL) Fru formand, hr. kommissær! Vi er alle enige om, at København skal krones med succes, fordi både den politiske verdens troværdighed og kommende generationers overlevelse er på spil. Vores forslag skal være rettet mod udvikling, beskæftigelse og solidaritet: de tre feltråb, der vil præge fremtiden for de kommende generationer. Hvad kræves der af os i dag? Der kræves ansvarlighed og beslutsomhed for at sikre tilstrækkelig finansiering til denne betydelige udviklingsplan for klimaændringer og nye dynamiske udviklingsaftaler, der har forrang for og er adskilt fra restriktive handelsaftaler.

Der er dog én betænkelighed med hensyn til vores taktik, og vi skal først og fremmest overbevise samfundet som helhed og derefter fortsætte dynamisk for at integrere bestemte produktive sektorer i landbrugets kvantespring. Derfor skal vi huske, at landbruget allerede er omfattet af de nationale forpligtelser med hensyn til at reducere emissionerne med 10 % inden 2020, at der allerede er vigtige forslag fra den fælles landbrugspolitik om miljøvenlige landbrugsformer, og at internationale aftaler om landbruget skal være gensidige for alle internationale partnere.

Hr. kommissær! Fødevaremodellen hænger direkte sammen med klimamodellen, og det eneste, vi skal gøre, er at overbevise samfundet selv. Klimaændringer skaber bredere demokratisk deltagelse i samfundet, et samfund, som lever med forskellige kulturelle værdier.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). - (NL) Fru formand! Det er med stor glæde, at jeg arbejdede sammen med Karl-Heinz Florenz og alle de øvrige i det midlertidige udvalg. Vi har lagt det særdeles påkrævede fundament for en politik, der vil være mere integreret og ambitiøs i fremtiden, og vi kan forvente bred støtte, selv her i Parlamentet inden for rammerne af 20-20-20-målsætningen.

Svaret er, at vi skal gøre økonomien så grøn som muligt og gøre virksomheder, husholdninger og det offentlige bæredygtige. Iværksættere, der søger støtte til en sådan tilgang – udviklingen af bæredygtige initiativer inden for denne grønne teknologi – oplever stadig et utal af hindringer. Hvis de søger kvalifikationer til medarbejderne, er de oppe mod en særdeles sektoropdelt politik. Denne betænkning opfordrer til, at der benyttes en integreret tilgang, der også hænger sammen territorielt. Hvis vi ikke gør det, taber vi i sidste ende.

Mit ændringsforslag vedrørende brugen af regioner og byer er heldigvis blevet vedtaget. I næste uge vil 150 byer underskrive en borgmesterpagt med Kommissionen i Parlamentets bygninger. De vil derefter følge konklusionerne i denne betænkning tæt på borgerne og tæt på virksomhederne. Det er efter min mening den rigtige tilgang. Denne tilgang kan derfor regne med min støtte. Jeg er dog imod den overforenklede tilgang til landbrugssektoren i afsnit 189. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater er med rette ikke imod forbruget af kød. Vi er derfor imod dette afsnit.

Endelig vil jeg anmode Kommissionen om i fremtiden at benytte en mere integreret tilgang og reducere sektoropdelingen til et minimum. Sammen med Parlamentet kan der nås en betydelig milepæl, hvis vi kombinerer lovgivning, stimulering af politikker og aktivisering på decentralt plan. Meget kan gøres der.

Inés Ayala Sender (PSE). - (ES) Fru formand! Jeg vil først takke Karl-Heinz Florenz for hans generøsitet og åbenhed og alle de grupper, der deltog i denne politiske øvelse og debat om både baggrundsspørgsmål og fremtiden. Dette har sikret os information og klarhed, og det har givet os det nødvendige mod parret med forsigtighed til at tage fat om andre vigtige, parallelle lovgivningsmæssige handlinger, som også involverer høje risici, f.eks. klimapakken, politikken om køretøjer, Lissabonstrategien og sektorer, som f.eks. energi, transport, industri og turisme.

Dette har efter min mening været en god øvelse, og det har, hvad der er vigtigst, givet os mulighed for at tage livtag med det 21. århundrede og, som kommissæren sagde, for at vise det eksempel, vi vil sætte for fremtiden.

Øvelsen har været et eksempel på sammenligning og generøsitet, der kom på det helt rigtige tidspunkt midt i en krise med store sociale risici og muligheden for protektionisme og et skridt bagud. Der er også massiv usikkerhed, og derfor har sikkerhed så stor betydning. Vi skal dog også se på fremtiden.

Dette er, som det er blevet sagt, en ny æra for USA og forhåbentlig også for EU efter den ratificering af Lissabontraktaten, som vi snart forventer.

Dette er også en ny æra, og dette er vigtigt, som omfatter risici, men også utrolige muligheder inden for nye områder og politikker. Dette gør sig gældende i Brasilien, Kina og Rusland, de store nye magtfulde industrilande, og også i store regioner, som f.eks. Latinamerika og udviklingslandene, navnlig i Afrika.

Jeg mener, at dette er et afgørende skridt mod en ny model for udvikling og økonomisk og social vækst, men der er også behov for bæredygtighed og reduktion af indvirkninger. Vi står dog stadig over for en udfordring, når vi skal videreformidle dette budskab til vores borgere.

Jeg vil til sidst understrege de fremskridt, der er sket ved indførelsen af tilpasninger vedrørende vandforsyning og tørke samt bæredygtig mobilitet, som vi efter min mening ...

(Formanden afbrød taleren)

Markus Pieper (PPE-DE). - *(DE)* Fru formand! Florenz-betænkningen indeholder faktisk mange gode forslag. Én god ting ved klimaforhandlingen er, at den vil fungere som en katalysator for overgangen til de vedvarende energiformers tidsalder. Det fremgår tydeligt af betænkningen, ligesom den omhandler mange muligheder for nye teknologier og økonomiske udvikling.

Jeg mener dog, at det er en skam, at vi har udelukket store videnskabelige områder. Undersøgelser og forskere, der anskuer emnet klimaændringer ud fra mindre skumle scenarier eller endda positivt, er simpelthen blevet ignoreret. Tilsvarende anmodninger blev afvist af flertallet, og det er det. Videnskab er kun det, der passer ind i det politiske koncept. Dette vil ikke fungere, for videnskaben lader sig ikke manipulere. Betænkningen vil derfor desværre få en hård modtagelse i sidste ende.

Alle, der på dette grundlag kræver en reduktion i CO₂ på 80 % eller mere, bringer økonomien og de sociale resultater i fare. Alle, der samtidig kræver, at vi opgiver kerneenergi, lukker bevidst øjnene for virkeligheden. Alle, der kræver regnskabsstandarter for alle områder af menneskets liv, er på kant med den grundlæggende idé om frihed. Alle, der kræve nye love for jord og landbrug, misbruger klimadebatten til at gennemføre sanktioner, som de alligevel ville gennemføre, men som ikke har noget med klimaændringer at gøre. Alle, der kræver beskyttelsestøj mod virkningerne af klimaet, skaber med vilje angst.

Jeg håber, at disse radikale og malplacerede ideologier ikke medtages i betænkningen. Jeg vil så kunne støtte betænkningen, da beskyttelse af miljøet betyder meget for mig, navnlig når det kan kombineres med sociale resultater og økonomisk konkurrencedygtighed.

Matthias Groote (PSE). - *(DE)* Fru formand, mine damer og herrer! Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer har udført et rigtigt godt stykke arbejde. I dag står vi med den endelige betænkning, som vi skal stemme om. Den viser, hvordan vi i Parlamentet ser på den fremtidige klimapolitik, og hvilke foranstaltninger der skal iværksættes, så vi kan tilpasse os klimaændringerne.

Jeg håber, at vi i Parlamentet, når den næste lovgivningsproces skal gennemføres, også opnår en høj grad af enighed, så de ting, vi har dokumenteret i denne betænkning, vil blive omsat til praksis. Gennem udvalgets arbejdsmetode er der ved denne betænkning også opnået et horisontalt perspektiv. Jeg må sige, at vi burde opretholde dette udvalgs arbejdsmetode i den næste valgperiode, som Guido Sacconi lige har foreslået.

Kampen mod klimaændringer kan ikke udkæmpes af Europa alene. Vi skal få andre kontinenter og lande med om bord. Udvalget har også ydet en god indsats i denne henseende, fordi vi er som Parlament for første gang blevet synlige i forhold vedrørende klimadiplomati, og jeg vil endnu engang fremhæve dette her i Parlamentet.

Når vi taler om tilpasningsforanstaltninger, så taler vi også om finansiering. I den forbindelse vil jeg endnu engang opfordre de to andre institutioner, Kommissionen og Rådet, til at give dette spørgsmål topprioritet i de kommende finansielle overslag.

Vi kan vedtage de mest fantastiske betænkninger her, men hvis der ikke er midler til rådighed for foranstaltningerne, opnås det intet ved betænkningen. Vi bør også igen se på, hvorvidt de finansielle foranstaltninger, vi allerede har iværksat, har nogen effekt. Dette bør derfor opsummeres i en revision.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). - *(SK)* Fru formand, mine damer og herrer! Eftersom EU har ambitioner om at blive den førende i den internationale kamp mod global opvarmning, kan vi ikke nøjes med at formulere mål for klimabeskyttelse. Vi skal også gennemføre dem gennem politiske foranstaltninger. Den tværgående betænkning fra Karl-Heinz Florenz bekræfter, at kampen mod klimaændringer skal baseres på en horisontal tilgang, og den skal indgå i alle lovgivningsmæssige bestemmelser.

Vand spiller en central rolle i forbindelse med klimaændringer. Vi skal erkende, at konsekvenserne af klimaændringer for vandsystemet kan forårsage en dominoeffektiv og kan påvirke mange sektorer af økonomien. De stadigt stigende verdensomspændende problemer med vand kræver en koordineret vandforvaltningspolitik fra medlemsstaterne og indførelsen af miljøprincipper i en integreret forvaltning af vandressourcerne.

Vi skal iværksætte programmer, der etablerer overfladeopsamlingsanlæg til regnvand i skov-, landbrugs- og byområder gennem lovgivningsinstrumenter og gennem investeringsforanstaltninger, der vil yde et væsentligt bidrag til regnvandsopsamlingen i naturen. Indtil nu er regnvand blevet betragtet som spildevand, der så hurtigt som muligt skulle bortskaffes. Den nye tilgang til vand er baseret på princippet om, at regnvand er nøglen til liv. Det glæder mig, at dette vil blive introduceret af en ekspertgruppe af tjekiske og slovakiske forskere. Dette er en interesseret tilgang, minister Bursík! Jeg tror, De vil støtte den.

Det er ikke muligt at opnå en bæredygtig livsstil uden bidrag fra økonomien, videnskaben, medierne, ngo'erne og de private borgere. Det er vigtigt, at vi ikke giver op over for et så komplekst problem. Vi står over for en udfordring, og vi skal handle nu, fordi vores handlinger i dag afgør fremtiden. Vores centrale mål skal være, at vi ikke berøver de kommende generationer det grundlag for livet, som vi har modtaget fra Gud.

Vi vil kun sejre i den globale konkurrence, hvis vi kan bringe effektive, innovative og intelligente teknologier på markedet på en gennemsigtig måde og uden bureaukratiske hindringer. Vi vil kun sejre, hvis vi giver grønt lys til alle progressive løsninger i Europa.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (LT) Fru formand! Jeg lykønsker ordføreren og alle ligesindede mennesker, der udfordrer den trussel, som klimaændringerne udgør. Borgere i Litauen og de øvrige baltiske lande tørster virkelig efter et europæisk elektricitetsnet. Hvis det ikke etableres inden for få år, vil snakken om energisikkerhed ikke blive til andet end snak. Opfordringen til at øge de strukturfondsmidler, der afsættes til opvarmning af boligblokke, er meget vigtig. Mirakler sker sjældent. Forlængelsen af levetiden for kernekraftværket i Ignalina, et mirakel, som man stadig håber på i Litauen, ville reducere forureningen og sikre, at BNP kunne forblive på 4-5 % om året, hvilket især er nødvendigt for et land, der er så hårdt ramt og skadet af den økonomiske krise. Over for krisen tænker flere og flere EU-borgere mere på overlevelse end på at standse klimaændringer. Men hvis vi kan opgive vores overforbrugende livsstil og blive mere nøjsomme, så vil vi ikke kun redde miljøet og standse overophedningen af kloden, vi ville også fylde vores lommer op igen. Ved at gennemføre strenge besparelser i dagligdagen, når vi bruger ressourcer, og ved at opgive korte bilture, kan vi spare så meget som 1 000 EUR om året.

Françoise Grossetête (PPE-DE). - (FR) Fru formand! Man kunne have sagt, at denne betænkning er overflødig efter afstemningen om energi- og klimapakken i december. Denne betænkning udmærker sig dog ved at give et meget godt resumé af det, som vi skal overveje i kampen mod klimaændringer, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke ordføreren, Karl-Heinz Florenz, som har udvist stor vision ved udformningen af betænkningen.

Vi skal gå videre end drøftelser. Vi skal sikre, at medlemsstaterne indgår klare forpligtelser. Jeg er enig med mine kolleger, der har påpeget behovet for et budget, der er i overensstemmelse med vores ambitioner. Efter energi- og klimapakken succes under det franske formandskab skal vi gøre alt, hvad vi kan, for at opnå en tilfredsstillende international aftale i København.

Der er dog en anledning til bekymring. 2009 er et europæisk valgår, hvor Kommissionen vil blive udskiftet. Vi er meget bekymrede, når vi læser erklæringerne fra Tjekkiets præsident, som påstår, at den globale opvarmning ikke eksisterer.

Selv hvis han havde ret, er hele vores plan om bekæmpelse af klimaændringer et svar på den alvorlige økonomiske krise, vi oplever i øjeblikket. Faldet i energiressourcer, behovet for energisikkerhed, kvælningen af vores store byer, som er hjem for flertallet af befolkningen, nødvendigheden som følge deraf for at bruge bæredygtig transport, den uendelige hungersnød i verden og behovet for at tilføre jorden næring – alt sammen støtter de løsninger, der foreslås til bekæmpelse af klimaændringerne.

Vi går ind i en æra for bæredygtig vækst, denne tredje industrielle revolution, som er et fantastisk aktiv for forskning, innovation, beskæftigelse og konkurrencedygtighed for virksomhederne. Hvad angår energieffektivitet, bør det allerede være en del af alle genopretningsplanerne, fordi det alene benytter innovative teknologier. Det er en metode til reduktioner af elregningerne, hvilket vil glæde forbrugerne. Ved at reducere forbruget af fossil energi vil EU opnå større uafhængighed og udsende mindre CO₂, og der kan skabes tusindvis af nye arbejdspladser.

Ja, kampen mod klimaændringer er et af svarene på den økonomiske krise. Det vil den blive gennem udviklingen af en økonomi med lave CO₂-emissioner med støtte fra lokale grupper, virksomheder, forskere og alle borgere.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Fru formand! I betænkningen fremsættes der både videnskabelige data og henstillinger til bekæmpelse af klimaændringer under henvisning til både tilpasning og reduktion af årsagerne til problemet. Bekæmpelse af klimaændringer er ikke kun en forpligtelse, så vi kan garantere fremtiden for de kommende generationer, det er også en mulighed for at sætte nyt skub i den globale økonomi.

Jeg opfordrer indtrængende til, at betydningen af energieffektivitet afspejles i fællesskabsbudgettet og de tilgængelige finansielle instrumenter. Forbedring af effektiviteten af transport gennem brugen af intelligente transportsystemer, fremme af jernbane- og skibstransport, udvikling af intermodale trafikformer og investeringer i grønnere biler er foranstaltninger, der vil hjælpe med at reducere emissionerne fra denne sektor.

Jeg har anbefalet, at der udvikles grønnere former for turisme, f.eks. sportsturisme eller kulturel turisme. Jeg vil også understrege, at de mest fremhævede turistdestinationer skal være de destinationer, der respekterer og beskytter miljøet. Vi skal efter min mening overveje at etablere en international fond med det formål at plante træer på uopdyrket jord.

Til sidst vil jeg sige, at vi skal forske i lægevidenskab og medicin for at fremstille medicin og vacciner, der til overkommelige priser kan gøres tilgængelige for alle, der lider af bestemte sygdomme.

Etelka Barsi-Pataky (PPE-DE). - (HU) Fru formand! I dag er klimaændringer og transport uadskillelige. Samtidig kan vi i fremtiden kun bevare den mobilitet og frie bevægelighed for mennesker, varer og kapital, som vi har kæmpet så hårdt for, og som vi vogter så nidkært, hvis vi gennemfører ændringer og beslutter os for en målrettet indsats i denne henseende. Som temaleder for det femte tema, transport, i Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer opfordrer jeg til, at der samtidig vedtages og gennemføres en omfattende pakke.

Hvad er der behov for? For det første skal det økonomiske miljø ændres med to mål: først at støtte økologisk innovation gennem skatter og offentlige indkøb og dernæst faktisk at anvende princippet "forureneren betaler". Økologisk innovation er påkrævet inden for motorkøretøjsteknologien med det formål at udvikle alternative brændstoffer til denne sektor, intelligente transportløsninger og systemer til logistikforvaltning. Princippet "forureneren betaler" skal anvendes på alle køretøjer, ved handel med emissioner og ved indregning af eksterne omkostninger.

Der skal sættes ekstra skub i alle initiativer, som vi har lanceret. Det er ikke nok at tale om disse ting: Vi skal gøre dem til virkelighed. Hvilke ting f.eks.? Et fælles europæisk luftrum, ét europæisk luftrum og vores administrationssystemer. Disse skal gennemføres effektivt, fordi vi kun kan regulere industrien og forbruget effektivt, hvis vi har løst vores egne opgaver.

Vi skal først og fremmest se på vores byer og andre vanskelige områder. Dette er i sidste ende måske den vanskeligste opgave. Vi skal skabe en ny transportkultur og efterstræbe mere effektiv anvendelse af de redskaber, vi i øjeblikket råder over. Jeg vil gerne takke Karl-Heinz Florenz, fordi vi med denne betænkning nu har et troværdigt, flerlaget vejkort, der grundlæggende viser, hvordan vi kan begynde at opfylde vores mål, deltage målrettet ved forhandlingsbordet i København og anmode andre om at følge med.

Adam Gierek (PSE). - (PL) Fru formand! I præamblen til sin betænkning, som vi drøfter i dag, henviser Karl-Heinz Florenz til sin tidligere betænkning om de videnskabelige kendsgerninger bag klimaændringer. Jeg fandt desværre ingen kendsgerninger i den pågældende betænkning, kun en tro på IPCC-rapporternes ufejlbarlighed. Hverken den nuværende beslutning eller beslutningen fra maj 2008 kan derfor på nogen måde legitimere Kommissionens politiske afgørelser, da de mangler en objektiv videnskabelig tilgang. Kun en sammenhængende klimaændringsmodel, som tager højde for alle variabler, f.eks. indvirkningen af drivhusgasser og frem for alt solaktivitet, kan begrunde disse afgørelser.

Betænkningen, som indeholder ensidige oplysninger, der fremhæver de hypotetiske mekanismer bag global opvarmning, f.eks. CO₂-emissioner, ignorerer behovet for en international kamp mod den reelle indvirkning af klimaændringer. Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer har på en forudindtaget måde fokuseret på problemet med at reducere drivhusgasemissionerne og har kun flygtigt omtalt behovet for at bekæmpe den reelle indvirkning af klimaændringer.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). - (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil også først takke ordføreren, der ihærdigt har forsøgt at opnå så meget som muligt for os alle.

Landbruget er særligt ramt af klimaændringerne, da dets produkter produceres i det fri. Vi tænker på tørke og ørkendannelse, som vi f.eks. oplever i det sydlige Italien, eller andre ekstreme vejrfænomener, som f.eks. uventede regn- og haglbyger eller oversvømmelser, som påvirker vores landbrugeres subsistensmuligheder.

Landbruget udpeges ofte som den store årsag til klimaændringerne. Omkring 10 % af de globale drivhusgasser produceres i landbruget. De fleste af disse er dog gasser af naturlig oprindelse, f.eks. metan.

Efter min mening viser landbruget tværtimod vejen frem i kampen mod klimaændringer. Jeg vil gerne dokumentere følgende påstand med en undersøgelse fra Østrig fra 2008: Gennem planter, som f.eks. græs, majs og korn, og jorden forbruger og binder land- og skovbruget langt flere drivhusgasser, end det genererer. I henhold til undersøgelsen fra 2008 svarer emissionerne fra landbruget og skovbruget på ca. 8 mio. tons CO₂-ækvivalenter om året i alt til en bindende effekt på 58 mio. tons CO₂ eller CO₂-ækvivalenter. Det viser, at landbruget ikke skal udpeges som en miljøsynder. Tværtimod. Her er nogle flere tal: Siden 1990 har landbruget i Østrig reduceret dets CO₂-emissioner med 1,3 mio. tons.

Energi er et andet vigtigt område, hvor landbruget bidrager til kampen mod klimaændringer. Landbruget i Østrig forbruger f.eks. ca. 2,2 % af den genererede energi. Andelen af vedvarende energi er 23 %, hvoraf en stor del igen tilhører landbruget.

Til sidst vil jeg gerne sige følgende. Der skal lægges stor vægt ...

(Formanden afbrød taleren)

Satu Hassi (Verts/ALE). - (FI) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Karl-Heinz Florenz dybt for det fremragende arbejde, han har udført som ordfører. Vores største udfordring er nu at fastlægge den næste internationale klimaaftale. De to vanskeligste emner til aftalen er de forskellige landes mål for emissionsreduktion, og hvordan industrilandene vil bidrage til finansieringen af investeringer i klimaafbødning i udviklingslandene. I begge disse spørgsmål skal EU hæve dets standarder, selv om vi i teorien kan være stolte af, at vi altid har været førende med hensyn til global klimabeskyttelse.

Den seneste forskning viser, at en reduktion af emissionerne på 30 % inden 2020 ikke vil være nok – målene skal gøres strammere. Hvad angår finansiering af klimaforanstaltninger i udviklingslandene, beklager jeg, at Kommissionen i dens nye meddelelse stadig kommer med meget generelle observationer og ikke foreslår tilstrækkeligt konkrete modeller.

I forskellige sammenhænge, herunder under forhandlingen om klimapakken, har vi i Parlamentet vist, at vi er parate til at yde en væsentlig indsats for at reducere emissionerne i udviklingslandene. Dette er et af de områder, hvor EU også bør opfordre USA's præsident til at vedtage en ny linje. Indtil nu har USA ikke sagt noget om, hvor parat landet er til at støtte mål for emissionsreduktion i udviklingslandene. Klimabeskyttelse kan opnås, men foranstaltningerne skal være hurtige og overensstemmende.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke ordføreren. Jeg vil være meget konkret vedrørende landbruget og de to afsnit i betænkningen, som efter min mening er nødvendige. Betænkningen ville måske være bedre uden dem. De er meget specifikke omkring kødforbrug, og jeg mener ikke disse afsnit hører hjemme i denne betænkning.

Det efterfølgende afsnit om foderrationer ignorerer kendsgerningerne i forskning, der er gennemført gennem mange år i mange medlemsstater, som netop har til formål at gøre, hvad der anføres i dette afsnit, som derfor er forældet i forhold til virkeligheden.

Et af de områder, der efter min mening skal forbedres, er budskabet om, hvordan landbrugere og andre, der bruger jorden, kan drive deres bedrifter på en måde som er mere "klimavenlig". Jeg mener, at forskerne har undladt at samarbejde med landbrugerne, og at vi har brug for en øget indsats i forbindelse med udvidelsestjenesterne for at få budskabet ud, for at stimulere og ikke tvinge.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Fru formand, mine damer og herrer! Klimaændringer er øjensynlig i fokus for europæisk, og ikke kun europæisk, politik.

Hverken ét land eller én union kan alene og uafhængigt håndtere problemerne med klimaændringer. Vi skal derfor integrere politikkerne på både horisontalt og vertikalt plan. Politik, lovgivning og finansiering skal arbejde sammen. Betænkningen skaber en fantastisk platform for dette.

Jeg vil gerne flytte fokus til to kendsgerninger, som er nødvendige for, at vi kan udføre vores arbejde til gavn for kampen mod klimaændringer. Videnskab: I betænkningen lægges der særlig vægt på nye teknologier, men vi skal tale mere om videnskab og målrettede investeringer mod videnskab, hvorigennem løsninger kan findes. Uden det er vi overladt til trivialitet og mørke.

Videnskabelig forskning er vores grundlag. Nye teknologier udviklet i et samarbejde mellem virksomheder og forskere er vores fremtid. Jeg opfordrer til, at der investeres i videnskab, og at klimaændringer udpeges som et vigtigt prioriteret område i alle EU's videnskabelige programmer.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Fru formand! I kampen mod klimaændringer skal vi lægge stor vægt på transportsektoren, som i øjeblikket udsender næsten en tredjedel af EU's CO₂-emissioner. Transportsektoren skal reducere CO₂-emissionerne med 20 % inden 2020. For at opfylde disse mål er det nødvendigt at gennemføre en stabil pakke med transportpolitikforanstaltninger, som omfatter økologiske innovationer, beskatning af CO₂-emissioner, ændringer i kørselsmønstre og -vaner og andre foranstaltninger. Jeg vil gerne påpege, at momssatsen i nogle medlemsstater er blevet hævet som følge af den finansielle krise og den økonomiske recession, og der er opstået en situation, hvor det er billigere for borgerne at køre i bil på grund af de høje takster for offentlig transport. Jeg vil derfor indtrængende opfordre medlemsstaterne til at indføre skattemæssige incitamenter, der vil opfordre borgerne til at bruge offentlig transport. Det er også vigtigt, at vi stimulerer brugen af tog ved at investere i udviklingen af jernbaneinfrastruktur. Jeg vil minde om, at et tog på 1 km i gennemsnit udsender tre gange mindre CO₂ end en bil og så meget som otte gange mindre end et fly.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Vi kan lykønske os selv med den brede enighed her, men vi står alligevel alene: Jeg vil gerne spørge kommissæren for miljø og miljøministrene om, hvor vigtigt miljøet er for Kommissionen, Rådet og regeringerne. Vi ved, hvor vigtigt.

Jeg gik ikke selv helt ind for at etablere dette udvalg, fordi der efter min mening ikke er noget, der er bedre til at isolere end at oprette et nyt udvalg. I Frankrig kalder vi det et "Théodule-udvalg".

Jeg er usikker på denne betæknings fremtid, når det gælder dens integration i europæisk politikker. Jeg vil minde de medlemmer, der var der i 1992, om, at vi dengang havde en fremragende betænkning om bæredygtig udvikling. Lige så snart den var blevet vedtaget – og det endda enstemmigt – blev den fuldstændigt begravet. Hvis vi havde gennemført den i europæiske politikker, ville vi måske ikke være endt her.

Jeg vil nu henvende mig til ordføreren, som afviser, at han fremlægger et politisk projekt. Det er et politisk projekt, De fremlægger, fordi det er en fuldstændig ændring af retningen for de europæiske politikker, hvad angår landbrug, fiskeri og transport. Så, ja, vi skal være mere ambitiøse, og vi afventer resultaterne.

Herbert Reul (PPE-DE). - (DE) Fru formand! At tage konsekvenserne af klimaændringer alvorligt betyder at lytte til alle de forskellige sider i debatten, herunder videnskaben. Vi havde mange eksperter i udvalget, det er korrekt. Desværre repræsenterede de dog kun ét synspunkt. Vi fik ikke chancen for at høre alle sider i debatten. Jeg mener, det var en fejl.

Vi havde et første udkast til Karl-Heinz Florenz' betænkning, som var betydeligt bedre end den betænkning, vi sidder med i dag, og som vi skal basere vores beslutning på. Mange af de forslag, der nu er inkluderet, er fine, men efter min mening tager mange af dem fejl. Det giver ingen mening, at vi konstant tyr til nye forordninger og nye foranstaltninger. Den eneste løsning må være at sige "ja" til innovation og "ja" til forskning. Løsningen er ansvar for den enkelte og ikke flere og flere statslige reguleringer. Der er adskillige meningsløse bestemmelser, f.eks. regnskabsforpligtelsen, forebyggelse af og sanktioner mod kødforbrug, tilsudsningen af landbruget og mange andre. Det er efter min mening den forkerte vej at gå, og jeg mener derfor, at denne betænkning er problematisk i dens nuværende form.

Martin Bursík, formand for Rådet. - (EN) Fru formand! Jeg har konstateret, at de ærede medlemmer af Parlamentet bruger deres modersmål. Jeg er ikke i tvivl om, at tolkene taler 1000 % bedre engelsk end mig, så jeg vil om forlov tale tjekkisk og besvare nogle af spørgsmålene under denne forhandling i Parlamentet.

(CS) Jeg sætter stor pris på dybden af forhandlingen i Parlamentet, på den målrettede tilgang og også på medlemmernes ansvarlige holdning. Der er omkring syv punkter fra forhandlingen, som jeg vil sige noget

om. Først vil jeg understrege den vigtige rolle, som Det Mellemstatslige Panel for Klimaændringer (IPCC) spiller, da dets resultater er blevet draget i tvivl i nogle af indlæggene. Det er efter min mening til en vis grad en ulempe, at de kvartalsrapporter, som IPCC udsender om de væsentligste kendsgerninger vedrørende klimaændringer, tilpasninger og afbødende foranstaltninger, er 1 200-1 400 sider med meget detaljerede videnskabelige oplysninger og referencer til relevant videnskabelig litteratur. Der udarbejdes dog senere et sammendrag af disse rapporter, som afsluttes med et "sammendrag til politikere", som er ca. 20 sider langt, og som ikke længere indeholder referencer. Mange misforståelser opstår efter min mening, fordi vi som politikere ikke har tid – og jeg undskylder, hvis dette gælder for Dem – til at læse disse 1 200-1 500 sider. Det er vigtigt at fremhæve, at IPCC har modtaget en Nobelpris, og at de 192 deltagende lande på klimakonferencen på Bali udnævnte IPCC til den mest omfattende og velkvalificerede videnskabelige ressource, som giver os de mest overensstemmende oplysninger, når vi skal beslutte, om og hvordan vi skal reagere i forbindelse med klimaændringerne. Det var holdningen fra de 192 nationale repræsentanter, og det er også mit svar på nogle af antydningerne om sortsynethed, et argument jeg er blevet vant til at høre i mit eget land.

Jeg mener, at vi har et særdeles godt udgangspunkt i 2009. Vi taler på den ene side som EU med én stemme igen. Den enorme betydning af dette oplevede jeg på Bali. Vi opnåede betydeligt fremskridt i forhandlingerne med vores G77-partnere og andre økonomier, og vi var faktisk den eneste større globale økonomi, der pressede på for at få vedtaget et mål om at reducere drivhusgasemissionerne med 30 % inden 2020. Det andet håb ved årets start er forandringen i USA, som mange har nævnt i dag. Jeg opfatter problemet, som om der et sted i København er et lokale med ca. 200 låse i døren. Hvis vi kan låse alle låsene op, vil vi indgå en ny global aftale om klimabeskyttelse, der skal løbe efter 2013. Vi har nu åbnet låst den første lås op, nemlig EU. Den anden lås i rækken er USA, og derfor lægger vi så stor vægt på så hurtigt som muligt at komme i dialog med den nye amerikanske regering. Vi planlægger derfor et fælles besøg i trojkaen sammen med det kommende svenske formandskab og kommissæren for miljø, Stavros Dimas. Og det er mit svar til bemærkningen fra Jerzy Buzek – vi søger bestemt ikke at være førende i den internationale forhandling helt alene. Slet ikke. Vi vil koordinere forhandlingerne. Danmark har naturligvis en stor interesse i, at der opnås en aftale i København. På de lukkede ministermøder under Rådets uformelle forårsmøde vil vi rapportere om fremskridtet i de bilaterale forhandlinger om den internationale aftale om klimaændringer. Vi vil også sammen forsøge at definere en fremtidig strategi for, hvordan vi skal koordinere internationale forhandlinger, naturligvis med inddragelse af diplomater. Vi vil desuden forhandle tilpasningerne, som vil blive hovedtemaet på det uformelle forårsmøde i Prag.

Næste punkt i mit svar vedrører den kendsgerning, at vi er kommet til kritisk punkt, hvor EU's indsats for at fastlægge en ambitiøs og aktiv klimaændringspolitik pludselig løber panden mod konsekvenserne af den finansielle og økonomiske krise. I den sammenhæng er det efter min mening særdeles positivt, at der er langt mellem de stemmer, der kræver en udskydelse af vores langsigtede klimaændringsmål. Tværtimod. Langt de fleste stemmer – også her i Parlamentet, hvilket jeg er meget taknemmelig for – opfordrer os til at udnytte dette sammenfald og opfatte det som en mulighed, som vil give os en "seksdobbel win-strategi, dvs. en "win, win, win, win, win-strategi, fordi de enkelte økonomier er parate til at afbøde den finansielle og økonomiske krise ved at investere – selv de mest konservative økonomer er parate til at tillade undtagelser. Dette repræsenterer derfor en mulighed for at omdanne vores nuværende økonomi til en økonomi med lave CO₂-emissioner og støtte moderne miljøteknologier. Hvorfor seks gange "win"? Fordi vi vil spare penge til energi gennem energibesparende foranstaltninger. Fordi vi vil reducere vores afhængighed af importeret energi, fordi vi vil reducere forbruget af ikkevedvarende naturressourcer, fordi vi vil skabe nye arbejdspladser – og glem ikke, at de forskellige planer i Europa for afhjælpning af den finansielle og økonomiske krise vil skabe nye beskæftigelsesmuligheder inden for "grønne job" og inden for nye miljøteknologier vedrørende vedvarende energikilder og energibesparelse – og samtidig reducerer vi drivhusgasemissionerne.

Det tjekkiske formandskab ser derfor denne situation som en enestående mulighed for at ændre adfærdsmønstrene og lede vores økonomi mod større bæredygtighed. Den største mulighed for at ændre økonomien ligger inden for det globale CO₂-marked. Sammenlignet med miljøpolitikken i 1970'erne, hvor vi benyttede forbud og pålæg og primært anvendte en såkaldt "end of pipe"-politik, vil vi i 2009 i langt højere grad bruge finansielle instrumenter til at hjælpe miljøet. Det faktum, at klima- og energipakken omfatter et nyt system for handel med emissioner baseret på auktioner, giver os et enestående grundlag for at skabe et globalt CO₂-marked. Lad os overveje ambitionen. I 2013 vil elektricitetsauktioner blive indført gradvist, og i 2015 vil vi have et globalt CO₂-marked på OECD-plan. Vi overvåger derfor nøje udviklingen i USA, og hvordan processen vedrørende systemet med øvre grænser og handel forløber i Kongressen.

Et andet punkt, jeg vil nævne, er den rolle som vedvarende energikilder og energibesparelser spiller. I vores forhandlinger med udviklingslandene skal vi tilbyde noget. Vi skal tilbyde disse lande økonomisk udvikling,

men vi skal samtidig tilbyde en type udvikling, der kan sikre opfyldelsen af de mål, som IPCC har udpeget, og som vi har vedtaget som politikere. Og her spiller de vedvarende energikilder en absolut hovedrolle, da vi grundlæggende har to muligheder. Der er milliarder af mennesker, som ikke har adgang til elektricitet, men som har et desperat ønske om det, fordi det er så attraktivt for forbrugere og er en forhåbning, som ingen kan bebrejdes for. Det er en kendsgerning, at disse mennesker enten skal rejse til byerne for at få elektricitet, som distribueres på den almindelige måde i dag – store centrale kilder, distributionsnet, en byrde for miljøet, eller elektriciteten skal komme til dem på de steder, hvor de har boet i generationer, og hvor de kan fortsætte deres traditionelle livsstil i harmoni med naturen. Den anden mulighed er kun mulig gennem decentral vedvarende elektricitet. Vi, der udvikler teknologien for vedvarende energikilder i Europa, gør det med andre ord ikke kun for de industrialiserede lande, men også for at øge antallet af installationer i hele verden, for at reducere investerings- og driftsomkostningerne og for at gøre disse teknologier tilgængelige for befolkningerne i udviklingslandene. Vi står over for en enorm politisk opgave i forbindelse med udviklingslandene.

Jeg vil gerne afslutte med at forsikre Dem om, at det tjekkiske formandskab har vidtrækkende ambitioner for at opnå fremskridt i klimaforhandlingerne. Vi vil i høj grad føre an i de internationale forhandlinger. Jeg vil også gerne forsikre Dem om det tjekkiske formandskabs overensstemmende holdning. Hvis premierministeren for Tjekkiet forsvarede den tjekkiske præsident Klaus under forhandlingen i Parlamentet, må jeg med hensyn til klimaændringer og klimapolitik lægge afstand til disse erklæringer og den tjekkiske præsidents holdning. Jeg kan forsikre Dem om, at det tjekkiske formandskabs holdninger fastlægges af den tjekkiske regering. Uanset hvilke erklæringer, De måtte høre under det tjekkiske formandskab – vores præsident planlægger også et besøg i USA – bedes De huske, at klimapolitikken formuleres af den tjekkiske regering, og vi står sammen. Vi arbejder sammen med Kommissionen og det kommende svenske formandskab i trojkaen. Det afslutter min erklæring. Jeg vil igen takke Dem for en særdeles produktiv, målrettet og frem for alt ansvarlig drøftelse her i Parlamentet.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. - (EN) Fru formand! Vi glæder os også til at fortsætte det tætte samarbejde med det tjekkiske formandskab, den tjekkiske regering og specifikt minister Martin Bursík. Jeg er sikker på, at vi vil opnå fremskridt i forhandlingerne i første del af 2009.

Jeg vil takke alle talerne i dages forhandling for deres positive bidrag.

Som titlen i betænkningen antyder, vil alt, hvad der sker med verdens klima i 2015 og derefter, afhænge af, hvad det internationale samfund beslutter nu. Det er afgørende, at vi bygger på den solide videnskabelige viden, vi har til rådighed, og insisterer på, at forhandlingerne skal gennemføres på et videnskabeligt grundlag. Vi skal formidle de videnskabelige resultater til den brede offentlighed og forbedre forbrugernes bevidsthed om drivhusgassernes indvirkninger på vores livsstils- og forbrugsmønstre.

En sådan øget bevidsthed skal dog ledsages af stærke økonomiske incitamenter for virksomhederne til at reducere drivhusgasemissionerne fra de varer og tjenester, de leverer. En overgang til en økonomi med lave CO₂-emissioner er nødvendig på verdensplan og kan opnås gennem omfattet og integreret indsats mod emissionerne i alle sektorer.

Kun ved at være ambitiøse nu kan vi holde døren åben for stabiliserende koncentrationer af drivhusgasser på lavere niveauer, hvis IPCC i fremtiden angiver, at dette er nødvendigt. Ligesom resten af Kommissionen er jeg overbevist om, at De også spiller en vigtig rolle for at viderebringe disse vigtige budskaber.

2009 bliver et afgørende år for de globale klimaforhandlinger. For Kommissionen står 2009 i gennemførelsens tegn: Vi arbejder på en køreplan for gennemførelsen. Der er ca. 15 foranstaltninger, som vi skal føre gennem komitologiproceduren. Der er en række tidsfrister i den reviderede ETS, som vi skal overholde. Listen over sektorer med kulstoflækage skal f.eks. være klar inden december 2009. Der afholdes et stort møde med berørte parter den 30. marts 2009. Størstedelen af arbejdet udføres i løbet af sommeren, og ved udgangen af 2009 vil vi være igennem listen.

De harmoniserede regler for auktioner skal være klar inden juni 2010. Der afholdes et stort møde med berørte parter i februar. De har adgang til alle disse tidsfrister og arbejdsprogrammer. Men 2009 bliver, som jeg sagde, et afgørende år for de globale klimaforhandlinger.

Verden forventes at nå til enighed om yderligere international indsats for at bekæmpe klimaændringerne på klimakonferencen i København i december. En aftale i København er dog på ingen måde givet: Der er stadig meget, der skal gøres.

Klima- og energipakken gav os et forspring i denne overgang og skabte et godt grundlag for at demonstrere, at en ambitiøs klimapolitik ikke kun er mulig, men også generelt gavnlig for vores økonomier og samfund. Meddelelsen om København danner udgangspunktet for yderligere uddybning af EU's holdninger til de centrale elementer, og den sætter os i stand til at fastholde vores lederskab og hjælpe med at føre forhandlingerne i København i mål.

Det er klart, at problemerne med klimaændringer ikke kan løses, uden at vi i betydelig grad intensiverer finansieringen af og investeringerne i ren teknologi og foranstaltninger, som har til formål at sikre tilpasning til de uundgående indvirkninger af klimaændringerne. Det anslås, at der kræves op til 120-150 mia. EUR årligt til udviklingslandene i 2020.

Indtil 2020 kan denne finansiering for en stor dels vedkommende komme fra de private husholdninger i udviklingslandene. Størstedelen af reduktionerne i energisektoren vil f.eks. komme fra effektivitetsforbedring, der betaler for sig selv. Denne indsats kan til dels støttes gennem internationale låneordninger med henblik på at mobilisere international privat finansiering.

En anden betydelig del af yderligere finansiering og investering vil blive mobiliseret gennem CO₂-markedet, både fra overskuddet af kommende auktioner af CO₂-rettigheder via CO₂-kreditter under CDM. EU har i klima- og energipakken skabt en betydelig efterspørgsel efter CDM-kreditter indtil 2020. Det vil sandsynligvis anspore til anvendelse af rene teknologier i udviklingslandene.

Men jo fattigere udviklingslandene er, jo mere vil de kræve yderligere finansiel bistand fra industrilandene. Uden denne bistand vil de ikke kunne reducere deres drivhusgasemissioner tilstrækkeligt. Uden denne bistand vil de fattigste og mest udsatte lide under konsekvenserne af klimaændringer. Uden denne bistand vil der ikke blive opnået en aftale i København.

Spørgsmålet er: Hvordan kan vi sikre, at disse yderligere strømme af offentlig finansiering kan forudsiges og vil blive anvendt på en gennemsigtig måde, og at bidragene til disse strømme deles internationalt?

Ud over vores bidrag til FN-forhandlingerne oplever vi, at der etableres CO₂-markeder i mange dele af verden som resultat af den vellykkede gennemførelse af EU's emissionshandelssystem. Australien har offentliggjort de centrale elementer af dets system. I efteråret 2008 bekræftede den amerikanske præsident Obama umiddelbart efter sit valg sit mål om at etablere et CO₂-marked for hele USA.

Sammen kan disse handelssystemer udgøre kernen i et nyt kommende globalt CO₂-marked. Som jeg allerede har understreget, er EU's udfordring nu at fremme udviklingen af sådanne forbundne CO₂-markeder, navnlig blandt OECD-landene, inden 2015.

I meddelelsen om København har Kommissionen behandlet disse spørgsmål ved at fremsætte konkrete forslag – forslag, som ikke blot er ambitiøse, men også realistiske, og vil yde et væsentlig bidrag til den succes i København, som vores klode så desperat har behov for.

Til sidst vil jeg takke Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer, Karl-Heinz Florenz og Parlamentet for den seriøsitet og hast, hvormed denne pakke er blevet behandlet.

(Bifald)

Karl-Heinz Florenz, ordfører. - (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! Det glæder mig meget, at dette spørgsmål i det midlertidige udvalgs sidste fase er blevet mødt med så stærk interesse, og det sætter jeg stor pris på. Jeg vil også gerne takke alle, der har bidraget til denne forhandling, og alle, som har arbejdet sammen med os. Vi har udformet et vejkort, der skal føre os til København, som naturligvis indeholder vejskilte samt stopskilte og "kør videre"-skilte, men også skilte, der viser, at der er vanskelige sving forude. Det har vi drøftet i dag.

Det glæder mig, at der har været kritiske bemærkninger, som vi for nogles vedkommende vil tage i betragtning. Jens Holms forslag om, at Europas borgere skal holde op med at spise kød, er desværre latterligt, men vi har jo alle vores egen mening. Vi vil til sidst opnå et vellykket resultat, og alle har bidraget til det. Jeg skylder Dem alle stor tak.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i dag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. - (RO) Mine damer og herrer! I løbet af de seneste måneder har vi oplevet, hvad kreditstramning betyder, da den globale økonomi er ramt af en hidtil uset krise. Klimakrisen, fødevarekrisen og den sociale krise kan stadig mærkes med usvækket styrke.

I Rumænien har vi i de senere år oplevet et fald i produktionen som følge af eksterne årsager, f.eks. oversvømmelser, tørke og fugleinfluenza, og problemer af økonomisk art er nu kommet oven på disse i løbet af de sidste par måneder. Under den nuværende finansielle krise vil vi få endnu vanskeligere ved at dække de tab, der er udløst af oversvømmelser og tørre, ved hjælp af statsbudgettet. I hele den periode, hvor jeg har siddet i Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, har jeg støttet idéen om at etablere enkeltstående interventionsmekanismer på fællesskabsniveau, uanset værdien af de nationale lofter.

Jeg mener også, at vi i lyset af en udfordring af dette omfang skal prioritere investeringer i rene teknologier og vedvarende energi. Det vil løse klimakrisen og samtidig sætte skub i økonomien ved at skabe nye arbejdspladser. Som en del af vores europæiske mandat har vi pligt til at overbevise vores regeringer om at øge investeringerne i innovation og nye miljøteknologier.

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. - (EN) Behandling af klimaændringer på dette tidspunkt med dyb finansiell uro og dalende tillid til de økonomiske systemer kan for mange forekomme at være en fejl med hensyn til prioriteter. At blive "grøn" er dyrt, og den indsats, der skal ydes for grundlæggende at omstrukturere mange sektorer for dermed at opfylde de ambitiøse mål, er enorm.

Der er alligevel mange muligheder, som skal udnyttes inden for "grønne" investeringer og politikker som elementer, der styrker økonomisk genopretning og stabilitet. Udviklingen af en lavemissionsøkonomi er en sand udfordring, som vi ikke har råd til ikke at møde. Vi har brug for ambitiøse, men realistiske, mål, og vi må ikke være bange for at gennemgå en uundgåelig industriel revolution. For at sikre økonomisk genopretning og bedre levevilkår for vores borgere kræves der en kompleks og ambitiøs tilgang, som vil styrke innovation og udvikling af nye arbejdspladser og virksomheder inden for rammerne af "grønne" teknologier.

Endelig er der naturligvis brug for tilstrækkelige finansielle midler til at gennemføre de krævede investeringer i "grøn" innovation, og disse omkostninger kan naturligvis ikke afholdes på bekostning af andre vigtige fællesskabspolitikker, som ikke kan bære belastningen fra klimaændringerne uden yderligere finansielle ressourcer.

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. - (HU) En af de alvorligste langsigtede konsekvenser af klimaændringer er reduktionen i ferskvandskilder og den øgede mangel på rent drikkevand. Det er ingen overdrivelse at sige, at vand bliver det vigtigste strategiske aktiv i det 21. århundrede. Europas miljøbeskyttelsespolitik skal derfor anvendes på en mere streng måde, end tilfældet har været indtil nu, for at beskytte grundvandet, forhindre vand- og jordforurening og støtte korrekt forvaltning af naturlige og kunstige levesteder i vandet.

Perioder med skiftevis oversvømmelse og tørke samt ekstreme vejrforhold kræver bedre forvaltning af regnvandet. Der findes ikke sådan noget som overskudsvand, kun dårligt forvaltet vand. I næste valgperiode og under det nye budget skal EU sikre, at der afsættes tilstrækkelige midler til forebyggelse af oversvømmelser, beskyttelse af grundvandet, forøgelse af ferskvandsbeholdningerne i byområder og programmer for spildevandshåndtering. Ungarns vandressourcer er fremragende, og ungarske vandingeniører har ydet et fantastisk stykke arbejde i næsten 200 år. Jeg er derfor sikker på, at vores land vil spille en aktiv og konstruktiv rolle i udformningen af en fælles vandpolitik for Europa.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. - (PL) I min bemærkning i denne forhandling om klimabeskyttelsespolitikken i perioden indtil 2050 vil jeg gerne fremhæve følgende punkter.

For det første: Hvis USA og landene i det sydøstlige Asien ikke går med i programmet vedrørende reduktion af CO₂-emissionerne og udviser lige så stort engagement som EU, så vil EU skulle betale en meget høj pris i form af en kraftigt øget finansiell indsats og en uundgåelig langsommere økonomisk vækst i EU for kun en beskedent reduktion i CO₂-emissionerne. EU tegner sig for knap 14 % af de globale emissioner, mens USA og landene i det sydøstlige Asien producerer næsten 80 %.

For det andet: De enkelte landes forpligtelser med hensyn til at reducere CO₂-emissionerne med 20 % inden 2020 vil sammen med behovet for at købe emissionsrettigheder resultere i en betydelig stigning i prisen på elektricitet og opvarmning for borgerne og endnu højere omkostninger for industrien, navnlig i de nye medlemsstater, f.eks. Polen, hvor energisektoren er kulbaseret. Det betyder, at mange industrisektorer, som har et højt energiforbrug, vil blive lukket i disse lande, hvilket vil have en række negative sociale følger.

Endelig skal der tages højde for de reduktioner i CO₂-emissionerne, der opnås i de nye medlemsstater og især i Polen. I Polen har den vidtrækkende omstrukturering af økonomien i perioden 1990-2005 resulteret i reduktioner af CO₂-emissionerne på ca. 30 %. Dette havde meget høje sociale omkostninger, og arbejdsløsheden lå i mange år på over 20 % i denne periode.

Adrian Manole (PPE-DE), *skriftlig*. - (RO) Karl-Heinz Florenz' betænkning "2050: Fremtiden begynder i dag – henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer" er aktuell og nødvendig i betragtning af de konsekvenser, der allerede mærkes, og de konsekvenser, der forventes som følge af klimaændringerne.

Rumænien var et af de første lande i Europa, der underskrev Kyotoprotokollen, som betød, at landet påtog sig sin forpligtelse til at støtte kampen mod klimaændringer ved at reducere drivhusgasemissionerne med 8 % inden 2012.

Jeg er overbevist om, at vi har brug for disse foranstaltninger, selv om Rumæniens niveau af drivhusgasemissioner er lavt sammenlignet med mange andre europæiske lande. Landbrug og rumænsk skovbrug kan spille en vigtig rolle i kampen mod klimaændringer, hvis indvirkning er trådt tydeligt frem i de senere år, navnlig gennem oversvømmelser, høje temperaturer og langvarige tørkeperioder. Disse naturfænomener påvirker ikke landbrugs- og skovbrugsproduktiviteten, men også bevaringsværdige levesteder og økosystemer.

Landbrug og skovbrug forventes at yde et væsentligt bidrag til kampen mod konsekvenserne af klimaændringer gennem plantning af skov for at absorbere og fastholde drivhusgasser og gennem anvendelse af vedvarende energikilder.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), *skriftlig*. - (RO) EU har påtaget sig en stor rolle i indsatsen for at nå en aftale om en global aftale efter Kyoto. Det er muligt, at samarbejdet med den nye amerikanske regering vil sætte EU i stand til at finde en specifik metode til at gennemføre denne aftale.

Specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af konsekvenserne af klimaændringer åbner også op for bæredygtig socioøkonomisk udvikling og ny beskæftigelse. De er især målrettet mod de nye dynamiske sektorer, som tilbyder væsentligt vækstpotentiale, og hvor investeringsniveauet indtil nu har været for lavt. Disse foranstaltninger vil bortset fra den gavnlige effekt på bekæmpelsen af klimaændringer have en positiv indvirkning på og vil afbøde effekterne af den økonomiske og finansielle krise og kan på lang sigt bidrage til at reducere EU's afhængighed af energiimport.

Vi taler her om nye, intensive investeringer i transportinfrastrukturer, vedvarende energikilder, bioteknologier, affaldshåndtering og -genanvendelse, kerneenergi og renovering af opvarmningssystemer i boliger.

Genplantning af skov og foranstaltninger, som forhindrer ørkendannelse, kan også skabe spektakulære resultater på mellemlang sigt.

David Martin (PSE), *skriftlig*. - (EN) Jeg glæder mig over Florenz-betænkningen om klimaændringer, som søger at formulere politikker for at holde den globale opvarmning under 2 °C sammenlignet med tiden før industrialiseringen. Jeg glæder mig især over opfordringen til en forbedring på 20 % af energieffektiviteten, opfordringen til bindende mål for landbruget og kravet om etableringen af en europæisk klimafond.

Disse forslag vil sammen med de foranstaltninger, EU allerede har vedtaget, sætte os i en stærk position, når det drejer sig om at argumentere for en global indsats mod klimaændringer på topmødet i København.

Péter Olajos (PPE-DE), *skriftlig*. - (HU) Jeg vil lykønske Karl-Heinz Florenz for hans betænkning, som er et enestående dokument i forbindelse med forberedelserne til konferencen i København sidst på året.

Betragtningen om, at den økonomiske og finansielle krise og klimakrisen har samme rødder, er efter min mening meget vigtig. Vejen ud af disse kriser er derfor også den samme. For at afbøde og standse konsekvenserne af disse kriser er der behov for omfattende innovation og holdningsændring på alle områder.

Jeg er enig med kommissær Dimas i, at omkostningerne først og fremmest skal dækkes via CO₂-handel, dernæst af private virksomheders investeringer og til sidst af statslige incitamenter.

Alle søger efter gennembrud, efter metoder til at stimulere beskæftigelsen og kickstarte den globale økonomis motor så hurtigt som muligt og sætte klimaændringerne i stå. Det begreb, der nu kaldes "Green New Deal", blev fremsat af FN's generalsekretær, Ban Ki-moon. Det betyder kort sagt, at de globale økonomiske

incitamenter skal være en del af investeringen i miljøvenlige teknologier. Den nye struktur for økonomisk organisation baseret på miljøteknologiske innovationer, som støttes af de internationale kapitalmarkedet, er også et vigtigt punkt i den amerikanske præsident Obamas program.

Innovationer i grøn og fremtidig industriel teknologi vil fremme effektiviteten af staten og økonomien, højne de økonomiske aktørers interesser og øge forbrugernes pris- og omkostningsbevidsthed med hensyn til de produkter og tjenester, der tilbydes.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. - (RO) De 12 punkter, der fastsættes i betænkningen udgør en klar handlingsplan for fremtiden. For at kunne gennemføre den på lokalt, nationalt, regionalt og globalt plan skal vi dog støttes af velinformerede borgere.

I henhold til en speciel Eurobarometerundersøgelse, som blev gennemført i foråret 2008 vedrørende "klimaændringer", udtalte ca. 41 % af europæerne, at de var dårligt informerede om årsager, konsekvenser og muligheder for at bekæmpe klimaændringer. I Rumænien sagde over 65 % af borgerne, at de ikke vidste noget om dette.

Forbedring af profilen for dette spørgsmål i offentligheden gennem uddannelse og bevidstgørelseskampagner med fokus på betydningen i dagligdagen er et væsentligt skridt i den retning. Kommissionen og medlemsstaterne skal finansiere offentlige bevidstgørelseskampagner og skabe betingelser for omskoling af borgerne, så de kan møde de nye udfordringer på arbejdsmarkedet, der er opstået som følge af strukturelle økonomiske ændringer, som klimaændringerne og deres konsekvenser har sat yderligere skub i.

I den aktuelle økonomiske krise skal EU forpligte sig politisk og finansielt inden for de centrale områder vedrørende vedligeholdelse og udvikling af "rene" teknologier til bekæmpelse af klimaændringer, støtte til grænseoverskridende tilpasningsforanstaltninger, fremme af energieffektivitet og ydelse af hjælp i tilfælde af katastrofer i overensstemmelse med EU's solidaritetsprincip. Som et resultat af alt dette skabes der nye "grønne" arbejdspladser i nye og konkurrencedygtige virksomheder.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. - (RO) Mine damer og herrer! Enhver forhandling om klima, økosystemer og energi er af afgørende betydning, fordi enhver væsentlig ændring heraf kan påvirke livet på jorden. Uanset de typer af årsager eller de videnskabelige argumenter, der fremsættes af forskellige grupper af forskere, er der én ting, som er helt sikker: Vi står over for global opvarmning. Ud over at give os et væld af nyttige og værdifulde oplysninger opmuntrer denne omfattende og velskrevne betænkning os også til at stille spørgsmålet: Hvad vil vi gøre for os selv og for de kommende generationer?

På denne baggrund med klimaændringer er der efter min mening tre typer projekter, som EU's medlemsstater bør arbejde på og støtte som en prioritet:

1. projekter, der involverer standardpolitikker med henblik på at forvalte energiresourcer så effektivt som muligt og finde løsninger, der har til formål at reducere forureningen, navnlig i industriområder og erhvervsparker
2. projekter, der involverer finansiering af videnskabelig forskning med henblik på at udvikle rene teknologier
3. projekter, der støtter omgående specifik handling med henblik på at genskabe økosystemet både på europæisk plan og i alle andre regioner i verden.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. - (RO) EU har påtaget sig førerrollen i kampen mod klimaændringer. Udformning af en langsigtet strategi til effektiv forvaltning af verdens naturressourcer vil hjælpe med at skabe en global økonomi med lavere CO₂-emissioner.

Denne strategi skal baseres på solidaritetsprincippet for at skabe en balance mellem de rige lande og udviklingslandene, som har brug for hjælp til at reducere deres sårbarhed over for de negative virkninger af klimaændringerne. Tegnene på global opvarmning er tydelige i form af fattigdom, fødevarmangel og begrænsede energiresourcer. Det er et velkendt faktum, at olie som energikilde ikke længere kan dække behovet, som anslås at stige med mindst 60 % inden 2030. Udvikling af alternative kilder og fornuftig brug af eksisterende ressourcer er udfordringer, som EU står overfor i fremtiden. Landbruget er et af de områder, som er mest udsat for klimaændringer på grund af dets afhængighed af meteorologiske forhold.

I betragtning af, at denne sektor leverer fødevarerressourcerne til verdens befolkning, skal bæredygtig forvaltning af jord- og vandressourcer kombineret med beskyttelse af skove og biodiversitet være på dagsordenen for den langsigtede strategi for håndtering af effekterne af den globale opvarmning.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. - (DE) Europa og resten af verden står i øjeblikket over for betydelige udfordringer. Krisen på kapitalmarkedet er ikke det eneste presserende problem. Vi skal også iværksætte et bæredygtigt program for at bekæmpe klimaændringer så hurtigt som muligt. Som en stor økonomisk og politisk enhed kan EU påtage sig rollen som den førende partner i kampen mod klimaændringer.

Første skridt er allerede taget i den henseende. EU har forpligtet sig til bindende klimamål og har med vedtagelsen af klimapakken i december 2008 igangsat udformningen af mange effektive foranstaltninger til beskyttelse af klimaet. Topprioriteten må nu være indgåelsen af den internationale aftale i København, samtidig med at vi undgår afindustrialisering og unødige byrder for den europæiske økonomi. Vi bør i stedet øge vores investeringer og forskning i grøn teknologi. På den måde kan Europa komme videre, ikke kun på miljøområdet, men også på økonomiområdet.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. - (RO) EU er blevet hovedaktøren, som iværksætter specifikke foranstaltninger ved at vedtage politikker, der direkte vedrører den globale udfordring, som klimaændringerne har udløst.

Den europæiske politik på dette område kan blive mere effektiv på globalt plan og i EU, hvis: a) den europæiske indsats støttes af en indsats i andre industrilande uden for EU, herunder f.eks. Kina, Indien, Brasilien osv.; b) udviklingen af kerneenergi stimuleres og ikke frarådes, i hvert fald i de kommende 30-40 år, indtil der er udviklet teknologi, som er baseret på vedvarende energikilder, og som er økonomisk overkommelige uden tilskud; c) Kommissionen vil yde mere støtte til energibesparende projekter og projekter vedrørende udvinding af energi fra biomasse, herunder overførsel af teknologi, i mindre udviklede EU-medlemsstater med stort potentiale inden for landbruget.

Rumænien vil fortsætte med at udvikle landets kerneenergiprogram til fremstilling af elektricitet. Samtidig vil vi modernisere de kulfyrede kraftværker og intensivere indsatsen for at producere energi fra biomasse. På den baggrund har vi brug for partnerskaber med medlemsstater, og vi opfordrer Kommissionen til at sætte skub i forenklingen af procedurerne for bevilling af europæiske midler.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), skriftlig. - (HU) Grønne investeringer skal spille en central rolle i de statslige økonomiske vækstpakker, der har til formål at modvirke de negative virkninger af den internationale økonomiske krise. Disse investeringer, der vil blive anvendt til at udnytte vedvarende energikilder mere effektivt, begrænse energiforbruget og reducere emissionen af CO₂ og andre drivhusgasser, vil ikke kun sikre økonomiske fordele, men også betydelige sociale fordele. Det er i Ungarns interesse, at EU's medlemsstater koordinerer og gensidigt styrker deres indsats på dette område. Ved fastlæggelsen af miljømål skal vi også være opmærksomme på EU-medlemsstaternes økonomiske og sociale kapacitet. Vi må kun fastlægge opnåelige mål under hensyntagen til deres effekt på den økonomiske krise. Disse mål kan kun opfyldes, hvis samfundet udviser solidaritet. Regeringen kan ikke få dette til at ske alene. Der skal også ske en gradvis holdningsændring i samfundet. De konkrete henstillinger til handling i Florenz-betænkningen, f.eks. støtte til byggeri af passive nulenergi huse, etablering af en europæisk fond, der skal støtte forskningen i vedvarende energikilder, etablering af forbindelse mellem energinet på europæisk plan og styrkelse af de europæiske borgeres og navnlig børns bevidsthed, bidrager alt sammen til denne holdningsændring i samfundet.

Vi skal desuden søge at sikre, at vi bevarer Europas teknologiske forspring i udviklingen af miljøbeskyttelsesforanstaltninger i det 21. århundrede, og at vi vender dette til en økonomisk og social fordel. Ungarns enestående landbrugsaktiver vil muligvis kunne danne grundlaget for fremstilling af energi fra biomasse eller genanvendelse af planteprodukter eller animalske biprodukter, affaldsprodukter, som ikke er egnet til anden kommerciel anvendelse, i form af biogas.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

4. Prioriteringerne i bekæmpelsen af Alzheimers sygdom (skriftlig erklæring): se protokollen

*

* *

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - (SV) Fru formand! Jeg håber, at hele Parlamentet nu lytter efter. I løbet af mødeperioden i januar vedtog vi enstemmigt en beslutning om Afrikas Horn. Den indeholdt et særskilt

afsnit, hvori det hed, at Dawit Isaak skulle frigives. Dawit Isaak er nu meget syg, og jeg vil anmode formanden om at skrive til Eritreas myndigheder.

Nyhederne om hans sygdom er blevet bekræftet af flere kilder og nævnes i dag i de svenske medier. Situationen er ekstremt alvorlig og desperat, og jeg vil minde Dem om, at Dawit Isaak er en svensk-eritreisk journalist, der har været fængslet uden retssag siden 2001. Hans helbredsproblemer er så alvorlige, at han holdes indespærret i et militærhospital, og jeg frygter for hans liv.

Jeg appellerer til, at De støtter frigivelsen af Dawit Isaak.

(Bifald)

Formanden. - Eva-Britt Svensson! Jeg kan bekræfte, at formanden vil foretage denne henvendelse.

5. Afstemningstid

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er afstemningen.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

5.1. 2050: Fremtiden begynder i dag - henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer (A6-0495/2008, Karl-Heinz Florenz) (afstemning)

(Mødet udsat kl. 11.55 i afventning af det højtidelige møde)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

6. Højtideligt møde - Den Palæstinensiske Myndighed

Formanden. - Mine damer og herrer! Det er med stor glæde og bevægelse, at jeg i dag kan byde Mahmud Abbas, Den Palæstinensiske Myndigheds præsident, velkommen her i dag. De bydes varmt velkommen til Parlamentet, hr. præsident!

(Bifald)

Vi havde også inviteret den israelske præsident, Shimon Peres. På grund af Israels højtideligholdelse af landets 60 årsdag som nation kunne det aftalte møde ikke holdes. Vi håber, at præsident Peres' besøg snart kan gennemføres.

Hr. præsident! Det er ikke første gang, De besøger Parlamentet. I dag, hvor jeg byder Dem velkommen her i Strasbourg på et ekstremt vanskeligt tidspunkt for Mellemøsten og navnlig for Deres folk, det palæstinensiske folk, husker jeg vores sidste møde i Mellemøsten, som fandt sted for næsten to år siden – sidst i maj 2007 – i Gaza. De modtog mig i Den Palæstinensiske Myndigheds officielle hovedkvarter. Jeg vil aldrig glemme vores møde, da situationen var særdeles anspændt. På daværende tidspunkt var De midt i komplicerede forhandlinger med henblik på at redde den nationale samlingsregering, som De havde dannet med ihærdighed og forsyn. Ti dage senere satte et forsmædeligt kup desværre en stopper for disse anstrengelser.

I dag er De kommet direkte fra Cairo efter et stop i Paris, hvor De mødtes med den franske præsident. I de sidste par dage er der gennemført meget lovende drøftelser i Cairo om dannelsen af en palæstinensisk regering med national konsensus.

Hvad angår tragedien på Gazastriben, er det ikke uden bekymring, at Parlamentet har været vidne til det palæstinensiske folks lidelser. Parlamentet har ikke forholdt sig tavst. Vi krævede omgående våbenhvile. Vi fordømte den uforholdsmæssige reaktion, der ikke kun ramte de væbnede Hamasstyrker, men også civile og internationale humanitære organisationer. Vi besluttede også at fordømme Hamas' provokationer og raketild, som desværre – og det fordømmer vi – fortsat blev rettet mod Israel trods våbenhvilen. Dette må stoppe.

(Bifald)

Mine damer og herrer! Jeg vil gerne hylde personalet i FN's Hjelpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA) for det eksemplariske mod og den offervilje, de har og stadig udviser i deres arbejde. På vegne af Parlamentet takker jeg disse mænd og kvinder i FN dybt.

(Bifald)

Vi opfordrer til, at fredsforhandlingerne genoptages så hurtigt som muligt, da vi er overbeviste om, at konflikten mellem Israel og Palæstina ikke kan løses udelukkende ad militær vej. Som politisk aktør har vi en forpligtelse og et ansvar for at gøre alt, hvad vi kan for at sætte befolkningerne i Mellemøsten i stand til at leve sammen i fred. En forudsætning for fred mellem Israel og Palæstina er intern palæstinensisk forsoning. Parlamentet støtter uden forbehold de igangværende samtaler, som ledes af navnlig Egypten, for at bane vejen for dannelsen af en palæstinensisk regering med national konsensus. Kun denne type af regering vil kunne sikre den nødvendige samling af den palæstinensiske befolkning.

(Bifald)

Vi opfordrer indtrængende en sådan regering til at overholde de grundlæggende principper i fredsprocessen, afstå fra vold og gennemføre fredsforhandlinger med Israel med engagement, og vi forventer dette. EU er parat til at arbejde sammen med en sådan regering.

Den nye amerikanske præsident Barack Obamas engagement og udnævnelsen af George Mitchell som særlig udsending til Mellemøsten er positive tegn. EU's vilje – og jeg er glad for, at den ansvarlige kommissær, Benita Ferrero-Waldner, er med os i dag sammen med sin kollega – til at bidrage med hele dens politiske og økonomiske vægt samt flere arabiske partners politiske vilje viser, at det bør være muligt at genoptage og afslutte fredsprocessen på grundlag af FN's resolutioner og det arabiske fredsinitiativ.

Præsident Abbas! Vi er taknemmelige for, at De er her i dag, og det siger jeg på Parlamentets vegne, men især på mine egne vegne. Vi har stor respekt og anerkendelse for det, som De udfører under de vanskeligste omstændigheder. Vi sætter vores lid til Dem, fordi De er mæglingens, forsoningens og dermed fredens mand. Vi ønsker Dem succes.

Nu er De velkommen til at tage ordet og fremsætte Deres meddelelse til Parlamentet. Hjerteligt velkommen til Parlamentet, præsident Mahmud Abbas!

(Bifald)

Mahmoud Abbas, *præsident for Den Palæstinensiske Myndighed (udskrift af den engelske tolkning fra arabisk)*. - I Guds navn, den almægtige, den nådige. Deres excellence, Hans-Gert Pöttering, formand for Parlamentet, mine damer og herrer, medlemmer af Parlamentet! Først og fremmest vil jeg takke hans excellence Hans-Gert Pöttering, formand for Parlamentet, og Dem for at give mig denne mulighed for at tale i denne forsamling.

Jeg er kommet hertil fra Palæstina, hvis folk lider under en af de mest langvarige militære besættelser i moderne tid. Palæstina er blevet dybt såret af den mest voldelige, frygtelige og rædselsvækkende militære aggression, en aggression, der har været målrettet mod børn, kvinder og ældre samt deres huse, levebrød, landbrug, planter og skoler. Den har været målrettet mod vand-, kloak- og elektricitetsanlæg samt mod hospitaler, anlæg, veje og broer.

Ja, den israelske krig har primært været rettet mod mit folks eksistensgrundlag, dets infrastruktur og dets fremtid samt fremtiden for den palæstinensiske stat, som vi sammen har arbejdet for så længe, og hvis etablering vi stadig arbejder på.

De har sammen med resten af verden set de forbrændte og spredte rester af børn. De har hørt appellerne fra mænd, bønderne fra kvinder og børn, der har mistet størstedelen af deres familie. Ja, De har set moderen, der blev dræbt, mens hun holdt sine babyer i sine arme. De har set den far, der mistede fem børn i raketangrebene, og pigen Balousha, der sov sammen med sine søster og vågnede til lyden af eksplosioner, som dræbte dem alle, og de hundreder af børn, hvis huse faldt sammen om ørene på dem.

De har set skolen i Al-Fahura, som de mennesker i Jabalia, der søgte i ly i den, troede var sikker, og De har set, hvordan bomber dræbte disse uskyldige flygtninge, så mere end 40 mennesker blev udslettet. Disse mennesker havde familier, de havde navne, de havde en historie, ambitioner og håb. Derudover blev mere end 100 mennesker såret.

Sammen med disse uskyldige ofre faldt også værdierne for menneskelig samvittighed, FN's principper og forpligtelser til at beskytte den internationale fred og sikkerhed. De kan muligvis også erindre, at FN's

hovedkarter, skoler, sygehuse samt mad- og medicinlagre ikke blev skånet i denne vanvittige krig mod vores fredelige og ukuelig folk i Gaza.

Jeg er kommet til Dem fra Palæstina med et spørgsmål, jeg blev stillet af en dreng ved navn Luay, der har mistet sit syn som følge af bomberne. Han spurgte mig, hvem der ville give håbets og livets lys tilbage til hans øjne og frihedens og fredens lys tilbage til hans folk.

Dette var de forfærdelige scener og billeder. Det var følgerne af denne krig, som førte til mere end 1 400 martyrs død og mere end 5 000 kvæstede, hvoraf de fleste var uskyldige civile, og hvoraf en stor procentdel af børn, kvinder og ældre. For omkring 500 af de sårede er tilstanden stadig kritisk, og flere dør hver dag. Desuden er mere end 4 000 huse og omkring 20 000 andre boliger blevet jævnet med jorden.

Det betyder, at omkring 90 000 mennesker blev hjemløse og fordrevet. Ud over omfattende ødelæggelser af elektricitets-, vand- og kloakanlæg, veje og livsnødvendige faciliteter samt offentlige og private bygninger har den israelske krig krævet frugten af vores palæstinensiske folks blod, sved og tårer – hundredtusindvis af palæstinensere, der har arbejdet hele deres liv og mistet frugten af dette arbejde. Den har også ødelagt, hvad Den Palæstinensiske Myndighed har skabt gennem 15 år.

En stor del af denne infrastruktur og mange af disse anlæg kunne vi takke bidrag fra deres lande og andre venligtsindede lande for.

Dette er resultatet af denne krig. Det er parallelt med en anden form for aggression mod vores jorde, vores landbrugere og vores nationaløkonomi, som vi oplever hver dag på Vestbredden.

Den israelske bosættelse er slet ikke stoppet. Som følge af bosættelsespolitikken har man fortsat bygningen af grænsemuren og har øget antallet af vejspærringer, kontrolsteder og barrierer, der belejrer byer, landsbyer og flygtningelejre på Vestbredden, herunder Jerusalem.

Tværtimod er buddene på bosættelsesenheder steget til det 17-dobbelte i løbet af de sidste år sammenlignet med året for Anapolis. Antallet af kontrolsteder er steget fra 580 til 660.

Militærpatruljerne er ikke blevet standset. Man har heller ikke standset de daglige arrestationer og nogle gange drab på civile, bosætternes chikaner og deres væbnede udfald og afbrænding af boliger, som det skete i Hebron, Nablus og andre steder, eller bosætternes terrorangreb mod landbrugerne i oliventiden, som vores folk betragter som symbolet på fred og liv og ikke blot subsistensgrundlaget for titusindvis af palæstinensiske familier.

Denne tragiske scene med israelske udfald og aggressioner på Vestbredden, herunder Østjerusalem, bekræfter for os og resten af verden, at det, der sker, er en aggression mod hele det palæstinensiske folk, dets fremtid og dets legitime nationale rettigheder. Det er en aggression og en krig mod fred i fremtiden og den målrettede internationale indsats, der er ydet i den forbindelse.

Denne uretfærdige embargo mod vores folk i Gaza og krigen mod det er blot endnu en episode i en løbende serie af bestræbelser på at adskille Gaza fra resten af de besatte palæstinensiske områder og også at marginalisere hele vores folk og forhindre det i at nå det ultimative mål: at afslutte besættelsen, så vi opnår frihed og ret til selvbestemmelse og etablering af en uafhængig palæstinensisk stat i de områder, der har været besat siden 1967, med Østjerusalem som hovedstad.

Dette bekræftes af de eskalerende bosættelsespolitikker, trods alle anstrengelserne og aftalerne, herunder George Mitchell-rapporten fra 2001, hvoraf den sidste var Anapolisaftalen, som lovede det palæstinensiske folk en stat inden udgangen af 2008. Kulminationen på denne Anapolisaftale var dog en destruktiv krig i Gaza og bosættelseskrisen på Vestbredden, herunder Jerusalem.

Verden erklærede i Anapolis, at unilaterale og militære løsninger var fejlslagne. Vi erklærede også, at Israel skulle forpligtes til at sætte en stopper for bosættelsesaktiviteterne for at bane vejen for en politisk proces, der vil afslutte besættelsen og imødekomme kravet om en tostatsløsning – en palæstinensisk stat og en israelsk stat. Virkeligheden har dog vist os, at Israel stadig ledes af en militær og bosættelsesfokuseret mentalitet, selv om dets ledere taler om tostatsløsningen.

Vi skal ikke betragte Israel som en stat, der er hævet over ansvarlighed, over international lovgivning. Vi skal sætte en stopper for disse fremgangsmåder, og vi skal holde Israels ledere ansvarlige for deres krænkelser af den internationale og humanitære lovgivning.

(Bifald)

Samtidig skal vi understrege, at bistands- og nødhjælpsaktioner samt flytning af familier, hvis hjem er blevet ødelagt, kræver, at embargoer ophæves, kontrolsteder og -overgange åbnes, og at Israel drages til ansvar for dets forpligtelse i aftalen om transport og overgange fra 2005, som kan sikre leveringen af den hjælp, det udstyr og de materialer, der skal bruges til genopbygningen, og som er nødvendig for varers og personers almindelige bevægelighed. Det gælder for alle overgange i Gaza – ikke kun Rafahovergangen – og det gælder for den frie bevægelighed på Vestbredden og i sikkerhedskorridorerne mellem Vestbredden og Gaza for at støtte det palæstinensiske lands enhed og økonomi.

I den forbindelse vil jeg gerne rose indsatsen fra UNRWA og dets fortsatte indsats for at hjælpe vores folk trods alle hindringerne. Jeg opfordrer Deres organisation og andre organisationer til at støtte dets indsats på alle områder.

National forsoning og etableringen af en national samlingsregering er én af vores prioriteringer. Vi har åbnet døren for denne forsoning, der vil standse opdelingen og omvæltningerne samt kravet om en adskillelse af Gaza og Vestbredden. De advarede os mod at falde i den fælde, som Israel ønsker, at vi falder i.

I begyndelsen af juni opfordrede vi derfor til en ubetinget dialog. Vi accepterede det egyptiske arbejdsdokument. Vores døre står stadig åbne. Vi vil ikke tillade opdelingen af vores folk og dets geografiske enhed. Vi vil fortsat målrettet modarbejde ethvert forsøg på opdeling.

Vi kender de regionale kræfters intentioner og planer, som støtter og arbejder for en adskillelse. Disse kræfter hindrer den egyptiske løsning, der vil sætte en stopper for intern uenighed og opdeling. Denne løsning støttes på arabisk plan af Den Arabiske Liga og af Sikkerhedsrådets resolution 1860, som jeg selv har været med til at udforme sammen med arabiske og europæiske ministre.

Jeg vil gerne understrege, at vi skal fortsat arbejde for at nå vores fornemmeste mål, nemlig at finde en løsning for den arabisk-palæstinensiske sag, fordi den nuværende situation betyder, at fremtiden er usikker, og at vores folk er ofte for krig, aggression og ekstremisme.

Når vi har skabt en national samlingsregering baseret på et program, der støttes af arabiske og internationale parter, vil vi kunne kontrollere grænseovergange samt genopbygningsarbejdet til gavn for vores folk og forberedelsen af præsidentvalg og valg til den lovgivende forsamling.

Jeg håber, De vil støtte dette, og jeg håber, De vil hjælpe os med at organisere sådanne valg og føre valgtilsyn, som De gjorde i 1996 og 2006. Vi håber også, at vi kan regne med Deres støtte til at få frigivet formanden for Det Palæstinensiske Lovgivende Råd og alle de parlamentsmedlemmer, der blev arresteret og stadig er Israels fanger.

(Bifald)

Essensen af konflikten i vores region er den israelske besættelse. Det er en konflikt mellem vores folks håb og ønske om at undslippe denne besættelse og Israels forsøg på at ødelægge dette håb og hindre den internationale indsats for at etablere en palæstinensisk stat med fredelige midler.

Vores folk kalder på Dem og alle freds- og retfærdighedselskende nationer: Det er på tide, at det internationale samfund påtager sig dets juridiske, politiske og moralske ansvar for at sikre tilstrækkelig international beskyttelse til det og sætte det i stand til at undslippe denne besættelse og leve i fred og frihed. Her bør jeg igen understrege vores anmodning og deres anmodning om at indsætte internationale styrker for at beskytte vores folk.

Vi har hørt om den internationale og arabiske indsats for at genopbygge Gaza. Denne indsats skal ydes så hurtigt som muligt, for at vores folk kan få håbet og tilliden tilbage, men vi undrer os over, hvor længe Israel vil få lov til frit at ødelægge det arabiske folks aktiver og infrastruktur.

Det internationale samfund skal derfor forhindre en gentagelse af disse tidligere hændelser og skal kræve, at Israel standser dets destruktive politikker. Jeg vil gentage min tak til Kommissionen for dens hjælp til at genopbygge Den Palæstinensiske Myndigheds bygninger og institutioner. Jeg vil gerne understrege, at seriøse og omfattende forhandlinger ikke kan fortsættes, medmindre der sættes en fuldstændig stopper for bosættelserne, herunder det, der kaldes naturlig udvidelse, alle bosættelsesblokke og alle typer af embargo.

Jeg vil over for Dem understrege, at den palæstinensiske regerings resultater med hensyn til styrkelse af fred, offentlig orden og stabilitet ikke kan ignoreres af nogen. Israel bør forpligtes over for dets tidsfrister og bør ophøre med at underminere den palæstinensiske regerings indsats gennem indtrængen og arrestationer. Det bør også respektere Den Palæstinensiske Myndigheds juridiske og sikkerhedsmæssige status, og det skal give

regeringen mulighed for at gennemføre dens vigtige økonomiske projekter uden at bruge undskyldninger, som f.eks. G-områder og lignende.

Vi kan ikke længere forhandle om besættelsens afslutning. Vi skal have en komplet afslutning af besættelsen, dvs. af de områder, der har været besat siden 5. juni 1967, som anført på kortet. Vi kan ikke gå tilbage til at forhandle om delvise og relaterede spørgsmål, mens hovedmålet – afslutningen af besættelsen – stadig ikke er opfyldt, og der sker en optrapning af bosættelserne for at styrke og uddybe denne besættelse, samtidig med at Israel har holder mere end 1 100 palæstinensere fanget. Det og kun det vil give fredsprocessen dens troværdighed tilbage over for vores folk og alle andre i området.

Vi har brug for en genopbygning af Gaza, men også en genopbygning af fredsprocessen. Det er vores fælles ansvar. Europa, som tidligere opretholdt – og stadig opretholder – principperne om sikkerhed og retfærdighed i vores region og i verden, skal i dag mere end nogensinde før understrege dets rolle i et omfattende og klart partnerskab med præsident Obamas regering, Mellemøstkvartetten og det internationale samfund. Valget af præsident Obama og hans erklærede standpunkt er sammen med hans udnævnelse af George Mitchell til særlig udsending opmuntrende initiativer, der vil bane vejen for forhandlingerne og hele den politiske proces.

Jeg vil gerne ærligt sige, at vores arabiske beslutning er at gennemføre det arabiske fredsinitiativ – det arabiske fredsinitiativ, som er en del af køreplanen, og som er blevet et islamisk fredsinitiativ, der omfatter 57 muslimske lande. Dette initiativ skal gennemføres fuldt ud.

Som jeg tidligere sagde, er dette initiativ en del af den køreplan, som Sikkerhedsrådet vedtog i henhold til resolution 1515. Vi kan ikke vælge og vrage om dets grundlag, der er baseret på international lovgivning. Det er vores sidste mulighed for at opnå ægte og retfærdig fred i vores region. Alle parter, navnlig Israel og Mellemøstkvartetten, skal hylde og ære dette.

Vi må understrege, at det arabiske fredsinitiativ også er blevet et islamisk initiativ. Et initiativ, der kræver land for fred. Så snart Israel trækker sig ud af alle besatte områder, vil 57 arabiske og muslimske lande være villige til at normalisere deres forhold til Israel. Det er en historisk mulighed, vi ikke må spilde.

Scenerne med død og ødelæggelse rystede millioner af menneskers samvittighed og følelser i hele verden, herunder i europæiske venligtsindede lande. Vores folk sætter pris på denne menneskelige samvittighed, men vi må her understrege, at Palæstinas folk ikke vil opgive dets vilje til frihed og livet. Det ser frem til Deres støtte i kampen for at opnå ret til frihed og uafhængighed, til at kunne skabe sig en fremtid og til at kunne give deres børn retten til et sikkert liv, et udviklet skolesystem og en lys fremtid for deres fædreland – det fædreland, der fortjener liv og sikkerhed.

Vores store palæstinensiske digter, Mahmoud Darwish, sagde igen og igen: "Dette land er værd at leve for". I den forbindelse vil jeg gerne udtrykke min tak og dybe taknemmelighed over for Dem på vegne af denne store digters folk for at være vært for aktiviteterne til hans minde. Denne digter er symbolet for palæstinensisk patriotisme. Han er menneskehedens digter.

Til Mahmoud Darwish siger jeg: "Deres digt, som endnu ikke er skrevet, om børnene i Gaza, deres lidelser og deres håb, vil blive skrevet af en digter blandt disse børn, der har fastholdt Deres ånd, ligesom De fastholdt deres sag og deres små drømme".

(Vedvarende bifald)

Formanden. - Præsident Abbas! Jeg vil gerne takke Dem dybt på Parlamentets vegne for at tale til os her i Strasbourg. Vi har nu en fælles opgave, hvor vi skal arbejde for fred. Vi i EU og Parlamentet vil være ærlige fredsmæglere. Vi ønsker, at Israels befolkning kan leve inden for sikre grænser, og vi ønsker, at Palæstinas befolkning kan leve inden for sikre grænser. Vores udgangspunkt er menneskeværdighed. Palæstinensiske piger er lige så flittige i skolen som israelske piger. Israelske drenge er lige så glade for at spille fodbold som palæstinensiske drenge. Tiden må være inde til fredelig sameksistens, sådan som vi har det i Europa. Det er vores ønske for Mellemøsten.

Vi ønsker for Dem, at De må opnå succes i Deres indsats for at skabe fred. En sikker palæstinensisk stat og også en sikker israelsk stat, og denne bemærkning er henvendt til Israel, må ikke forblive en vision for fremtiden. Dette skal blive virkelighed, og det skal ske i vores livstid. Hvis vi virkeligt ønsker, at det skal ske, så kan vi opnå det.

(Bifald)

Jeg vil gerne takke Dem. Hvis omstændighederne tillader det, mødes vi igen den 23. og 24. februar. Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavs-partnerskabets præsidium har anmodet mig om at besøge Palæstina og Israel. Jeg vil være leder for en delegation, der rejser til Gaza og områder i det sydlige Israel. Hvis Deres kalender tillader det, og jeg håber, dette er muligt, mødes vi i Ramallah. Jeg vil naturligvis også besøge Jerusalem.

Vi vil hjælpe – og det kommer fra både hoved og hjerte – med at muliggøre fred mellem Israel og Palæstina, mellem Palæstina og Israel i Mellemøsten.

Vi vil gerne takke Dem for Deres hårde arbejde og opfordre Dem til at fortsætte kursen mod forsoning, kompromis og fred. Tak for Deres besøg i Parlamentet.

(Bifald)

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Urszula Gacek (PPE-DE). - (EN) Fru formand! For fire måneder siden blev en polsk ingeniør kidnappet i Pakistan. Han holdes fanget af talebanere, der truer med at henrette ham i dag, hvis deres krav ikke opfyldes. Jeg appellerer til Parlamentet om at støtte Polens og Pakistans regeringer i indsatsen for at få frigivet min landsmand.

7. Afstemningstid (fortsat)

7.1. Sanktioner mod arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (A6-0026/2009, Claudio Fava) (afstemning)

- Før afstemningen:

Claudio Fava, ordfører. - (IT) Fru formand! Med Deres tilladelse vil jeg med støtte fra de andre grupper anmode Rådet om at føje følgende formelle erklæring til direktivet og derfor udskyde afstemningen om den lovgivningsmæssige beslutning. Jeg vil læse den erklæring, jeg ønsker tilføjet:

"Europa-Parlamentet og Rådet erklærer, at reglerne om underleverancer, jf. artikel 9 i dette direktiv, gælder med forbehold af andre bestemmelser om dette spørgsmål, der vedtages i kommende lovgivningsinstrumenter".

Martin Bursík, formand for Rådet. - (EN) Fru formand! Formandskabet noterer sig den foreslåede erklæring. Det må dog oplyse medlemmerne af Parlamentet, at det ikke kan forpligte sig på Rådets vegne uden at høre det.

Claudio Fava, ordfører. - (IT) Fru formand! Jeg forstår, at Rådet skal mødes formelt med De Faste Repræsentanternes Komité. Jeg anmoder formandskabet om officielt at foreslå, at denne erklæring tilføjes, og derfor anmoder jeg om, at afstemningen om beslutningen udsættes indtil næste plenarmøde for at give Rådet mulighed for at gennemføre dets formelle høring.

(Parlamentet vedtog at udskyde afstemningen)

7.2. Håndtering af energieffektivitet ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi (afstemning)

7.3. Hjemsendelse og genbosættelse af fangerne fra Guantánamo (afstemning)

8. Stemmeforklaringer

*

* *

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Fru formand! Under det sidste formelle møde spurgte jeg, om brugen af kamera ikke ville være nemmere, hvis man lod en plads stå tom. I dag var det igen ikke tilfældet. Kameraet var ikke på mig, men på general Morillon og derefter på Mathieu Grosch. Måske det ville være muligt at gøre både vores og kameramandens job nemmere.

Formanden. - Tak Reinhard Rack! Vi vil gøre tjenesterne opmærksomme på dette.

Mundtlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Karl-Heinz Florenz (A6-0495/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg stemte i sidste ende ikke for denne betænkning, fordi vi generelt alle går ind for at bevare vores miljø. Det er en nobel tradition for mit parti – det britiske Konservative parti – men jeg har to tilføjelser til den.

Den første tilføjelse er, at vi kun kan have en egentlig politik vedrørende klimaændringer, hvis alle deltager i den. Det er simpelthen spild af tid, hvis EU eller et enkelt land har en politik alene. Vi skal derfor involvere landene i Asien.

Den anden tilføjelse er, at i de usikre tider, som vi lever i, skal en politik vedrørende klimaændringer være tilpasset behovet for energisikkerhed. Vi befinder os i dag i en situation, hvor alle vores lande har brug for nem energiforsyning. Den skal sikres, for uden den kan økonomierne, velstanden og velfærden ikke opretholdes for borgerne.

Bogdan Pęk (UEN). - (PL) Fru formand! Jeg vil også tale om emnet for denne betænkning. Jeg stemte imod betænkningen, da jeg er overbevist om, at den er ekstremt farlig og udgør en trussel mod Europas udvikling. Den kombinerer det åbenbare problem vedrørende behovet for på fornuftig vis at beskytte miljøet med en særdeles hyklerisk idé, nemlig at mennesker kan påvirke de cykliske ændringer i vores klima.

Det er netop denne del, dvs. spørgsmålet om at reducere CO₂-emissionerne, der udgør det vigtigste afsnit i denne betænkning. De enorme summer – angiveligt flere milliarder – der bruges til dette formål vil være fuldstændigt spildt, når vi i stedet kunne bruge dem til at sikre reel miljø- og energisikkerhed i EU. Det er en meget ringe og særdeles uheldig løsning.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Flere afsnit i Florenz-betænkningen, navnlig afsnit 190, vedrører landbrugets bidrag til klimaændringer. Reduceret og minimal jordbearbejdning er en mulighed i de fleste EU-lande, som også har både økonomiske og klimatiske fordele – og som efter min mening bør støttes langt mere, men landbrugsdebatten og -forskningen fokuserer generelt på udslippet af metan og nitrogenoxid fra drøvtyggende besætninger.

Der sker fremskridt, men jeg støtter ikke, at medlemsstaterne skal opfylde emissionsmålene for andre sektorer end handel ved tvungen reduktion af Europas kvægbesætninger. Vi må ikke glemme, at alt, hvad vi ikke producerer her i Europa, vil blive importeret. Et kilo oksekød produceret i Brasilien resulterer i seks gange så høje CO₂-emissioner som et kilo oksekød produceret i Irland.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). - (PL) Fru formand! Den europæiske økonomi er den største importør af fossile brændstoffer. En stigning i priserne på disse brændstoffer som følge af øget efterspørgsel og højere udvindingsomkostninger kan have en betydelig negativ indvirkning på borgernes livskvalitet og kan gøre EU's økonomi mindre konkurrencedygtig.

En indsats for at spare energi og indføre rene energikilder, der producerer energi til en stabil og relativt lav pris, kan modvirke denne udvikling. Udnyttelse af videnskabelig forskning og udnyttelse af den til at skabe teknologiske løsninger vil automatisk reducere CO₂-emissionerne. Udbredelse af kontroversielle teorier og skræmmekampagner om CO₂ skaber dog ingen merværdi og gør den tekniske og væsentlige proces med at reducere CO₂-emissionerne og begrænse brugen af fossile brændstoffer til energiproduktion endnu vanskeligere.

Jeg støtter alle tekniske og videnskabelige aktiviteter, der har til formål at reducere brugen af fossile brændstoffer. Jeg kan dog desværre ikke støtte de teorier, der fremlægges i Karl-Heinz Florenz' betænkning. Jeg støtter ikke betænkningen.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Fru formand! Jeg vil gerne takke Karl-Heinz Florenz for hans indsats og for hans demokratiske ledelse af Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer. Selv om hans oprindelige

betænkning var bedre end dette kompromis, har jeg stemt for den. Der er fremsat mange synspunkter i dages målrettede forhandling, nogle af dem kritiske, men alle i enighed om, at klimaændringer er undervejs. Der er ingen tvivl om, at vi med vores nuværende niveau af civilisation kan påvirke disse ændringer, og at vi over for de kommende generationer er ansvarlige for at nå til enighed om effektive foranstaltninger. Ingen af dem er universalmidler, og de skal alle gælde for alle kontinenter. Jeg tror, at det tjekkiske formandskab, trods den tjekkiske præsidents ekstreme synspunkter, vil kunne opnå nye forpligtelser fra USA.

Hynek Fajmon (PPE-DE). - (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg stemte imod Florenz-betænkningen. Vedtagelsen af denne betænkning er dårligt nyt for EU's borgere. Jordens klima er ændret, ændres og vil blive ændret, uanset hvad vi gør. Dette vil ikke på nogen måde blive opvirket af de absurde forpligtelser, som EU pålægger sig selv på dette område. Florenz-betænkningen påstår, at de klimaforpligtelser, som EU vedtog i 2007, er utilstrækkelige, og at de skal øges. Det er jeg ikke enig i. Så længe EU er den eneste del af verden, der reducerer emissionerne, kan vi aldrig nå målet om at reducere de globale emissioner. Det eneste, vi opnår, er, at en stor del af de europæiske virksomheder vil flytte, og at mange arbejdspladser vil gå tabt. Betænkningens forfattere ønsker at ændre alt i Europa, lige fra madvaner til turisme, hvor social turisme skal blive det officielle mål. Selv Mao-Tse-Tung ville have været stolt over en sådan kulturrevolution, hvor alt gammelt smides ud og erstattes med nyt. Ingen rationel person kan være enig i en sådan tilgang, og jeg har derfor stemt imod den.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru formand! Selv om 70 % af jordens overflade er dækket af vand, mindskes vores vandreserver, navnlig drikkevandsreserver, med alarmerende fart. Stadigt større områder af vores planet står over for truslen om vandfattigdom. Jo hurtigere udvikling, jo større efterspørgsel efter vand. Forskning har vist, at efterspørgslen efter vand stiger i takt med, at samfundene bliver rigere. Fremskridt er ikke muligt uden vand.

Mange regioner i verden står på kanten af katastrofe. Opretholdelse af status quo med hensyn til vandforvaltning kan føre til en situation, hvor adgangen til vand ikke kun forårsager uoverensstemmelse, men også krig. Landenes materielle situation, og ikke den militære kapacitet, de evt. råder over, vil afgøre deres succes. Vandmangel vil på meget kort tid føre til en fødevarekrise.

Vi har brug for en effektiv, integreret politik, der kan hjælpe med at bevare og genopbygge vores vandreserver. Vi skal rationalisere vandforbruget.

Ivo Strejček (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg vil gerne forklare, hvorfor jeg stemte imod Florenz-betænkningen om klimaændringer.

Politikker vedrørende klimaændringer er i vid udstrækning baseret på sortsynede ideologier. Dokumentationen for klimaændringer er kontroversiel. Hypoteser, der bebrejder mennesket for disse ændringer, er mildt sagt disputable. Mennesket ses som en skabning, der er skadelig for miljøet uden at yde et gavnligt bidrag. Jeg deler ikke dette syn.

Indholdet i betænkningen er en direkte følge af en aktuel moderne grøn ideologi, der siger, at vi skal sætte naturen og jorden i første række, at vi ikke må tage os af mennesker og deres behov og interesser.

De få ændringsforslag til betænkningen vedrørende yderligere fremskridt inden for kerneenergi og direkte støtte til nuklear fusion kan næppe afbøde dens negative indvirkning på hele den europæiske økonomi og det europæiske landbrug.

Jeg stemte imod betænkningen, fordi den er en skrivebordsplan, der vil føre til væsentlige politiske problemer. I stedet for at fremlægge nye idéer, som ingen er interesseret i, bør vi tage os af borgerne og deres behov.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg støttede primært denne betænkning, fordi de afsnit, jeg havde betænkeligheder ved, er udgået eller ændret på en måde, som jeg fandt passende. De vedrørte navnlig landbrugets kvægproduktion. Jeg ville understrege, at EU i betydelig grad har reduceret produktionen af kvæg som følge af tidligere reformer af den fælles landbrugspolitik, at vi nu er nettoimportører af oksekød, og at oksekød produceres andre steder, hvor det også giver problemer for klimaet.

Det viser os tydeligt betydningen af global konsensus om dette spørgsmål, og at vi skal vise vejen, men samtidig forsøge at få andre til at følge os, fordi vi kun vil skade os selv, hvis vi er de eneste, der hæver standarden.

Endelig støttede jeg idéen i betænkningen om et år med målrettede informationskampagner og håndtering af klimaspørgsmålet på en måde, som sikrer, at vi får befolkningen med. Der gøres allerede en god indsats på dette område.

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg stemte for denne betænkning, fordi EU for første gang efter min mening er i takt med USA. Præsident Obama blev valgt på at sige, at han ville sætte miljøet øverst i sine programmer.

Men jeg ved ikke, om mine vælgere er enige i, at vi egentlig kan gøre en forskel. Selv om USA og EU yder en fælles indsats for at begrænse CO₂-emissionerne, skal vi se på, hvad der vil ske, hvis vi ikke gør nok for at opfordre Indien og Kina til at gøre det samme – gennem overførsel af teknologi og ved at hjælpe kineserne og inderne med at finde den mest moderne lavemissionsteknologi, som vi kan eksportere og hjælpe dem med at indføre. Kendsgerningen er, at Kina, mens vi taler, øger produktionen af CO₂-intensive kulfyrede kraftværk hver anden uge. Hvordan hjælper vi os selv med at begrænse dette problem uden at hjælpe med at overføre teknologi?

Daniel Hannan (NI). - (EN) Fru formand! Endnu engang slår EU sig ned i en virtuel verden – en verden, som kun findes i Parlamentets beslutninger, i Kommissionens meddelelser og i Rådets pressemeddelelser.

Vi fordømmer global opvarmning. Alligevel genererer vores flytning hver måned mellem Bruxelles og Strasbourg hundredtusindvis af tons af drivhusgasser. Vi bruger floskler om bæredygtig arealanvendelse, Alligevel opfordrer den fælles landbrugspolitik til fældning af levende hegn, brug af kemisk gødning og dumping af overskud på sårbare markeder i den tredje verden. Vi prædiker bevarelse. Alligevel har den fælles fiskeripolitik skabt en økologisk katastrofe, som har udryddet, hvad der burde have været en fantastisk vedvarende ressource.

Tror De ikke vores vælgere har bemærket det? Forestiller De Dem ligesom Descartes' onde dæmon, at De kan manipulere deres virkelighed ved at styre deres opfattelse? Kendsgerningen er, at vores vælgere gennemskuede os for længe siden. Derfor stemmer de ved enhver lejlighed nej. Hvis De mener, jeg tager fejl, så vis det: Sæt Lissabontraktaten til folkeafstemning: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

- Betænkning: Claudio Fava (A6-0026/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Fru formand! Selv om jeg stemte for Fava-betænkningen har jeg grundlæggende forbehold mod direktivets titel, der omhandler sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Dette er hyklerisk, da den sorte økonomi også omfatter millioner af europæiske arbejdstagere, handelsmænd, husassistenter osv., og harmoniseringen af sanktioner skal gælde for arbejde på det sorte marked, uanset hvor arbejdstagerne kommer fra.

Emine Bozkurt (PSE). - (NL) Fru formand! Delegationen fra PvdA (det nederlandske arbejderparti) støtter formålet med dette direktiv, nemlig at straffe beskæftigelsen af illegale immigranter med henblik på at bekæmpe ulovligt arbejde som en af de faktorer, der tiltrækker illegale indvandrere, samtidig med at det søger at forhindre og kontrollere udnyttelsen af indvandrere.

Trods en række positive elementer i dette kompromis har vi af en række årsager følt os nødsaget til at stemme imod det. Oprindeligt omfattede det ansvar, der gjaldt hele vejen op til hovedkontrahenten. Denne bestemmelse blev desværre ikke medtaget i kompromisset mellem Rådet og Parlamentet og er nu begrænset til første fase i ansættelsesforholdet. Dette giver bagslag og opfordrer til underansættelser for at undgå socialt ansvar.

Der er desuden ikke tilstrækkelige garantier for, at indvandrere vil blive beskyttet, og arbejdsgivere vil blive straffet for overtrædelse af reglerne. Indvandrere vil ikke få ret til at modtage løn, de har til gode, inden de udvises, og de vil heller ikke få mulighed for at vente på deres løn i EU. Deres chancer for at få deres løn efter udvisning er ikkeeksisterende. Det betyder, at illegale indvandrere, der bliver ofre for udnyttelse, og som vil kæmpe for deres rettigheder, efterlades uden chancer overhovedet.

David Sumberg (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg afstod fra denne vigtige afstemning i Parlamentet. Jeg går selvfølgelig ikke ind for, at illegale indvandrere skal kunne komme til vores lande og tage jobbene fra de mennesker, der har betalt deres skatter og ydet et bidrag undervejs, men ansvaret bør her primært lægges på regeringerne i de enkelte lande og ikke på arbejdsgiverne.

Ved at afstå fra at stemme kan jeg få det ført til protokols, at vores nuværende britiske regering har svigtet på jammerlig vis ved ikke at udforme en ordentlig immigrationspolitik for vores land – en immigrationspolitik, der sporer dem, der kommer ind, og dem, der rejser ud, som sikrer retfærdighed mellem, hvem der er berettiget til at komme ind, og hvem der ikke er, og frem for alt en politik, der sikrer gode race- og samfundsrelationer baseret på den kendsgerning, at den britiske befolkning føler, at der er en rigtig og korrekt balance mellem dem, der kommer ind, dem, der er her, og dem, der rejser ud.

*
* *

Francesco Enrico Speroni (UEN). - (IT) Fru formand! Jeg har en bemærkning til forretningsordenen, fordi vi, så vidt jeg har forstået, endnu ikke har stemt om Fava-betænkningen. Jeg kan ikke forstå, hvordan vi kan afgive stemmeforklaringer, som afstemningen ikke har fundet sted.

Formanden. - Vi har stemt om betænkningen. Vi har ikke gennemført den endelige afstemning, og medlemmerne kan derfor ønske at forklare deres tidligere stemme.

*
* *

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru formand! Den demografiske krise er en af de største udfordringer for EU i den nære fremtid. En lav fødselsrate og længere gennemsnitlig forventet levetid betyder, at vores samfund bliver ældre. I mellemtiden skal en stadig mindre gruppe af borgere betale de nødvendige omkostninger.

Mangel på ansøgere til bestemte job betyder, at illegale indvandrere ansættes, da omkostningerne til deres arbejdskraft er betydeligt lavere. Illegal beskæftigelse bør straffes, og de negative konsekvenser heraf skal først og fremmest ramme arbejdsgiverne og først senere arbejdstagerne selv.

Direktivet fastsætter de passende administrative krav, som arbejdsgivere skal opfylde. Disse krav bør dog ikke være overdrevne, da de kan have en negativ indvirkning på situationen for de mennesker, der er kommet lovligt til EU, og som har gyldige arbejdstilladelser. Når arbejdsgiverne forpligtes til at undersøge ansøgernes dokumenter, vil det måske få dem til at undgå at ansætte udlændinge. Det vil føre til et fald i beskæftigelsesgraden og underminere arbejdsmarkedet.

Philip Claey's (NI). - (NL) Fru formand! Jeg vil stemme for Fava-betænkningen, selv om den selvfølgelig langt fra er perfekt. Jeg vil under alle omstændigheder udtrykke min støtte til direktivet, som omhandler beskæftigelsen af ulovlige indvandrere.

Dette er selvfølgelig kun toppen af isbjerget, fordi vi burde også tage fat på menneskehandlerne, net, der støtter de ulovlige indvandrere, og selvfølgelig medlemsstaternes regeringer, der i massivt omfang legaliserer illegale udlændinge. Det er præcis denne straffrihed, der er et af de største problemer ved hele spørgsmålet om illegal indvandring. Udlændinge, der opholder sig i et land ulovligt, kan organisere alle de protester, de har lyst til, fremsætte krav, komme med opråb, uden at de risikerer at blive fanget eller sendt tilbage til deres oprindelsesland. En hjemsendelsespolitik, der er effektiv, og som gør netop det, navnet siger, bør vedtages.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Fru formand! Retten til at bestemme, hvem der krydser et lands grænser og slår sig ned i landet, er, hvad der definerer anerkendelsen af en stat. I årevis har Parlamentet søgt at give EU en sådan anerkendelse som stat uden at have vælgernes tilslutning, så vidt vi kan se ud af den folkelige modstand under folkeafstemningerne i Frankrig, Nederlandene og Irland. Spørgsmålet om ulovlig indvandring burde være et nationalt anliggende, og spørgsmålet om sanktioner mod ulovlige indvandreres arbejdsgivere burde bestemt overlades til medlemsstaterne.

Hvis EU ønsker at udvide dets jurisdiktion til dette område, burde EU først sikre befolkningernes helhjertede støtte til det retlige grundlag for dette. Det betyder, at Lissabontraktaten skal sættes til folkeafstemning. *Pactio Olisipiensis censenda est.*

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Dette er en forfærdelig lovgivningstekst. Den er forfærdelig, fordi den kriminaliserer arbejdsgiveren og ikke den ulovlige indvandrer. Det er nonsens. Dette vil give alle arbejdsgivere bange anelser, når de skal ansætte en medarbejder. Kan De forestille Dem, hvad der vil ske, når en potentiel arbejdsgiver ser en potentiel ansat og begynder at stille spørgsmål af meget pågående art?

Dette vedrører desuden slet ikke EU. Det burde overlades til den nationale lovgivning og de nationale regeringer. Parlamenterne i de enkelte medlemsstater bør afgøre, hvem de ønsker og ikke ønsker i deres lande. At kriminalisere nationale arbejdsgivere på et tidspunkt med stigende recession er absurd. Denne lovgivningstekst bør aldrig se dagens lys.

- Beslutningsforslag: B6-0062/2009 (Energieffektivitet)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Fru formand! EU kan nu se de første resultater af den fælles energipolitik. ETS-auktionerne begynder i 2015, og programmerne for vedvarende energi er påbegyndt. Kun vedtagelsen af Lissabontraktaten vil muliggøre en mere effektiv forvaltning af de europæiske prioriteter inden for energiområdet, og disse ændres nu. De vigtigste er politisk uafhængighed. Energiforsyning må ikke være en kilde til politisk afpresning. Den anden prioritet er at øge andelen af ren energi og vedvarende energi. Derfor skal forskningsmidler målrettes mod disse teknologier og kerneenergi samt driftssikkerheden og affaldsproblemet i denne forbindelse. Denne drøftelse har primært vist, at vi skal søge efter muligheder for at begrænse forbruget og vise respekt for de naturlige ressourcer. Dette starter dog med uddannelsen af vores børn.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Da jeg studerede på universitetet, sagde en lærer til mig, at teknologien giver mange løsninger, men man skal have politisk og ledelsesmæssig vilje, hvis man vil opnå sine mål.

Sådan er det også her i Parlamentet. Vi taler om klimaændringer. Vi taler om energieffektivitet. Men vi skal huske, at vi 12 gange om året flytter Parlamentet fra Bruxelles til Strasbourg, for ikke at nævne de ekstra bygninger, vi har i Luxembourg. Det koster ikke kun skatteyderne ekstra 200 mio. EUR om året. Det udsender også 192 000 tons CO₂ – det svarer til 49 000 luftballoner. Tiden er inde til, at politikerne i Parlamentet stopper med at hælde vand ud af ørerne om energieffektivitet og klimaændringer, drop hykleriet, og luk Parlamentet i Strasbourg.

Francesco Enrico Speroni (UEN). - (IT) Fru formand! Jeg kører bil, og som bilist er jeg træt af de forfølgelser, vi udsættes for. Nogle af forslagene i denne betænkning er typiske eksempler på dette, og derfor stemte jeg imod den.

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg støttede tøvende denne betænkning, men jeg ville have foretrukket ikke at stemme for den. Det skyldes, at vi ikke kan skabe effektivitet uden konkurrence. Konkurrence er hoveddrivkraften bag effektivitet på ethvert marked – energi eller andet – og her bruger vi et redskab – teknologi – i hele EU til at skabe et energieffektivitetsmarked.

Vi skal selvfølgelig støtte energieffektivitet gennem konkurrence i EU. Hvis vi havde gjort det og havde undersøgt, hvordan vi kan konkurrere med hinanden for at forbedre vores energieffektivitet, ville vi have den bedste energieffektivitet i hele verden. Derfor sagde jeg, at jeg tøvende stemte for denne betænkning.

- Beslutningsforslag: RC-B6-0066/2009 (Guantánamofanger)

David Sumberg (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Inden vi siger farvel til Guantánamo med en kombination af en beslutning her i Parlamentet og den amerikanske præsidents beslutning – en mærkelig kombination af nogen magt – vil jeg bemærke to ting.

Guantánamo blev først og fremmest oprettet for at beskytte alle vores borgere. Hvad angår USA, virkede det. Siden 11. september har det ikke været én eneste terrorhandling i selve USA. Lad os hylde præsident George W. Bushs resultater på dette område nu, hvor han går af. Jeg erkender, at jeg begår det ultimative kætteri her i Parlamentet ved at sige det, men det er sandt.

Dernæst vil vi nu se, hvad Europa vil gøre for at tage sin del af byrden af nogle af disse fanger og beskytte vores befolkning mod terrorangreb i fremtiden, selv om vi har været noget hurtige til at give amerikanerne råd. Jeg vil ikke holde vejret.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru formand! I dets iver for at hoppe med på enhver forbipasserende vogn krævede Parlamentet i dag, at medlemsstaterne åbner deres døre for Guantánamofangerne, netop på den dag, hvor sikkerhedstjenesterne afslører, at Mullah Sakir, som blev frigivet sidste år, nu er en af de øverstkommanderende i al-Qaeda og leder angreb mod britiske tropper og NATO-tropper i Afghanistan. På netop denne dag erklærer vi, at EU holder åbent hus for sådanne terroristaktiviteter. Er vi gale? Husk, at sådanne mennesker frit kan

bevæge sig mellem alle EU's medlemsstater, når de er kommet ind i EU og har fået status. Jeg håber, at alle, der stemte for denne galskab, vil stå vagt, når det hele ramler.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Fru formand! Jeg vil forklare, hvorfor jeg undlod at stemme i forbindelse med beslutningen om lukningen af Guantánamofængslet. Gårsdagens forhandling viste, at alle glæder sig over denne populære eller populistiske plan fra den amerikanske præsident, men det er alt, hvad vi kan gøre. Beslutningen indeholder vurderinger, som vi ikke har tilstrækkeligt verificeret dokumentation eller data for. Vi afsatte tre timers ophedet forhandling i går til spørgsmålet om, hvor vi skal anbringe fangerne og dem, hvis forbrydelser ikke er blevet bevist. Løsningen ligger naturligvis hos Kongressen i USA og hos de enkelte regeringer i nogle europæiske lande, men ikke her i Parlamentet. Derfor stemte jeg ikke for betænkningen.

Philip Claeys (NI). - (NL) Fru formand! Betænkningen om Guantánamo indeholder en række elementer, der bekræfter selve grundlaget for retsstaten, men jeg er naturligvis ikke begejstret for undertonen i denne tekst, nemlig at de tilbageholdte Guantánamofanger er ofre af en art, som fortjener vores sympati. De er ikke ligefrem uskyldsrene. De er mennesker, der mistænkes for at have begået terrorhandlinger, men hvor der mangler endeligt bevis.

Medlemsstaterne bør iværksætte de nødvendige ordninger for accepten af Guantánamofanger, eller sådan hedder det i beslutningen. Dette er mildt sagt problematisk. Problemet med radikal islamisk fundamentalisme er efter min mening stort nok i Europa, og det bevidner et vist niveau af kortsynethed, at man vil bekæmpe terrorisme, men samtidig åbne sluserne for mennesker, der mistænkes for at have forbindelser til al-Qaeda, taleban og tilknyttede grupper.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Fru formand! I årevis har Parlamentet kritiseret USA for at have tilsidesat de grundlæggende friheder ved at opretholde den sikre facilitet på Guantánamo. Jeg var blandt de bekymrede.

Jeg accepterede – i modsætning til visse medlemmer af Parlamentet – at disse var vanskelige og følsomme spørgsmål. En række tilbageholdte blev frigivet kun for at blive fanget igen på slagmarken i Afghanistan. En sprængte sig selv i luften på et marked i Irak og dræbte dusinvis af mennesker. Alligevel er nogle principper absolutte og bør ikke ofres uanset målet. Et af disse principper er, at ingen må tilbageholdes uden at blive beskyldt for en forbrydelse.

Vi indledte alle vores beslutninger om Guantánamo med protester i sympati. Vi talte, vi insisterede – som USA's venner. Her er vores chance for at retfærdiggøre vores praleri. Den amerikanske regering gør, hvad vi længe har bedt den om, og beder nu om vores hjælp. Ikke at yde den vil være nederdrægtigt, inkonsekvent, hyklerisk og selvfordrende.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Fru formand! De af os, der tror på frihed, individuel frihed og retsstaten, har i årevis søgt at overtale vores amerikanske venner til at lukke Guantánamobasen eller fængslet der. Det land, der kalder sig leder af den frie verden, kan ikke tilsidesætte de værdier, som det passer den, selv om det sker af forståelige sikkerhedsmæssige årsager.

Nu, hvor præsident Obama har annonceret, at Guantánamobasen vil blive lukket, bør vi hjælpe på enhver mulig måde. Det er dog ikke EU, der bestemmer, hvem der kommer ind i EU-landene. Det gør medlemsstaterne, og lad os opfordre EU's medlemsstater til at yde deres for at hjælpe vores amerikanske venner på dette tidspunkt. De har vist viljen. De har lyttet til os. Nu er det på tide, at vi lytter til dem, ligesom den europæiske politiske elite burde lytte til vælgerne, når de i folkeafstemning efter folkeafstemning forkaster Lissabontraktaten. Det er på tide, at vi lytter til de stemmer, der tæller.

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Magna Carta og Habeas Corpus er de fundamenter, som den amerikanske forfatning er skrevet på. De er også de fundamenter, som mit lands love er skrevet på. Man kan ikke beskyldte og fængsle en person uden at anklage ham og føre ham for en dommer. År efter år har vi i Parlamentet fordømt præsident Bush for det, han gjorde med Guantánamobasen. Nu har vi en situation, hvor præsident Obama helt rigtigt har besluttet at lukke den.

Når den amerikanske præsident har lyttet til os, så er det naturligvis op til os at opfordre medlemsstaterne til at dele byrden med vores amerikanske allierede. Dette er dog ikke noget, som Parlamentet kan diktere de nationale parlamenter. Det er de nationale parlamenter, der beslutter, at det er i deres interesse at hjælpe amerikanerne i nødens stund.

Skriftlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Karl-Heinz Florenz (A6-0495/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. - (LT) Europa har brug for en fælles strategisk energipolitik, der vil sikre effektiv anvendelse af ressourcer og minimere indvirkningen på miljøet.

EU og medlemsstaterne skal sikre udviklingen af Europas energiinfrastruktur, hvilket er påtrængende, når vi forsøger at sprede EU's energikilder og reducere afhængigheden af fossile brændstoffer.

I dag tegner opvarmningen af bygninger i EU sig for størstedelen af energiforbruget og CO₂-emissionen – næsten 40 % af de samlede CO₂-emissioner. Især på dette område er der mange muligheder for at spare energi.

Jeg er enig i ordførerens forslag om at tilrettelægge en kampagne til information af borgerne på nationalt plan med henblik på at forbedre effektive energianvendelser, hvor boligejere kan få taget termobilleder af deres huse eller lejligheder og få oplysninger om deres energieffektivitet, og hvor de kan få tilbudt råd om finansiering af evt. moderniseringsarbejder med mikrokreditter. Dårlig energieffektivitet præger bygninger fra den postsovjetske æra, og mange ejere ved ikke, hvordan de kan spare energi. Jeg mener, at vi skal øge støtten fra strukturfondene med op til 15 % (i øjeblikket 3 %) til renovering af boliger.

John Bowis (PPE-DE), skriftlig. - (EN) De britiske Konservative bifalder essensen af betænkningen fra Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer. Vi mener, at betænkningen yder et betydeligt bidrag til forhandlingerne, der vil føre til en effektiv international aftale om klimaændringer i København i 2009. Vi støtter navnlig målet om ambitiøse mellemlangsigtede og langsigtede mål for emissionsreduktion, indsatsen for at fremme vedvarende energi og øget energieffektivitet og opfordringen til en bæredygtig tilgang til skovbrug, regnskove og skovrydning. Vi mener også, at en økonomi med lave CO₂-emissioner vil udløse større innovation, hvilet vil skabe nye og konkurrencedygtige arbejdspladser inden for ren teknologi, vedvarende energi og grønne virksomheder.

Vi kan dog ikke støtte idéen om, at den europæiske sikkerhedsstrategi og den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik har nogen rolle at spille i forbindelse med håndteringen af klimaændringer.

Vi er også stærke modstandere af henvisningerne til Lissabontraktaten, især dem, der antyder, at EU's kompetencer på klimaområdet ikke allerede er tilstrækkelige. Vi mener, at EU har alle de beføjelser, EU skal bruge for at hjælpe befolkningerne i Europa med at arbejde sammen for at bekæmpe klimaændringer og vise et eksempel.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. - (RO) Jeg stemte for Florenz-betænkningen, fordi jeg er enig i de fremsatte henstillinger vedrørende den kommende integrerede politik på klimaområdet.

Betænkningen opfordrer Kommissionen til nøje at overvåge og analysere de seneste videnskabelige forskningsresultater for især at vurdere, om EU's mål på 2 °C reelt kan opfylde målet med at hindre de farlige virkninger af klimaændringer.

Samtidig understreger den betydningen af, at EU og de andre industrilande som en gruppe fastlægger mellemlangsigtede mål for reduktion af drivhusgasemissionerne med 25-40 % inden 2020 samt et langsigtet mål for reduktion af emissionerne med mindst 80 % inden 2050 sammenlignet med 1990. Samtidig skal vi fokusere på målet med at begrænse stigningen i den globale gennemsnitstemperatur til 2 °C i forhold til niveauet før industrialiseringen, hvilket giver en sandsynlighed for opfyldelsen af dette mål på 50 %.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. - (EN) Dette er en betænkning, der viser vejen frem og sender et klart budskab til alle om at handle nu, inden det er for sent. Vi må ikke tage risici, når det drejer sig om beskyttelse af naturen og menneskeheden. Vi har brug for en integreret politik, så vi undgår overlapninger i indsatsen, og vi skal harmonisere vores mål og strategier. EU bør påtage sig førerrollen i kampen mod klimaændringer, og denne betænkning er et stort skridt i den retning. Retten til liv, sikkerhed, sundhed, uddannelse og miljøbeskyttelse er grundlæggende, og det er vores pligt at sikre dem for de kommende generationer. Vi er allerede klar over de store skader, klimaændringer forårsager, og vi har pligt til at minimere disse skader så meget som muligt.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. - (SV) Vi har i dag stemt for betænkningen om EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer. I den forbindelse vil vi dog understrege, at indtjenningen af handel med emissioner skal tilfalde medlemsstaterne.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. - (RO) Jeg stemte for betænkningen med titlen "2050: Fremtiden begynder i dag – henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer", da klimaændringerne

kan resultere i uoprettelige katastrofer, og da epoken med rigelig og billig fossil energi nærmer sig sin afslutning.

Det er derfor nødvendigt, at EU indleder et samarbejde med sine strategiske partnere med henblik på at træffe alle tænkelige foranstaltninger for at mindske den nuværende afhængighed af fossile brændstoffer og øge anvendelsen af vedvarende energi.

Hensigten er, at den europæiske økonomiske energieffektivitet skal stige gennem relevante investeringer, og at de forurenende drivhusgasemissioner skal være nedbragt med over 25 % i løbet af de næste 12 år.

EU skal træffe de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af følgende målsætninger inden udgangen af 2050: nedbringelse af drivhusgasemissioner, anvendelse af vedvarende energi på et niveau på 60 % og opnåelse af større energieffektivitet.

Det europæiske år for kreativitet og innovation kan være en vigtig factor i denne sammenhæng, hvorved den grundlæggende betydning af investeringer i videnskabelig forskning og nye teknologier fremmes.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Klimaændringer er resultatet af den uansvarlige udnyttelse af naturressourcerne med henblik på økonomisk udbytte.

EU lægger skylden på arbejdstagerne, deres livsførelse og forbrugsvaner. EU ønsker at lade ulven vogte fårene ved at lægge ansvaret for at moderere klimaændringerne på netop de parter, der er skyld i klimaændringerne, nemlig monopolerne og de multinationale selskaber. Områder som energi, vand, skovbrug, affaldshåndtering og landbrugsproduktion privatiseres og koncentrerer i nogle få multinationale selskaber i miljøets tjeneste. Det "frie markeds" uhindrede funktion, liberaliseringen af markeder og kapitalistiske omstruktureringer er grundlaget for de foranstaltninger, der foreslås i Europa-Parlamentets betænkning.

EU's aftaler med tredjelande kræver, at markeder og offentlige tjenesteydelser liberaliseres i alle disse sektorer. I aftalerne indgår målsætninger, der f.eks. omfatter biobrændstoffer, som ødelægger store skovarealer. Nye dyrkningsformer fremmes, og der ydes støtte til dyrkning af monoafgrøder, hvorved biodiversiteten ødelægges.

Man bruger endog miljøbeskyttelse som påskud for imperialistiske opfindelser i overensstemmelse med "Solanadoktrinen".

EU ønsker at fremme grøn økonomi, og USA tilbyder en løsning med det formål at overakkumulere kapital, sikre indtægterne for monopoler og fremme udnyttelsen af arbejdstagerne og naturressourcerne. Det løser ingenting, tværtimod øger det problemerne forbundet med klimaændringer.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Florenz-betænkningen med titlen "2050: Fremtiden begynder i dag – henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer", da Den Europæiske Union, medlemsstaterne og borgerne med betænkningen præsenteres for en række forslag til opfyldelse af ambitiøse målsætninger om nedbringelse af drivhusgasemissioner i EU.

Jeg ønsker at understrege, at spørgsmålet om klimaændringer kræver en tværgående tilgang på alle planer i forbindelse med fastlæggelsen af offentlige politikker, og at investering i "grønne" teknologier også er et krav i forhold til den nuværende finanskrisen, da disse teknologier vil bidrage til jobskabelse.

Efter min opfattelse er den endelige betænkning fra Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer, som jeg var medlem af, et meget positivt bidrag til bestræbelserne på at bekæmpe klimaændringerne, som tydeligt viser behovet for at indgå en international aftale på klimakonferencen i København i slutningen af året.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Betænkningen omfatter ikke en gennemgang af det yderst vigtige spørgsmål om årsagerne til ødelæggelsen af miljøet – som følge af kapitalismens begærlige natur. I betænkningen forsøger man blot at fordele ansvaret på alle parter med henblik på at retfærdiggøre forslag, der grundlæggende er baseret på liberaliseringen af markederne, og hvor brugerne og arbejdstagerne betaler omkostningerne.

Selv om det endelige forslag, der er godkendt på plenarmødet, er mere stringent end det oprindelige forslag og indeholder nogle positive aspekter, er der andre punkter, vi ikke er enige i, nemlig når miljøbeskyttelse anvendes som en undskyldning for at optrappe den ideologiske offensiv endnu en gang, lægge ansvaret på de almindelige borgere og arbejdstagere og kommercialisere alle miljøaktiviteter for at gøre aktiviteterne profitable.

Vi har derfor stemt for visse forslag, herunder forslagene fra GUE/NGL-Gruppen, som har til formål at forbedre betænkningens indhold, men vi var nødt til at fremhæve vores manglende tilslutning til forslagene om at kommercialisere alt det, der har afgørende betydning for menneskeheden, herunder den luft vi indånder.

Glyn Ford (PSE), *skriftlig*. – (EN) Klimaændringerne er blandt de største udfordringer i verden i dag. Jeg er fortalende for miljørigtige elpærer, men det er slet ikke nok. Vi skal alle acceptere og foretage langt mere drastiske og dramatiske ændringer i vores livsstil og dagligdag.

På et offentligt møde i Cheltenham for nylig blev jeg spurgt om, hvad jeg mente var det vigtigste tiltag, der kunne iværksættes i bekæmpelsen af den globale opvarmning og klimaændringerne. Jeg svarede uden tøven, at det vigtigste tiltag ville være ratifikationen af Lissabontraktaten. Jeg mener ikke, at vi vil få USA, Japan, Kina og Indien til at træffe de nødvendige foranstaltninger uden et stærkt EU med kompetence i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Opbakningen og opmuntringen fra et stærkt EU, der taler med én stemme, vil gøre mere for at bekæmpe klimaændringerne end millioner af miljørigtige elpærer.

Duarte Freitas (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) I betænkningen beskrives holdningen hos flere politiske grupper og sektorinteresser på grundlag af de nyeste og mest pålidelige data. Det er derfor en meget grundig, vidtrækkende, tidssvarende og relevant betænkning.

Jeg kan tilslutte mig betænkningen generelt, men jeg kan ikke acceptere de mere direkte henvisninger til betydningen af husdyravl for klimaændringerne, da jeg mener, at den er noget overdrevet. Landbruget skal ikke hænges ud. Derimod skal fremstillingen og forbruget af lokale produkter fremmes, da transporten af disse produkter medfører nedbringelse af drivhusgasemissioner.

Dog er jeg enig i beskrivelsen af de problemer, som landbruget står over for som følge af klimaændringerne, da det kun vil være rimeligt at kompensere de hårdest ramte regioner forholdsmæssigt. Angående spørgsmålet om tilpasning til klimaændringerne er jeg enig i, at det er uhyre vigtigt at gennemføre det nye rammedirektiv om jordbundsbeskyttelse, og at samhørighedspolitikken, vandbeskyttelsespolitikken og Natura 2000-netværket skal tilpasses for at kunne håndtere de forventede påvirkninger.

Endelig er jeg enig i, at det er uhyre vigtigt at undgå at overudnytte Kyotoprotokollens fleksibilitetsmekanismer, for det er helt nødvendigt at nedbringe emissionerne i Europa, hvis EU ønsker at opretholde sin ledende stilling i de internationale forhandlinger og sikre indgåelsen af en global aftale i København.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), *skriftlig*. – (CS) Klimaændringerne er et faktum. Der er dog nogle forskere, som sætter kvalificerede spørgsmålstejn derved. Ligeledes er der forskere, som sætter spørgsmålstejn ved betydningen af menneskelige aktiviteter, som selv i denne betænkning betragtes som værende den væsentlige årsag til klimaændringerne. De 22 kapitler i betænkningen giver en god opsummering af problemstillingen ud fra synspunkterne fra eksperter i hele verden. Hvad angår de enkelte kapitler er kapitlet om energi noget mangelfuldt. I kapitlet er det helt korrekt angivet, at fossile brændstoffer er en udgående ressource, men kapitlet indeholder ikke noget om det vigtige spørgsmål om sikring af tilstrækkelig energiforsyning i tilfælde af, at det globale forbrug i 2030 rent faktisk stiger med 60 %.

Det er derfor helt klart, at der skal ydes en intensiv indsats for at opbygge atomkraft i den nærmeste fremtid. På nuværende tidspunkt er dette den eneste anerkendte kilde til ren energi, der kan produceres i stor målestok, men der er ideologiske modstandere af dette tiltag, også i Europa-Parlamentet. Indtil forsøgene med termionukleare fusioner er afsluttet, er der ingen alternativer til atomkraft, når det gælder om at finde en ren energikilde. Jeg kan med denne bestemmelse tilslutte mig betænkningen.

Marie-Noëlle Lienemann (PSE), *skriftlig*. – (FR) Florenz-betænkningen indeholder en meget detaljeret beskrivelse af de foranstaltninger, der skal træffes for at bekæmpe klimaændringerne og udvikle støttepolitikker. Men der er imidlertid strukturelle svagheder i betænkningen med hensyn til den nødvendige og ønskværdige nyorientering i Den Europæiske Union.

De største mangler er i økonomisk sammenhæng.

Selv om fastlæggelsen af en kulstofskat nævnes, indgår der ikke en analyse og gennemførelse deraf i betænkningen og heller ikke en systematisk CO₂-kompensation pr. produkt i handlingsplanen for 2009-2014. Men det er et væsentligt element.

Der er ikke nævnt budgettal for de definitive målrettede aktiviteter og projekter med henblik på offentlige infrastrukturer eller innovative industripolitikker, regional udvikling, støtte til lokale myndigheder eller forskning og udvikling.

Med hensyn til industrien er henvisningen til "lovgivningsinstrumenter" ikke tilstrækkelig.

Ligeledes er oprettelsen af en europæisk klimafond underlagt kravet om at "overlade det til markedet at afgøre, hvilke teknologier der i fremtiden skal tages i brug...".

Den vil derfor hverken være til fordel for langsigtede visioner eller generelle interesser. Det er helt absurd.

Det er derfor af afgørende betydning, at EU meget hurtigt undersøger spørgsmålet om kulstofskat, offentlig støtte til en ny miljøaftale og EU-budgettet med henblik på forebyggelse af klimaændringer.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Der er ingen tvivl om, at klimaet ændrer sig. Der er dog tvivl om, hvorvidt det hovedsageligt eller i høj grad skyldes menneskelige aktiviteter, eller om det hovedsageligt eller i høj grad er en del af en naturlig proces. Der er usikkerhed om, hvad der reelt foregår, og hvad der skal gøres ved det. Men det er netop denne usikkerhed, som er grunden til at vi f.eks. skal tage de første skridt i retning af at nedbringe vores CO₂-emissioner i atmosfæren. Det forklarer også, hvorfor jeg ved en tidligere lejlighed stemte for forslaget om at nedbringe disse emissioner med 20 % inden udgangen af 2020.

Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer har nu udarbejdet en betænkning om, hvordan EU skal forholde sig i forbindelse med klimaændringerne. Betænkningen er meget ustruktureret. Det virker som om, at de involverede medlemsstater er optaget af at pacificere særlige interesser, f.eks. landbrug og turisme. Samtidig kræves der i henhold til betænkningen mere støtte og nye mekanismer, og der foreslås i praksis store skridt i retning af en centraliseret planlagt økonomi med propagandakampagner i skoler og skolefritidsordninger styret fra Bruxelles.

Betænkningen berører overhovedet ikke de vigtige spørgsmål, og jeg har derfor følt mig tvunget til at stemme imod den. Vi kan ikke fortsat acceptere alt, hvad der fremlægges, for at vise vores berettigede bekymring, usikkerhed og vilje til at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af klimaændringerne.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter betænkningen, hvorved EU's målsætning på kort sigt om at nedbringe emissionerne med 30 % inden udgangen af 2020 genindføres, hvis der indgås en international aftale. Endvidere genindføres målsætningen i køreplanen for Bali om, at de industrialiserede lande skal nedbringe emissionerne med 80 % inden udgangen af 2050. Jeg bifalder betænkningen, hvor Kommissionen og Rådet indtrængende opfordres til at påtage sig en ledende rolle i de kommende forhandlinger efter Kyoto på konferencen i København, og hvor der stilles forslag om fastsættelse af minimumsstandards for EU's energieffektivitet i forbindelse med nye og renoverede bygninger. I betænkningen opfordres ØKONFIN endvidere til at sænke afgifterne for vedvarende energi og energibesparende produkter.

Jeg støtter forslaget om at indføre økonomiske incitamenter som f.eks. et system til handel med kulstof for landene med henblik på at beskytte deres tropiske regnskove samt forslaget om at træffe energieffektive foranstaltninger på lokalt og regionalt plan for at bekæmpe energifattigdom.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) EU's vedtagelse af betænkningen viser, at EU er aktivt involveret i bekæmpelsen af de negative virkninger af klimaændringerne. Den globale opvarmning er en af de mest komplicerede udfordringer, som verden står over for. Og derfor er det nødvendigt med en fælles indsats, der involverer alle lande. De over 150 henstillinger, som betænkningen indeholder, dækker de fleste af de områder, hvorpå der kan træffes foranstaltninger for at opfylde EU's målsætning om at nedbringe temperaturstigningen til 2°C.

For at sikre at denne målsætning opfyldes, skal hver enkelt person være aktivt involveret, tilstrækkeligt informeret om, hvordan miljøet bedst beskyttes, og påtage sig et ansvar over for kommende generationer.

I den europæiske økonomiske genopretningsplan støttes kampen imod global opvarmning, ikke blot med midler til udvikling af innovativ teknologi, men også med metoder til fremme af energieffektivitet. Investering i forskning og innovation vil gøre det muligt at udvikle rene teknologier for at imødegå de udfordringer, som klimaændringerne skaber.

Jeg tror på, at de foreslåede tiltag kan gennemføres på mellemlang og lang sigt. Selv om de fleste lande oplever en række økonomiske og finansielle problemer, skal der lægges særlig vægt på at bekæmpe de negative konsekvenser af klimaændringerne.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jeg støttede med glæde den endelige betænkning fra Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer.

Florenz-betænkningen er baseret på videnskabelige principper, og i betænkningen klarlægges de udfordringer, som vores samfund står over for på forskellige områder, f.eks. transport, arealudnyttelse, energi og affaldshåndtering. Den nuværende finanskrisen bør ikke bruges som undskyldning for at undlade at opfylde vores forpligtelser på klimaområdet. Enkelte mindre progressive parter har forsøgt at bruge finanskrisen som undskyldning for ikke at opfylde de nødvendige forpligtelser på klimaområdet. Dette er ikke blot en kynisk manøvre fra parter, der ikke er det mindste interesserede i at forholde sig til klimaændringerne, men også ekstremt kortsigtet.

Jeg må helt specifikt afvise tanken om, at atomkraft skal spille en rolle i fremtidens grønne økonomi. Irland skal fortsat være en atomfri ø. Rene og vedvarende energikilder skal være grundlaget for vores energiforsyning, ikke den farlige og kortsigtede idé om atomkraft.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jeg ønsker alle en god dag. Jeg støtter betænkningen fuldt ud, og jeg ønsker at takke hr. Florenz for en grundig og dybdegående betænkning om EU's fremtidige politik om klimaændringer. Det er forfærdeligt, at de globale klimaændringer påvirker og fortsat vil påvirke vores miljø og dermed vores sundhed og samfund. Det er derfor vores pligt at yde en indsats for at indgå en aftale om en politik, der vil medvirke til at mindske de faktorer, som bidrager til en fremtidig katastrofe.

Efter Parlamentets beslutning i april om at oprette Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer har forhandlingerne om støtte til integrationen af Europas tiltag i en global sammenhæng været positive. Vi skal imidlertid løbende vurdere indsatsen i forbindelse med opfyldelsen af vores målsætninger om nedbringelse af emissioner, energiforbrug og landbrugets rolle. Vi vil måske gennem samarbejde få mulighed for at nedbringe kulstofemissionerne og bremse den globale opvarmning i Europa og resten af verden.

Som hr. Florenz har nævnt, er der mere end én måde, hvorpå man kan håndtere klimaændringer, men vi ved, at det er vigtigt og rigtigt at begynde med at opnå bedre effektivitet og forvaltning af ressourcer. De globale klimaændringer er skadelige for miljøet, vores nuværende livsstil og mulighederne for de kommende generationer. Vi skal gøre vores bedste for at bremse denne proces, hvis det ikke er muligt helt at stoppe den.

Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Selv om jeg stemte for betænkningen i den endelige afstemning, betyder det ikke, at jeg ikke har alvorlige indvendinger imod visse dele af betænkningen. Jeg mener ikke, at dyrkning af foderstoffer til husdyravl har en negativ indvirkning på miljøet. Jeg mener heller ikke, at der skal udarbejdes et europæisk jordbundsdirektiv til håndtering af problemerne forbundet med klimaændringerne.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I det nuværende økonomiske klima er det tiltagende vanskeligt at finansiere investeringer i ren teknologi og grøn energi, som er af afgørende betydning for bekæmpelsen af den globale opvarmning. Derfor ønsker jeg at tilslutte mig de af mine kolleger, som støtter betænkningen og foreslår foranstaltninger, der har til formål at fremme "intelligente" investeringer, som er en løsning – ikke blot for miljøkrisen – men også for kreditstramningen, da det vil kunne skabe mere beskæftigelse.

En sådan foranstaltning er Kommissionens forslag til en forordning, som drøftes i Parlamentet, og hvori det er fastsat, at medlemsstaterne gennem strukturfondene og Samhørighedsfonden kan finansiere omfattende programmer for offentlige arbejder med henblik på boligrenovering. Denne foranstaltning kan give mange fordele. Familier med lave indkomster kan f.eks. få økonomisk støtte til modernisering af deres varmesystemer og samtidig drage fordel af store besparelser på vedligeholdelsesudgifter. Derudover vil foranstaltningen også bidrage til at mindske Europas energiafhængighed, som er en prioritet i lyset af den nuværende finanskrisen i Europa.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I betænkningen behandles vigtige spørgsmål om klimaændringerne, f.eks. er der en opfordring til at nedbringe drivhusgasemissionerne betydeligt og fremme energieffektiviteten.

Vi står over for en situation, hvor konsekvenserne af klimaændringerne og den globale opvarmning er større, end vi havde forestillet os. Derfor er det uhyre vigtigt, at miljøpolitikken fortsat prioriteres højt af EU og de enkelte medlemsstater.

Med klima- og energipakken, der blev vedtaget i december, baner EU helt klart vejen for miljølovgivningen og har dermed mulighed for at opfordre landene uden for Europa til at følge med og fremme politikker, der har til formål at løse problemerne forbundet med klimaændringerne.

Vi kan ganske enkelt ikke ignorere dette vigtige spørgsmål og vente 50 år med at finde ud af, hvilke konsekvenser det vil få.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for betænkningen, da den indeholder en køreplan med 12 punkter i forbindelse med den fremtidige integrerede politik om klimaændringer.

I betænkningen understreges betydningen af EU's og andre industrialiserede nationers fælles fastlæggelse af en målsætning på mellemlang sigt om at nedbringe drivhusgasemissioner med 25-40 % inden udgangen af 2020 samt en målsætning på lang sigt om at nedbringe drivhusgasemissionerne med 80 % inden udgangen af 2050 – i forhold til 1990.

For at opfylde disse målsætninger og tilpasse forholdene efter klimaændringerne skal der afsættes midler på ca. 175 mio. EUR på EU-plan. Dette vil involvere oprettelsen af en klimafond, der skal finansieres af indtægterne fra ordningen om handel med emissioner og/eller tilsvarende private fonde i medlemsstaterne, for at opnå de nødvendige investeringer og den nødvendige solidaritet til finansiering af en fremtidig klimapolitik.

Der skal især fokuseres på forskning til sikring af videnskabelig støtte til udviklingen og gennemførelsen af "rene" teknologier. Miljøpolitikken skal skabe mulighed for at tilpasse sig virkningerne af klimaændringer. Den skal endvidere anvendes korrekt og på tværs af sektorer med henblik på at håndtere virkningerne af krisen gennem oprettelse af nye "grønne" arbejdspladser i konkurrencedygtige virksomheder.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Indtil nu har Europa-Parlamentet udarbejdet 13 beslutningsforslag om klimaændringerne. Til trods for både Kommissionens og Parlamentets bestræbelser er dette spørgsmål fortsat meget kontroversielt. Florenz-betænkningen rykker ikke ved holdningen hos dem, der ikke er overbevist om de menneskelige aktiviteters dokumenterede indvirkning på klimaændringerne, som i millioner af år kun har været underlagt naturens orden.

Der er et yderligere problem forbundet med selve idéen om en integreret politik for alle de europæiske lande. Da der i betænkningen ikke henvises til de specifikke omstændigheder i de nye medlemsstater eller endnu vigtigere til den indsats, disse lande har ydet siden 1989 for at mindske forureningen og nedbringe drivhusgasemissioner, kan der ikke være tale om en integreret tilgang. De forskellige lande har ret til at fastsætte forskellige målsætninger. Landene skal have mulighed for at vælge den teknologi, som de anvender for at opnå energi. Med hensyn til henstillingerne til Kommissionen om fastsættelsen af en bindende målsætning på 20 % til forbedring af energieffektiviteten er mistanken om, at der i det skjulte fremmes omkostningskrævende nye energiteknologier, muligvis ikke helt ubegrundet.

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Florenz-betænkningen. Det er en fremragende betænkning, fordi den indeholder en detaljeret beskrivelse af de forskellige foranstaltninger, der kan træffes på områder som f.eks. energi, biobrændstoffer, energieffektivitet, mobilitet, turisme, landbrug og kvægavl, jordbundsbeskyttelse og vandforvaltning samt affaldshåndtering og ressourceforvaltning, fremtidige temaer, uddannelse og erhvervsuddannelse.

Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer, der blev oprettet den 25. april 2007, har udarbejdet en fremragende og visionær betænkning, hvis forslag til håndtering af problemerne forbundet med klimaændringerne fortjener støtte fra alle, der er involveret i det politiske, økonomiske og sociale liv.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I forhandlingen om Europas fremtidige integrerede politik om klimaændringer behandles en række spørgsmål, som skal vejlede os i fastsættelsen af rimelige, fornuftige og forskningsbaserede løsninger. En forhandling med forudindtagede meninger, hvor alle forskningsresultater ud over de officielle resultater afvises, og hvor behovet for forskning og usikkerheden forbundet dermed ignoreres, gør forskning til et dogme, og et dogme er ikke til megen nytte for politiske beslutningstagere.

Vi skal derfor fokusere på diversificeret og effektiv energiproduktion og et diversificeret og effektivt energiforbrug, der kan mindske vores afhængighed og sikre den livskvalitet, som vi ønsker for alle – de europæiske borgere og borgerne i landene uden for Europa.

Vi står således over for en enorm videnskabelig udfordring, hvor de offentlige myndigheder har en forpligtelse til at prioritere investeringer i forskning og udvikling og især – i det omfang, de selv er markedsaktører – til at fremme oprettelsen af profitable markeder for mere energieffektive produkter. Klimaændringerne tvinger os til at tage et skridt i retning af udvikling, ikke et skridt tilbage. Lad os gøre en ordentlig indsats.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) De målsætninger, som EU har fastsat med henblik på at opnå en koordineret nedbringelse af emissioner, er af afgørende betydning, hvis der skal opnås en ændring til det bedre i miljøsammenhæng.

Jeg stemte for en bedre strukturering af denne koordination ved anvendelse af forskellige kilder – herunder de gavnlige virkninger af sikker fremstilling af atomenergi – som alle skal gennemgås i lyset af rådgivningen fra nationale inspektorater og de teknologiske ændringer.

Da økonomisk støtte er af afgørende betydning, stemte jeg for anvendelsen af indtægterne fra emissionshandelstransaktioner til at dække omkostningerne forbundet med de ændringer, der måtte være behov for at foretage. Og det medfører investeringer i ny teknologi.

Det er stadig relevant med et emissionshandelssystem inden for luftfartssektoren, selv om det kun vil have en marginal virkning.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Forhandlingen om en integreret politik om klimaændringer er uhyre vigtig, hvis vi ønsker at nedbringe kulstofemissionerne med 50 % inden udgangen af 2050.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for Florenz-betænkningen med titlen "2050: Fremtiden begynder i dag – henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer". Betænkningen er udarbejdet af Det Midlertidige Udvalg om Klimaændringer, der blev oprettet i juni 2007.

Betænkningen indeholder en specifik liste over henstillinger til nedbringelse af CO₂-emissioner, som skal gennemføres af EU's organer (hovedsageligt Europa-Kommissionen) og medlemsstaterne. For at opfylde målsætningerne vil det også være nødvendigt at træffe foranstaltninger på lokalt plan.

Klimaændringer kommer pludseligt og har alvorlige negative konsekvenser. EU og de industrialiserede lande skal fastlægge en målsætning om at nedbringe drivhusgasemissionerne med mellem 25 % og 40 % inden udgangen af 2020 og på lang sigt stræbe efter at nedbringe emissionerne med 80 % inden udgangen af 2050 – i forhold til 1990.

De resterende henstillinger i betænkningen omfatter partnerskab og samarbejde på området for fremstilling af solenergi med tredjelande i Middelhavsområdet med det formål at opnå netto-nul-mål for energiforbruget i private bygninger inden udgangen af 2015 og i alle nye bygninger inden udgangen af 2020 med muligheden for at udvide denne målsætning på lang sigt til at omfatte renoverede bygninger. Planerne omfatter endvidere oprettelsen af et europæisk fællesskab for vedvarende energi med det formål at støtte forsknings- og udviklingsaktiviteter til udvikling af banebrydende nye teknologier.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg har undladt at stemme om betænkningen om klimaændringer. Det betyder ikke, at der ikke er noget godt i betænkningen. Men betænkningen indeholder både korrekte videnskabelige data og fejlagtig polemik. Udvalgets arbejde er ensidigt, og de mange forskellige videnskabelige synspunkter er ikke afspejlet i betænkningen. Det er ikke muligt at udarbejde en afbalanceret betænkning på dette grundlag. Desværre er denne form for tilgang blevet mere og mere almindelig op til valget til Europa-Parlamentet.

– Betænkning: Claudio Fava (A6-0026/2009)

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for Fava-betænkningen om forslag til direktiv om sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

Ifølge Kommissionens tal opholder mellem 4,5 og 8 millioner tredjelandsstatsborgere sig illegalt i EU og er derfor lette ofre for skruppelløse arbejdsgivere, der drager fordel af ulovlig arbejdskraft.

Det er meget vigtigt, at vi sætter fokus på denne praksis, som er helt uværdig i et Europa, hvor respekten for de grundlæggende menneskerettigheder bør omfatte alle mennesker. Tiden er endelig inde til at drage de personer, som profiterer på disse særligt sårbare mennesker, til ansvar. Vi skal holde op med at kriminalisere ofrene ved at stigmatisere illegale indvandrere. Hvad angår de tiltag, som vi foreslår, er det ikke blot et spørgsmål om at straffe uhæderlige arbejdsgivere, men også et spørgsmål om at forsvare specifikke sociale rettigheder som f.eks. retten til at være repræsenteret af en fagforening.

Vi skal imidlertid ikke glæde os for tidligt og tro, at vi har vundet kampen, da det ikke er tilstrækkeligt blot at pålægge sanktioner, der skal også være fastlagt et relevant instrument til retlig kontrol. Først da vil vi kunne gennemføre en effektiv fælles indvandringspolitik.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark and Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Europa-Parlamentet har i dag stemt om betænkning (A6-0026/2009) af Claudio Fava (De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, Italien) om konsekvenserne for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i EU.

Da medlemsstaterne i henhold til betænkningen skal have ansvaret for at pålægge sanktioner i henhold til straffeloven, har de svenske konservative valgt ikke at støtte betænkningen.

Gérard Deprez (ALDE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for Fava-betænkningen, som har til formål at pålægge strengere sanktioner for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

Bøder skal fremover omfatte omkostninger til tilbagesendelse af arbejdstagerne til deres oprindelseslande og udbetaling af udestående beløb (lønninger, skatter og socialsikringsbidrag). Andre foreslåede sanktioner varierer fra udelukkelse fra offentlige tilskud til midlertidige eller permanente lukninger.

Lad mig understrege tre vigtige punkter i ordningen. Først og fremmest sendes der et signal til de skruppelløse og uhæderlige arbejdsgivere gennem indførelsen af kriminelle sanktioner i de alvorligste tilfælde af udnyttelse af illegal arbejdskraft, f.eks. ansættelse af mindreårige under særligt urimelige arbejdsforhold, eller hvor den ansatte er et offer for menneskehandel. Dernæst er der muligheden for mindre stringente bestemmelser for privatpersoner, hvis de private ansættelsesforhold er i orden. Endelig holdes de virksomheder, som er involveret i kæden af underleverandører, ansvarlige, hvis det kan bevises, at de var bekendt med underleverandørens ansættelse af illegale indvandrere.

Vi må heller ikke glemme, at det er et spørgsmål om minimumsstandards (enhver stat kan frit skærpe sanktionerne over for arbejdsgivere og øge beskyttelsen af illegale indvandrere), og at der er en bestemmelse om gennemgang hvert tredje år, som gør det muligt for os at justere vores målsætning baseret på vores erfaringer.

Constantin Dumitriu, skriftlig. – (RO) Vores kollegas betænkning er et første skridt i retning af bekæmpelse af illegalt arbejde og håndtering af et af de alvorligste aspekter af grænseoverskridende kriminalitet. Hvor landenes politikker indtil nu har fokuseret mere på at forhindre, at illegale indvandrere får adgang til arbejdsmarkedet, tager vi nu fat om problemets rod ved at straffe de arbejdsgivere, der drager fordel af illegale indvandreres sårbarhed.

Størstedelen af disse arbejdsgivere arbejder inden for landbrugssektoren, og der er talløse eksempler på umenneskelige forhold, som de pågældende arbejdstagere skal udholde, meget ofte uden betaling. I henhold til de bestemmelser, som vi foreslår, vil det ikke blot være arbejdsgiverne, som vil blive straffet, men gennem bestemmelserne sikres det endvidere, at de ansatte vil få den løn, som de er berettiget til. Der er brug for sådanne bestemmelser for at fastsætte standardforskrifter på EU-plan og straffe de pågældende arbejdsgivere, da der i de fleste tilfælde indføres en lind strøm af mennesker gennem transnationale menneskehandelsnetværk.

Vi må ikke forstå betænkningen på den måde, at EU's grænser skal lukkes, men som en styrkelse af EU's præferenceprincip. Vi skal med fokus på den demografiske profil i størstedelen af medlemsstaterne holde arbejdsmarkedets grænser åbne, men på den betingelse at strømmen af arbejdstagere er lovlig og i overensstemmelse med EU's behov.

Patrick Gaubert (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg bifalder i høj grad vedtagelsen med et meget stort flertal af direktivforslaget, som er af grundlæggende betydning for bekæmpelsen af illegal indvandring og nødvendig for gennemførelsen af en fælles global indvandringspolitik.

Illegal arbejdskraft er den væsentligste årsag til, at mange tusinde mænd og kvinder krydser vores grænser hver dag i håbet om at finde et anstændigt arbejde og brødføde deres familier. De bliver i virkeligheden slaver for visse arbejdsgivere, der udnytter og misbruger deres sårbare situation og manglende viden om deres rettigheder for at udnytte og bruge dem som billig arbejdskraft.

Med direktivet sendes to signaler. Der sendes et signal til uhæderlige arbejdsgivere, der ikke længere ustraffet vil kunne udnytte situationen, og der sendes et signal til de potentielle illegale indvandrere, som vil overveje situationen på grund af de strengere betingelser for adgang til lovlig beskæftigelse.

Det kompromis, der blev forhandlet med Rådet, er tilfredsstillende, og vi kan kun håbe, at direktivet gennemføres hurtigt af medlemsstaterne med henblik på at løse problemerne for de mange tusinde sårbare mennesker i Europa.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Vi kan kun tilslutte os det generelle forbud imod beskæftigelse af illegale arbejdstagere for at undgå illegal indvandring. Ligeledes støtter vi fuldt ud indførelsen af sanktioner over for arbejdsgivere, der udnytter denne arbejdskraft og ofte misbruger de ansatte og ikke er andet end moderne slavehandlere.

Jeg har dog nogle forbehold. EU drager endnu en gang fordel af en sag, der er baseret på EU-retten (første søjle), for at udvide sine kompetencer i forbindelse med harmoniseringen af medlemsstaternes straffelove, dog med den bemærkelsesværdige undtagelse af Irland og Det Forenede Kongerige, som har udnyttet undtagelsesbestemmelsen i henhold til traktaten.

Jeg ønsker også at minde om det, der skete i Frankrig efter strejken, der blev indledt i en fashionabel restaurant i Neuilly, som præsident Sarkozy ofte besøger. Arbejdsgiverne hævdede at være ofre for et alt for stift arbejdsmarked eller beskyttere af en arbejdsstyrke, som de betaler den lovbestemte mindsteløn til, og det blev lettere for illegale indvandrere at opnå retlig status gennem beskæftigelse – en situation, som vil blive yderligere styrket gennem direktivet med løftet om legalisering af de personer, der anmelder deres arbejdsgiver.

Man kunne frygte, at denne situation faktisk ikke vil begrænse strømmen af illegale indvandrere i andre lande med samme afslappede holdning på dette område.

Carl Lang (NI), *skriftlig*. – (FR) Betænkningen har flere gode kvaliteter.

Først og fremmest indeholder den en uddannelsesmæssig målsætning. I betænkningen fastslås det, at den stigende illegale indvandring i Europa ligger på mellem 4,5 og 8 millioner illegale indvandrere ifølge Kommissionens egne tal, og der peges på de økonomiske sektorer, hvor den illegale arbejdskraft er koncentreret: bygge-, landbrugs- og rengøringssektoren samt hotel- og restaurantsektoren.

Dernæst opfordres der i betænkningen til en intensivering af bekæmpelsen af sort arbejde, især gennem indførelse af økonomiske og strafferetlige sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger illegale indvandrere.

Desværre er der også adskillige mangler i betænkningen. Betænkningen indeholder intet om foranstaltninger til begrænsning af de periodiske strømme af illegale indvandrere. Genetableringen af intern grænsekontrol overvejes end ikke.

Derudover skal den største prioritet for EU's medlemsstater i tider med sociale kriser og finanskriser og stærkt stigende arbejdsløshed være at beskytte deres arbejdspladser, og det er derfor uhyre vigtigt at gennemføre nationale og europæiske politikker om social protektionisme. Vi skal reservere arbejdspladser i Frankrig til den franske befolkning og arbejdspladser i Europa til EU-borgerne. Det er et spørgsmål om at anvende principperne om national og europæisk præference og beskyttelse som afgørende betingelser for den økonomiske og sociale genopretning af landene i EU.

Jörg Leichtfried (PSE), *skriftlig*. – (DE) Jeg stemmer for Claudio Favas betænkning om sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

Vi skal sætte en stopper for ansættelsen af illegale indvandrere, både for at beskytte indvandrerne imod udnyttelse og for at forhindre, at økonomien i det pågældende land ødelægges.

Det vigtigste er ikke at straffe de illegale arbejdstagere fra tredjelande, men at straffe de arbejdsgivere, som står langt stærkere.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter indførelsen og håndhævelsen af sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Betænkningen indeholder minimumsbestemmelser om strafferetlige sanktioner over for arbejdsgiverne og om udførelse af inspektioner i de sektorer, der er mest udsat for misbrug. I Skotland er vi dog allerede beskyttet gennem loven om indvandring, asyl og nationalitet af 2006.

Lydie Polfer (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Jeg har stemt for direktivforslaget, som omhandler problemerne med den udbredte illegale indvandring, som ofte giver anledning til udnyttelse. Der er rent faktisk mellem 4,5 og 8 millioner illegale indvandrere i EU, som arbejder inden for bygge-, landbrugs- og hotelsektoren og mange andre sektorer. Vi skal fremme kampen imod illegal indvandring gennem indførelse af forskellige former for sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger illegale indvandrere, på EU-plan.

Det er et spørgsmål om at skabe ansvarsfølelse hos virksomhederne, som dermed kan medvirke til at bekæmpe den illegale indvandring.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig – (FR) Det glæder mig, at Europa-Parlamentet i dag med stort flertal har vedtaget forslaget til direktiv om sanktioner mod arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandssstatsborgere med ulovligt ophold.

Dette direktiv om sanktioner falder ind under EU's strategi for bekæmpelse af ulovlig indvandring, som omfatter det blå kort, fremme af selektiv indvandring og tilbagesendelsesdirektivet.

Sort arbejde er en trussel mod den europæiske økonomi, og det så meget desto mere i lyset af den nuværende økonomiske krise.

EU opfattes stadig som et slaraffenland af mange ulovlige indvandrere, og ofte finder de arbejde og en livskvalitet, som de ikke har i deres eget land.

Det skønnes, at mellem 4,5 og 8 millioner tredjelandssstatsborgere opholder sig ulovligt i EU. Generelt finder de arbejde inden for byggeri, landbrug, rengøring og hotelbranchen. De udfører dårligt betalt arbejde, der ofte grænser til udnyttelse.

Skrupelløse arbejdsgivere drager fordel af disse ulovlige indvandrere, som er parate til at arbejde til meget lave lønninger og under farlige forhold.

Takket være afstemningen i dag vil det for fremtiden koste arbejdsgiverne dyrt at beskæftige ulovlige arbejdstagere, og det kan endog sende dem i fængsel.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig – (IT) Jeg stemte for hr. Favas betænkning om sanktioner mod arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandssstatsborgere med ulovligt ophold. Jeg deler ordførerens bekymringer over de sociale konsekvenser af dette fænomen og den udnyttelse, disse indvandrere bliver udsat for.

Skrupelløse arbejdsgivere bruger ulovlige indvandrere i dårligt betalte ufaglærte job, som ingen andre ønsker. Desuden bør ulovligt arbejde betragtes som et socialt onde, idet det trykker lønningerne og arbejdsbetingelserne samt fordrejer konkurrencen mellem virksomhederne. Jeg bifalder derfor hr. Favas initiativ, der sigter på at beskytte disse sårbare mennesker.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig – (EL) Kommissionens forslag til direktiv om sanktioner mod arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandssstatsborgere med ulovligt ophold er et monument over hyckleri og bedrag. Det virkelige formål er ikke sanktioner mod arbejdsgivere, som på barbarisk vis udnytter indvandrere, tværtimod er formålet at straffe, arrestere og med vold deportere indvandrerne til deres oprindelsesland. Det er én af en række foranstaltninger i EU's anti-immigrationspolitik, sådan som den kommer til udtryk i immigrationspagten, og er en konsekvens af det berygtede skammens direktiv, der foreskriver halvandet års frihedsberøvelse af "ulovlige" indvandrere, deres udvisning og et femårigt forbud mod tilbagerejse til EU.

Dette forslag til direktiv og Europa-Parlamentets betænkning, som går i præcis samme retning, forstærker de repressive foranstaltninger mod indvandrerne, sætter deres sociale udelukkelse i system og gør det i det væsentligste lettere for kapitalen brutalt at udnytte dem.

Grækenlands Kommunistiske Parti stemmer både imod betænkningen og Kommissionens forslag.

Det støtter indvandrernes retfærdige krav, deres legalisering, afskaffelse af sort og ikkedeklareret arbejde, lønstigninger, lige løn for lige arbejde og fuld overholdelse af sociale og borgerlige rettigheder.

- Forslag til beslutning: (B6-0062/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig – (PT) Jeg stemte for forslaget til beslutning om håndtering af energieffektivitet ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi (ikt), da jeg mener, at disse teknologier spiller en afgørende rolle med henblik på at forbedre energieffektiviteten, og de skønnes at ville kunne føre til en besparelse på 50 millioner tons CO₂ årligt.

Medlemsstaterne må fuldt ud gøre brug af de muligheder, som informations- og kommunikationsteknologierne tilbyder, således at de kan leve op til klima- og energipakkens mål om at reducere drivhusgasemissionerne med mindst 20 %, øge andelen af den vedvarende energi til 20 % og opnå en forbedring på 20 % i energieffektiviteten i 2020.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig – (PT) Vi stemte for denne betænkning, der er udarbejdet af et tjekkisk parlamentsmedlem fra vores gruppe, idet den behandler det meget vigtige spørgsmål om håndtering af energieffektivitet ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi (ikt). Disse teknologier kan være

en drivkraft for større produktivitet, vækst og omkostningsreduktion, hvilket igen fører til konkurrencedygtighed, bæredygtig udvikling og forbedring af EU-borgernes livskvalitet. Derfor er vi enige i forslaget om, at de kommende formandskaber bør gøre spørgsmålet om ikt'er og deres betydning for bekæmpelse af og tilpasning til klimaændringerne til et centralt anliggende.

Vi mener også, at det er vigtigt, at der gøres en større indsats i alle faser i beslutningstagningen for at bruge alle tilgængelige finansielle redskaber med henblik på anvendelse af nye ikt-baserede teknologiske løsninger, der øger energieffektiviteten.

Da der endnu ikke er vedtaget en systematisk tilgang til intelligente ikt-løsninger, er det ligeledes vigtigt at få skabt større opmærksomhed omkring dem ved især at lægge større vægt på lavere emissioner i forbindelse med byplanlægning, først og fremmest gennem udvikling af intelligente bygninger, gadebelysning og transmissions- og distributionsnetværk samt gennem en bedre offentlig transport.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig – (PL) Jeg støttede beslutningsforslaget om håndtering af energieffektivitet ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi.

Ikt bør være fremtidens løsning for næsten alle energiforbrugende produkter og kan være med til at opnå betydelige energibesparelser. Hvis der ikke handles på dette område, vil vi se en betydelig stigning i energiefteerspørgslen allerede i løbet af nogle få år (ca. 25 % inden for fire år).

Vi vil sandsynligvis kunne opnå de største besparelser inden for produktion og transmission af elektricitet. Effektiviteten skulle kunne øges med ca. 40 % inden for energiproduktionen og ca. 10 % inden for energidistributionen. Ikt er også med til at forbedre forvaltningen af energinetværk og lette anvendelsen af vedvarende energi. Anvendelse af ikt vil betyde, at der kan opnås store besparelser i opvarmning, nedkøling og belysning af bygninger. Det vil også medføre en reel reduktion af CO₂-emissionerne, både i form af energienheder og globalt.

Disse teknologier, herunder selve komponenterne, samt mikro- og nanoelektroniksystemer og mange andre moderne teknologiske discipliner (f.eks. fotonik), styrker konkurrenceevnen og skaber nye muligheder for erhvervslivet og arbejdsmarkedet.

For at energieffektiviteten kan øges, må energiforbruget reduceres i fremstillings-, transmissions- og distributionsfaserne samt hos slutforbrugeren. I lyset af at dette kan opnås gennem teknologiske og adfærdsmæssige ændringer samt gennem økonomiske ændringer, der tager sigte på at bevare det samme bekvemmeligheds- og serviceniveau, bør ikt-teknologierne gennemføres så bredt som muligt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig – (IT) Jeg stemte for beslutningsforslaget om håndtering af energieffektivitet ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi.

Jeg vil hævde, at samtidig med at vi nedbringer drivhusgasemissionerne med 20 % i 2020, må vi også forbedre energieffektiviteten med 20 % i samme periode. Det er grunden til, at jeg støtter forslaget om at skaffe større opmærksomhed om informations- og kommunikationsteknologiernes betydning for at forbedre energieffektiviteten i EU's økonomi, f.eks. gennem demonstrationsprojekter. Disse teknologier udgør drivkraften for større produktivitet og vækst samt en omkostningsreduktion, der fører til konkurrencedygtighed, bæredygtig udvikling og forbedring af borgernes livskvalitet i EU.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig – (RO) Jeg stemte for Europa-Parlamentets beslutningsforslag om håndtering af energieffektivitet ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologi, da jeg er fast overbevist om, at disse teknologier tilbyder bæredygtige løsninger på dette problem.

Energieffektivitet er et meget vigtigt spørgsmål, da vi ved, at de naturreserver, vi får vores energi fra, bliver mindre og mindre og på et vist tidspunkt vil udløbe. Det er min opfattelse, at enhver teknologi, som kan bruges til at opnå energieffektivitet, er et gode, som hele samfundet kan nyde godt af.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig – (PL) Spørgsmålet om EU's energieffektivitet er blevet rejst mange gange i Parlamentet, især af de nye medlemsstater.

Den krise, som mange medlemsstater har været berørt af i de seneste uger, har klart påvist den reelle fare, der består for, at vores forsyninger afskæres, og hvor dårligt forberedte vi er til at håndtere konsekvenserne.

Europa må omsider begynde at tænke og handle solidarisk. Vi må bygge en ordentlig transmissionsinfrastruktur, skabe støttemekanismer for lande, som vil komme til at mangle råstoffer, og vi

må diversificere forsyningskilderne. Vi må forsøge at finde alternative gasforsyningskilder og oprette et system, der sparer energi og gør vores gasforbrug mere effektivt.

Jeg ved, at alle disse spørgsmål allerede er blevet rejst mange gange tidligere, men hvad nytter det, hvis vi stadig ikke er nået længere ind til tegnebrættet?

Catherine Stihler (PSE), skriftlig – (EN) Man kan ikke undervurdere betydningen af energieffektivitet og dens bidrag til overholdelsen af vores klimaændringsmålsætninger. Programmer for energieffektivitet giver mulighed for at skabe arbejdspladser.

- Forslag til beslutning: (RC-B6-0066/2009)

Guy Bono (PSE), skriftlig – (FR) Jeg stemte for dette beslutningsforslag om hjemsendelse og genbosættelse af fangerne fra Guantánamo.

Det forekommer mig, at Europa må gratulere præsident Obama med hans beslutning om at lukke tilbageholdelsesfaciliteten, hvilket mange af os har krævet i flere år. Derfor er dette en god lejlighed til at reagere på USA's anmodning ved at fremlægge en fælles holdning, der er på linje med EU's værdier.

Det er væsentligt, at vi bringer orden i vores eget hus inden for vores egne grænser, og at de europæiske lande, som hemmeligt har tilladt overførsel af fanger, nu gør sig deres ansvar bevidst.

Niels Busk, Anne E. Jensen and Karin Riis-Jørgensen (ALDE), skriftlig – (DK). Venstres medlemmer stemte imod punkt 4 i beslutningsforslaget om tilbagelevering og genbosættelse af indsatte fra tilbageholdelsesfaciliteten i Guantánamo, da vi mener, at det suverænt er op til den enkelte medlemsstat at tage stilling til, om man vil modtage fanger fra Guantánamo, skulle den amerikanske administration bede om det.

Vi går selvsagt ind for, at medlemsstaterne konsulterer hinanden om den mulige indvirkning på den offentlige sikkerhed i hele EU, hvis medlemsstater ønsker at modtage fanger.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig – (EN) For mange medlemmer af Europa-Parlamentet var fængslet i Guantánamo en stok til at slå USA med. Personligt er jeg taknemmelig for, at USA endnu en gang påtog sig et uforholdsmæssigt stort ansvar for at beskytte Europa mod terrorisme.

Jeg accepterer ikke desto mindre, at fængslet i Guantánamo bør lukkes. Ikke fordi jeg ikke mener, at voldelige terrorister skal fængsles, tværtimod. Men det er klart, at de retlige spørgsmål omkring tilbageholdelse af fjendtlige kombattanter skal løses, og den måde, det bedst kan gøres på, er ved at lukke Camp X-Ray.

Jeg beundrer og støtter USA, men det må understreges, at fangerne i Guantánamo først og fremmest er USA's ansvar, ikke vores. De blev fanget og arresteret under amerikansk kommando, og de bør derfor retsforfølges og tilbageholdes for påståede forbrydelser mod USA i henhold til amerikansk ret og på amerikansk område.

Jeg støtter ikke, at EU's medlemsstater skal påtage sig ansvaret for disse meget farlige terrorister. Jeg mener imidlertid heller ikke, at EU bør fortælle medlemsstaterne, hvad de skal gøre i den henseende.

Jeg afholdt mig derfor fra at stemme om dette beslutningsforslag.

David Casa (PPE-DE), skriftlig – (EN) Vi må være meget forsigtige, når vi træffer beslutninger som dem, der er foreslået i dette beslutningsforslag. Vi kan ikke bare åbne armene vidt og byde alle løsladte fanger fra Guantánamo velkommen. Vi må sikre, at de tidligere tilbageholdte fanger bliver behandlet med respekt, men vi må samtidig sikre os, at der ikke hersker berettiget tvivl om deres uskyld, før vi træffer en beslutning. En vilkårlig beslutning kan være farlig, hvis vi ikke er yderst forsigtige.

Chris Davies (ALDE), skriftlig – (EN) Jeg er glad for beslutningen om at lukke Guantánamo, men jeg er samtidig bekymret over de europæiske landes villighed til at modtage fanger, som måske stadig har forbindelse til terrorister. I lyset af EU's politik om fri bevægelighed i EU kan ét europæisk lands handlinger få konsekvenser for andre og det på et tidspunkt, hvor vi allerede står over for komplekse terrorproblemer. Vores mulighed for at deportere terrormistænkte er desuden begrænset af internationale aftaler (som f.eks. ECHR), som det er på høje tid at få revideret.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig – (EN) Jeg støtter dette beslutningsforslag, som hilser præsident Obamas lukning af tilbageholdelsesfaciliteten i Guantánamo og andre relaterede bekendtgørelser velkommen, og

som minder om, at USA bærer hovedansvaret for lukningen af denne facilitet, herunder fangernes fremtid, men som opfordrer medlemsstaterne i EU til, i lyset af at alle skal behandles retfærdigt og humanitært, og at folkeretten skal styrkes, at reagere positivt på anmodninger fra USA om hjælp til genbosættelse af Guantánamo-fanger i EU.

Jeg er imidlertid dybt bekymret over rygter om, at Obamas regering vil holde fast ved deres udleveringspraksis.

Edite Estrela and Armando França (PSE), skriftlig – (PT) Vi stemte for Europa-Parlamentets fælles beslutningsforslag om muligheden for at modtage Guantánamo-fanger, som ikke er blevet sigtet for forbrydelser, da vi mener, at et EU-samarbejde er nødvendigt for at styrke folkeretten og overholdelse af menneskerettighederne og for at sikre, at Guantánamo-fangerne får en retfærdig og objektiv behandling.

Vi betragter derfor den portugisiske regerings initiativ og vilje til at samarbejde med den amerikanske regering i lukningen af tilbageholdelsesfaciliteten i Guantánamo som et eksempel til efterfølgelse for andre medlemsstater, således at vi kan hjælpe USA med at løse dette komplicerede problem under overholdelse af menneskerettighederne og folkeretten.

Vasco Graça Moura (PPE-DE), skriftlig – (PT) Jeg stemte imod dette fælles beslutningsforslag. I lyset af betragtningerne D (tredje punkt) og F finder jeg det helt uacceptabelt, at EU skulle opfordre medlemsstaterne til at modtage løsladte Guantánamo-fanger på grundlag af et uklogt demagogisk forslag fra den portugisiske udenrigsminister.

Vi bør under ingen omstændigheder gå med til, at EU's medlemsstater accepterer indsatte, der menes at være potentielle trusler (betragtning D), og vi må heller ikke glemme sagen med de 61 tidligere indsatte, der har været indblandet i terrorisme efter deres frigivelse (betragtning F).

Da det er umuligt med sikkerhed at skelne mellem dem, der udgør en potentiel trussel, og dem, der ikke gør det, er det indlysende, at forsigtighedsprincippet bør finde anvendelse her og ikke bare i forbindelse med REACH.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig – (PT) Selv om vi mener, at det fælles beslutningsforslag indeholder visse positive punkter, især hvor det siges, at det primære ansvar for hele processen med at lukke tilbageholdelsesfaciliteten i Guantánamo-bugten og for fremtiden for dens indsatte ligger hos USA, gøres der ikke klart rede for, hvordan vi skal opfatte den meget alvorlige humanitære situation i denne sag.

Som vi tidligere har understreget, er vi imod enhver aftale mellem landene eller mellem USA og EU om overførsel af indsatte i Guantánamo. Det betyder ikke, enkeltpersoners beslutninger og frit udtrykte ansøgninger om asyl i Portugal ikke skal behandles inden for rammerne af national suverænitet, under overholdelse af Den Portugisiske Republiks forfatning og folkeretten.

Men beslutningsforslaget

- fordømmer ikke det faktum, at den nye amerikanske regering ikke har sat spørgsmålstegn ved tilbageholdelsen og den ulovlige transport af borgere, og

- ser bort fra nødvendigheden af at finde frem til hele sandheden om de overtrædelser af folkeretten og menneskerettighederne, som er blevet begået i den såkaldte krig mod terror, herunder også flere EU-landes regerings ansvar i forbindelse med brugen af deres landes luftrum og område til udlevering og transport af ulovligt tilbageholdte fanger.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig – (LT) Jeg gratulerer varmt den amerikanske præsident Obama og støtter hans beslutning om at lukke tilbageholdelsesfaciliteten i Guantánamo. Det er et vigtigt skridt i retning af en ny begyndelse for amerikansk politik. Jeg er sikker på, at alle medlemsstater vil støtte en sådan amerikansk politik og vil reagere positivt på præsident Obamas anmodning om samarbejde eller hjælp til at finde en løsning på problemet med de løsladte fanger, hvis han beder om det. Men jeg stemte imod det punkt i beslutningsforslaget, som opfordrer medlemsstaterne til at acceptere Guantánamo-indsatte, da jeg mener, at dette spørgsmål er op til de enkelte landes egen afgørelse. Jeg tvivler ikke om, at alle lande, når de står over for en konkret sag, vil reagere positivt og tilbyde den amerikanske regering hjælp. Men det ville i så fald være deres eget valg og et udtryk for deres gode vilje og ønske om at overholde internationale humanitære og retlige normer.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig – (EL) Grækenlands Kommunistiske Partis medlemmer af Europa-Parlamentet stemte imod det fælles beslutningsforslag og opfordrer til øjeblikkelig løsladelse af alle

de indsatte, som vilkårligt er blevet arresteret og ulovligt tilbageholdt af USA i Guantánamo-faciliteten, samt øjeblikkelig og definitiv lukning af denne facilitet, som ulovligt befinder sig på cubansk jord, mod den cubanske befolknings og regerings vilje.

I stedet opfordrer beslutningsforslaget til en "retfærdig rettergang" for alle, som USA mener de har beviser imod, samtidig med at EU-landene opfordres til at acceptere tilbageholdte i deres fængsler inden for rammerne af EU's og USA's fælles kamp mod terrorisme. Det er en absolut forhånelse og udtryk for meddelagtighed at gå med til domstolsprøvelse og strafudmåling af tilbageholdte, som vi alle ved har været udsat for middelalderlig tortur, hvilket svækker troværdigheden af sådanne beviser efter år med umenneskelig fængsling.

Den varme modtagelse, der er blevet præsident Obama til del, får folk til at lukke øjnene for imperialismens politik. Hvad angår dette specifikke spørgsmål, består Guantánamo-faciliteten for, at CIA kan bortføre terrormistænkte og føre dem til hemmelige fængsler.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), skriftlig – (DE) Jeg stemte for Europa-Parlamentets fælles beslutningsforlag om hjemsendelse og genbosættelse af fangerne fra Guantánamo, da jeg går ind for, at EU-landene accepterer Guantánamo-fanger. Mange EU-lande bærer en del af skylden for Guantánamo, f.eks. fordi de tillod overflyvning til ulovlig transport af fanger.

Betænkningen indeholder imidlertid nogle punkter, som gør det vanskeligt at stemme for den.

Torturmetoderne i Guantánamo, og især "water boarding", dvs. næsten drukning, benævnes ikke udtrykkeligt som tortur, men omtales i stedet for som hårde forhørsteknikker, hvilket er at betragte som tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling.

Derudover forkastede Parlamentet alle GUE/NGL's og Verts/ALE's ændringsforslag om lukning af alle hemmelige fangelejre, ofrenes ret til kompensation og en undersøgelse af krænkelse af menneskerettighederne i Guantánamo.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig – (PT) Europas vanskeligheder i forbindelse med beslutningen om at lukke Guantánamo viser klart den kløft, der består mellem hensigter baseret på gyldige principper og virkeligheden, som rummer mange vanskeligheder.

Det er godt nyt, at Guantánamo lukkes, både i sig selv og symbolsk. Men en lukning løser ikke det problem, der gav anledning til oprettelse af faciliteten – og som den heller ikke har løst – nemlig hvordan man skal håndtere truslen mod den nationale og internationale sikkerhed, som er præget af helt andre kendetegn end dem, der gælder traditionelle fjendtlige kombattanter, for hvem folkeretten blev udarbejdet og forberedt.

I stedet for blot at samarbejde om en eventuel accept af tidligere Guantánamo-indsatte må Europa, USA og det internationale samfund sammen prøve at finde en stabil og varig retlig løsning på den udfordring, der udgøres af internationale terrorkombattanter. Hvis det ikke sker, vil Guantánamo blive efterfulgt af endnu en dårlig løsning.

Modtagelsen af tidligere tilbageholdte bør ikke blot koordineres på europæisk plan, men det ville være tilrådeligt ikke at acceptere indsatte, der under andre omstændigheder af sikkerhedsgrunde ikke ville få visum. Vi bør udvise villighed og samtidig forsigtighed.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig – (IT) Jeg stemte imod det fælles beslutningsforslag om hjemsendelse og genbosættelse af fangerne fra Guantánamo. Jeg er især fast overbevist om, at ansvaret for hele processen med lukning af Guantánamo-faciliteten og de indsattes fremtid alene og udelukkende ligger hos USA.

Jeg er desuden ikke enig i beslutningsforslagets påstand om, at ansvaret for overholdelse af folkeretten og grundlæggende rettigheder ligger hos alle demokratiske lande, især EU. Vi kan ikke blande os i et anliggende, for hvilket den amerikanske regering alene er kompetent. Kort sagt og af de ovenfor anførte grunde er jeg imod eventuel modtagelse af Guantánamo-indsatte i EU.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig – (EN) Alle EU's medlemsstater må påtage sig deres del af ansvaret for at få lukket fængslet i Guantánamo. Hvad nytter det at opfordre amerikanerne til at lukke stedet, som den nye præsident gør, hvis vi ikke også kan påtage os et ansvar?

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig – (PL) Jeg hilser Barack Obamas beslutning om lukning af fængslet i Guantánamo velkommen. Hr. Obama havde allerede i sin valgkampagne understreget, at lukningen af dette berygtede fængsel ville have højeste prioritet.

Spørgsmålet om hjemsendelse og genbosættelse af Guantánamo-indsatte er måske et tegn på et vigtigt skifte i den rigtige retning i amerikansk politik, nemlig i retning af overholdelse af de grundlæggende rettigheder, den humanitære ret og folkeretten. Alle indsatte bør stilles for en domstol. Hvis de kendes skyldige, bør de afsone deres straf i et amerikansk fængsel. De, der ikke er blevet sigtet, og som frivilligt går med til hjemsendelse, bør sendes tilbage til deres oprindelsesland så hurtigt som muligt. Fanger, der ikke kan sendes tilbage til deres oprindelsesland på grund af risiko for tortur eller forfølgelse, bør have tilladelse til at blive i USA, hvor de bør modtage humanitær beskyttelse og erstatning. For øjeblikket er de ca. 242 tilbageholdte i Guantánamo. Nogle af dem befinder sig der alene af den grund, at der ikke er noget sikkert land, de kan vende tilbage til. Disse mennesker er ikke blevet sigtet for nogen forbrydelse.

Bekæmpelse af terrorisme er og vil fortsætte med at være en udenrigspolitisk prioritet for både EU og USA. Men vi må samtidig kraftigt understrege, at dette skal ske under overholdelse af grundlæggende rettigheder og retsstatsprincippet.

9. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.20 og genoptaget kl. 15.00.)

FORSÆDE: Mechtild ROTHE

Næstformand

10. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde

(Protokollen fra foregående møde godkendtes)

Nils Lundgren (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Jeg tager ordet til forretningsordenen med henvisning til artikel 142, stk. 2, litra a) og litra b), om fordeling af taletiden. Da vi i går drøftede fængslet i Guantánamo, blev jeg og andre talere nådesløst afbrudt, når vi havde overskredet vores taletid med et par sekunder. Det var hr. Pöttering og hr. Siwiec, næstformanden som afløste ham senere på eftermiddagen, der behandlede os så strengt.

Men hr. Pöttering tillod hr. Schulz, formanden for Den Socialdemokratiske Gruppe, at overskride sin taletid med langt mere end et minut. Jeg vil naturligvis ikke drømme om at antyde, at det er fordi hr. Pöttering og hr. Schulz er gamle venner – alte Kameraden som det hedder på tysk – men jeg kan her se et mønster, der gentager sig. Kolleger fra store grupper, der fremfører et politisk budskab, som formanden ønsker at høre, bliver behandlet mere velvilligt. Kolleger fra mindre grupper, der fremfører et politisk budskab, som formanden ikke ønsker at høre, behandles småligt. Det er en krænkelse af forretningsordenen, hvor det klart fastlægges, hvordan taletiden skal fordeles.

Jeg vil gerne minde hr. Pöttering og alle hans næstformænd om –

(Formanden meddelte taleren, at han havde overskredet sin taletid)

Jeg blev sendt hertil for at forsvare nærhedsprincippet og medlemsstaternes suverænitet, og formanden og næstformændene har overhovedet ingen ret til at prøve at undertrykke 15 % af de svenske vælgers stemme.

Formanden. – Hr. Lundgren! Jeg fratager Dem nu ordet. De har overskredet Deres taletid med mere end halvdelen. Jeg har noteret, hvad De har sagt. Jeg tror, det er klart for alle.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Kan jeg minde Dem om, at dette ikke ville være sket for hr. Schulz. Han ville ikke være blevet afbrudt af Dem. Det er den store forskel. Men De har bevist, hvad jeg mente – og mange tak for det.

Formanden. – Hr. Lundgren! Jeg er sikker på, at De tager fejl. Deres indlæg vil blive opført i protokollen. Det ville helt sikkert også være hensigtsmæssigt, at Præsidiets drøfter dette spørgsmål om forskelsbehandling, som delvist er afhængig af den tid, vi har til rådighed.

11. Kosovo (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om Kosovo.

Hannes Swoboda (PSE). - (DE) Fru formand! Vi drøfter i dag Kosovo på baggrund af en meget detaljeret betænkning, der er udarbejdet af hr. Lagendijk, og som naturligt knytter sig til Rådets og Kommissionens redegørelser.

I dette tilfælde har ordføreren ingen officiel taletid, og det er ikke acceptabelt. Hvis ordføreren havde kunnet fremlægge initiativbetænkningen mandag aften, ville han have haft fire minutter. Jeg mener, at dette er uretfærdigt. Derfor vil jeg bede Præsidiets om at overveje, om en person, der i månedsvis har arbejdet som ordfører for Udenrigsudvalget, ikke også skulle tildeles officiel taletid.

Fru Kallenbach har givet ham sit minuts taletid i solidaritet med en kollega fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance. Fru formand! Hvis det ligger inden for Deres beføjelser, kunne De måske give fru Kallenbach et minut under catch-the-eye-proceduren. Men jeg vil bede Dem om at overveje dette spørgsmål omhyggeligt. Vi må prøve at finde en anden løsning i sådanne tilfælde.

Formanden. – Det er helt rigtigt, at det grundlæggende problem bør løses. Hvad angår denne særlige situation, vil jeg anbefale fru Kallenbach, at hun anmoder om et minut under catch-the-eye-proceduren, da det ville gøre det hele meget lettere.

Alexandr Vondra, formand for Rådet – (EN) Fru formand! Jeg er glad for lejligheden til at redegøre for de seneste udviklinger i Kosovo. Om to uger – den 17. februar – vil Kosovo fejre etårsdagen for dets uafhængighedserklæring, og denne forhandling finder sted på det rigtige tidspunkt. I mellemtiden har Kosovo vedtaget en forfatning og en fuldstændig ny retlig og institutionel ramme. Uafhængighedserklæringen skabte en ny situation og nye udfordringer for det internationale samfund, og EU i særdeleshed.

Medlemsstaternes forskellige reaktioner på uafhængighedserklæringen underminerer på ingen måde Unionens overordnede politiske målsætninger. Vi vil fortsat arbejde for at støtte Kosovos økonomiske og politiske udvikling med det overordnede mål at sikre stabiliteten på hele Balkan på lang sigt.

I forbindelse med Kosovo betyder det først og fremmest en styrkelse af retsstaten, overholdelse af menneskerettighederne og beskyttelse af mindretal samt fremme af den økonomiske udvikling og beskyttelse af Kosovos rige kulturelle og religiøse arv.

Det betyder også, at vi fortsat må betragte Kosovo inden for de bredere rammer, der blev fastlagt for Vestbalkan på topmødet i Thessaloniki i 2003. Man vedtog ved den lejlighed en politik til støtte for europæisk integration af alle lande på Vestbalkan, og dette er siden blevet bekræftet igen, senest på Rådets møde den 8. december 2008.

Vi ønsker fortsat at gøre en indsats i Kosovo, hvilket underbygges af, at vi i begyndelsen af sidste år udnævnte Pieter Feith til EU's særlige repræsentant. Han er udstationeret i Pristina, og De vil få lejlighed til snart at møde ham i Udenrigsudvalget. Hans opgave og hans medarbejders opgave er at yde nyttig støtte lokalt og således hjælpe os med kollektivt at leve op til vores politiske målsætninger.

En nyere udvikling er påbegyndelsen af EULEX-mandatet, den mest ambitiøse civile ESPD-mission til dato, i begyndelsen af december 2008. Hovedformålet hermed er at bistå og støtte Kosovos myndigheder på retsstatsområdet, især med henblik på at udvikle politiet, retsvæsenet og toldvæsenet.

Vores største udfordring i de kommende måneder vil være at intensivere vores indsats i Kosovo, først og fremmest gennem en fuld anvendelse af EULEX. Vi er realistiske, og vi ved, at 2009 vil afstedkomme mange vanskeligheder og hindringer.

Kosovos institutioner vil ligeledes blive konfronteret med mange udfordringer i forbindelse med gennemførelsen af bestræbelserne på at udvikle et stabilt multietnisk og demokratisk Kosovo. Det internationale samfunds hjælp er altafgørende, hvis det skal lykkes Kosovo at blive integreret i resten af regionen.

Kommissionen har meddelt, at de senere på året vil fremlægge en undersøgelse af, hvordan Kosovos politiske og socioøkonomiske udvikling kan fremmes. Rådet har hilst dette velkommen. Dette skulle kunne give nye muligheder og bygge videre på det, man allerede har opnået, og som vil blive justeret i lyset af de kommende måneders erfaring.

Situationen i det nordlige Kosovo vil helt sikkert fortsat være vanskelig i de næste måneder, og den vil kræve særlig opmærksomhed. Det seneste udbrud af etnisk vold i Mitrovica i begyndelsen af januar udgjorde en eventuel fare, men det blev holdt i skak. Det er især opmuntrende at se, at myndighederne i Pristina udviste

rimelig tilbageholdenhed. Men disse hændelser er en konstant påmindelse om risikoen for en destabilisering i området. Vi vil fortsætte med nøje at overvåge situationen i landets nordlige del.

Formandskabet er taknemligt for parlamentsmedlemmernes fortsatte interesse i og støtte til Unionens rolle i regionen. Jeg er især glad for det beslutningsforslag, der er blevet fremsat under denne samling. Det er opmuntrende, at Parlamentet kan give bred støtte til vores bestræbelser i regionen og til Unionens indsats for et stabilt Kosovo i hele regionen.

Vores formandskab er fast indstillet på at holde Dem underrettet, både gennem regelmæssige drøftelser her i plenarforsamlingen og i de forskellige udvalg. Vi har planlagt forskellige aktiviteter i foråret, bl.a. vil mødet i Gymnich i slutningen af marts blive helliget spørgsmålet om Vestbalkan. Jeg ved også, at Pieter Feith skal mødes med Udenrigsudvalget i næste uge, og han vil kunne give Dem en omfattende redegørelse for den seneste udvikling i området.

Meglana Kuneva, medlem af Kommissionen – (EN) Fru formand! Knap et år efter uafhængighedserklæringen er situationen i Kosovo og på hele Vestbalkan i det store og hele stabil og under kontrol, til trods for visse hændelser.

EU's tilstedeværelse i Kosovo trænger gradvist igennem, og vi overtager styringen fra FN. EU's særlige repræsentant er udstationeret i Pristina, og EU's retsstatsmission (EULEX) er spredt over hele Kosovo og vil være fuldstændig operationel i slutningen af marts.

Et stabilt og multietnisk Kosovo er en hovedprioritet for EU. Den bedste måde, hvorpå Kosovo kan nærme sig europæisk integration, er at skabe et demokratisk og multietnisk samfund med fuld overholdelse af retsstatsprincippet og således i samarbejde med dets naboer bidrage til regional og europæisk stabilitet. Dette indebærer omfattende foranstaltninger for at sikre alle samfunds fremtid i Kosovo, hvilket vil skabe grundlag for en bæredygtig økonomisk og politisk udvikling.

Kommissionens fremskridtsrapport fra november 2008 blev af myndighederne betragtet som en objektiv og retfærdig vurdering af de opnåede resultater og de fremtidige udfordringer. Kosovos myndigheder har lovet at arbejde sammen med Kommissionen i bestræbelserne på at leve op til disse udfordringer. Vi giver Kosovo betydelige midler i medfør af instrumentet for førtiltrædelsesbistand (IPA), og det er en del af det samlede tilsagn om 1,2 mia. EUR, der blev afgivet på donorkonferencen i juli 2008.

I 2008 gav vi gennem instrumentet for førtiltrædelsesbistand finansiell støtte til Kosovo med et beløb på 185 mio. EUR, hvilket er tre gange så meget som året før. Vi vil bidrage med yderligere 106 mio. EUR i 2009. Det er Kommissionens forbindelseskantor i Pristina, der alene har ansvaret for forvaltningen af disse midler. Dette kontor er nu fuldt operationelt, alle de relevante kontrolsystemer er på plads, og det overtager arbejdet fra Det Europæiske Genopbygningsagentur.

Kommissionen hilser det beslutningsforslag velkommen, som drøftes i Parlamentet i dag. Det berører en række spørgsmål, som vi er enige om er af afgørende betydning, som f.eks. bevarelse af Kosovos kulturarv, forbedring af den offentlige administration, bedre integrering af dets forskellige samfund, betydningen af multietnisk uddannelse og den vanskelige situation for romafamilier i de blyforurenede flygtningelejre i nord.

Kommissionen tager alle disse spørgsmål meget alvorligt, og jeg skal sige et par ord om hvert enkelt.

Siden 2004 har Kommissionen finansieret genopbygningen af religiøse steder og steder af betydning for kulturarven. Vi har et program med et budget på 10 mio. EUR og arbejder tæt sammen med Europarådet. Finansieringen fortsætter i 2008 og 2009 med yderligere 2,5 mio. EUR til flere projekter. Vi betragter dette som et meget vigtigt aspekt af forsoningen og har støttet oprettelsen af Kosovos database for kulturarv. Man kunne også indbefatte kirkegårde i denne debat for at sikre, at de restaureres og bevares.

Jeg vil gerne give udtryk for vores taknemmelighed over for Europa-Parlamentet for de yderligere tre millioner euro, der er afsat i budgettet for 2008 til genopbygning af kulturarven i de krigsramte områder på det Vestbalkan. Halvdelen af dette beløb – 1,5 mio. EUR – har Kommissionen tildelt Kosovo til et fælles projekt sammen med kulturministeriet i den multietniske by Prizren.

Vi er taknemmelige for det ekstra beløb, der er afsat under dette afsnit i dette års budget. I medfør af førtiltrædelsesinstrumentet for 2007 gennemfører Kommissionen forskellige projekter, der skal lette de internt fordrevne og flygtningenes tilbagevenden og integrering i Kosovo, og der er afsat et samlet beløb på 3,3 mio. EUR. Vi påtænker yderligere finansiering – fire millioner i medfør af førtiltrædelsesinstrumentet

for 2008 og to millioner under førtiltrædelsesinstrumentet i 2009. Disse penge vil også medvirke til at forbedre lokalområdernes muligheder for at genintegrere de tilbagevendte i det lokale sociale og økonomiske miljø.

Ligestilling står også højt på vores dagsorden. Kommissionen har givet teknisk støtte til Kosovos ligestillingsagentur. Den har også ydet støtte til flere lokale ngo'er, der arbejder med ligestilling og kvinders rettigheder gennem Det Europæiske Instrument for Demokrati og Menneskerettigheder.

Med hensyn til den offentlige forvaltningskapacitet overvåger Kommissionen gennemførelsen af Kosovos offentlige forvaltningsreformstrategi og handlingsplanen herom. Vi har understreget over for myndighederne, at det haster med at få vedtaget statsforvaltningsloven. Vi er involveret i oprettelsen af den regionale skole for offentlig forvaltning, og vi samarbejder i den forbindelse med Kosovos institut for offentlig forvaltning. Ministeriet for lokale myndigheder og forvaltning tildeles særlig opmærksomhed med et bistandsprojekt på næsten en million euro.

Kommissionen gør en stor indsats for at støtte reformen af Kosovos uddannelsessystem. Vi yder en omfattende finansiel støtte. Sigtet er at forbedre både de materielle vilkår og undervisningskvaliteten i skoler og gymnasier og på de højere læreanstalter samt inden for faglig uddannelse og ligeledes styrke de multietniske aspekter, da det er en grundlæggende forudsætning for forsoning.

Efter donorkonferencen i juli oprettede Verdensbanken en multidonor trust fund for den bredere sociale sektor, herunder uddannelse. Kommissionen bidrager med fem millioner euro, og er således en af de største donorer til fonden. Samlet beløber EU's bistand til uddannelse i Kosovo sig til 30,5 mio. EUR over perioden 2006-2010. Vi vil støtte oprettelsen af et multietnisk europæisk universitet, når de lokale aktører er nået til enighed om at gøre dette til et bæredygtigt projekt.

Den frygtelige situation for romafamilierne i de blyforurenede flygtningelejre i nord giver anledning til alvorlige bekymringer. Kommissionen medvirker aktivt til at finde en hurtig og bæredygtig løsning, som alle kan acceptere. Vi har gentagne gange opfordret parterne til ikke at føre politik på dette spørgsmål, men handle udelukkende med tanke på romafamiliernes bedste interesse.

Til sidst vil jeg fremhæve, at Kosovo også nyder godt af vores multimodtagerprogrammer for Vestbalkan og Tyrkiet, som finansierer arbejdet med den civile registrering af romabefolkningen. Vores bistand til romabefolkningen i Kosovo omfatter også uddannelse. Ligesom Europarådet støtter vi en kvalitetsuddannelse af romabørn, herunder også på deres modersmål.

Efter min opfattelse er dette på linje med Deres forslag. Jeg takker parlamentsmedlemmerne varmt og glæder mig til Deres spørgsmål.

Doris Pack, for PPE-DE-Gruppen – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne gratulere ordføreren og skyggeordføreren, for jeg mener, at vi sammen har udarbejdet et godt beslutningsforslag.

Dette beslutningsforslag opfordrer Rådet og Kommissionen til at sikre, at der gøres en fælles indsats i Kosovo, at EULEX arbejder sammen med EU's høje repræsentant, og at der skabes synergi i Kosovos økonomiske og sociale liv, som har behov for forbedringer.

EULEX-missionen må ligeledes sikre, at de sager, der i årevis har verseret ved domstolene, endelig behandles og afgøres. Der er stadig mange grusomheder, som endnu ikke er kommet for dagens lys og indbragt for en domstol. Det er ligeledes vigtigt at bekæmpe korruptionen i Kosovo, og der er stadig mange kriminelle på fri fod, som ikke er blevet straffet.

I forlængelse af det, der allerede er gjort ud over den overordnede indsats, bør EU fokusere mere på folks daglige liv og mulighederne for lokale projekter, hvor lokalbefolkningen kan inddrages. Det arbejde er meget vigtigt.

Vi må opfordre Kosovos regering til omsider at begynde den praktiske gennemførelse af landets forfatning, som omfatter Ahtisaari-planen. Det må gøres klart for Kosovos befolkning i deres daglige liv, at de alle lever sammen. Derudover skal serbere, albanere og alle de andre mindretal i Kosovo betragtes som borgere med lige rettigheder.

Kosovos regering må ligeledes gå videre med sit decentraliseringsprogram. Jeg er naturligvis klart positivt indstillet over for oprettelsen af et multietnisk europæisk universitet, som ville udgøre endnu en fælles institution sammen med universitetet i Pristina og universitetet i Mitrovica med fokus på en fælles fremtid.

Derudover må Serbien nu endelig forstå, at serberne i Kosovo ikke ønsker at blive tilskyndet til at holde sig uden for regeringsarbejdet. De må have lov til at deltage i regeringsarbejdet, i parlamentsarbejdet og i det civile liv. Kun på den måde vil Kosovo kunne blomstre.

Csaba Sándor Tabajdi, for PSE-Gruppen – (FR) Fru formand! Jeg taler på vegne af Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet. Vi kan bekræfte, at situationen i Kosovo bliver bedre. Vi er det tjekkiske formandskab og Kommissionen taknemmelig for deres gode samarbejde. Jeg er fuldstændig enig med fru Pack i, at EULEX-missionen er en meget stor udfordring for den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, en af de allerstørste udfordringer i hele EU's historie som et fællesskab, der hviler på retsstatsprincippet.

Det er godt, at der allerede består et retsgrundlag efter erklæringen fra formanden for Sikkerhedsrådet, som den serbiske regering har hilst velkommen. Kina og Rusland, som tidligere har afvist alle løsninger på konflikten, gav deres stiltiende accept.

Det er altafgørende, at EULEX har et godt samarbejde med alle de involverede parter i Kosovo. Vi må ikke gentage UNMIK's fejltagelser, som spildte mange penge og stødte Kosovos befolkning fra sig. Det var fru Pack også inde på. Det er vigtigt, at man klart får fastlagt kompetencefordelingen mellem Kosovos regering og parlament på den ene side og EULEX på den anden.

Vi kan ikke tage ansvaret for Kosovos udvikling. EULEX's tilstedeværelse i det nordlige Kosovo er meget vigtig for at undgå en opdeling af dette område. Og sluttelig må det understreges, at en fuldstændig gennemførelse af forfatningens bestemmelser på linje med Ahtisaari-planen er et afgørende spørgsmål for mindretallene.

Johannes Lebech, for ALDE-Gruppen. – (DA) Fru formand! Indledningsvis vil jeg udtrykke min store tilfredshed med beslutningsforslaget og takke hr. Lagendijk for hans store indsats. Resultatet er blevet en tekst, der er velforbalanceret og pointeret, og den formår samtidig at berøre alle væsentlige problemstillinger. Med denne beslutning sender vi i Europa-Parlamentet først og fremmest et signal til befolkningen i Kosovo og til befolkningerne i de øvrige lande på Vestbalkan: "I er ikke glemt, I er en del af Europa". Det er ikke blot en tom hensigtserklæring uden reelt indhold. EULEX-missionen, den største mission under den fælles europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik til dato, er allerede sat i værk. Det er glædeligt, at missionen støttes af FN, og at den dækker hele landet.

Vi i Europa-Parlamentet støtter i vores beslutning op om Kosovo med denne mission. Yderligere påpeger vi områder, hvor EU-landene kan bistå Kosovo. Det gælder særlig støtte til opbygning af den offentlige administration, uddannelsesprojekter og styrkelse af civilsamfundet. Når vi påpeger områder, hvor Kosovos ledere skal blive bedre, f.eks. med hensyn til mindretalsbeskyttelse, er det fordi, vi mener det alvorligt, når vi siger, at vi vil stå Kosovo bi i bestræbelserne på at skabe et demokratisk samfund. Et demokratisk samfund med respekt for mindretal og i fredelig sameksistens med landets naboer. Det her gælder ikke kun Kosovos fremtid, men hele Balkans og Europas fremtid. Vejen frem er lang, og den bliver vanskelig. Der er kun en vej, og den vej går mod EU og mod fuld og hel integration i det europæiske samarbejde for Kosovo såvel som for det øvrige Vestbalkan.

Ryszard Czarnecki, for UEN-Gruppen – (PL) Fru formand! Den oprindelige synd, der blev begået, da det nye land Kosovo blev født, havde at gøre med den følelse, der herskede blandt det serbiske mindretal i Kosovo og Metochia og i Serbien, nemlig at hele det muslimske flertal var imod serberne. Det havde konsekvenser for forholdet mellem Beograd og Pristina og helt sikkert også for forholdet mellem Kosovos befolkning og de serbere, der lever i etnisk serbiske enklaver.

Hvis det serbiske mindretals uddannelsesmæssige og religiøse rettigheder ikke respekteres, vil det ikke blot skabe vanskelige vilkår for de bilaterale forbindelser mellem Kosovo og Serbien, samt i andre dele af Balkan, men det vil også medføre, at Pristinas vej til EU-medlemskab bliver længere.

Jeg er enig i det, der blev sagt af hr. Lebech, som lige har talt. Kosovos regering må forstå, at respekt for mindretals rettigheder er en europæisk værdi. Vi må strengt overholde disse principper og i den forbindelse holde et vågent øje med vores partnere i Kosovo.

Joost Lagendijk, for Verts/ALE-Gruppen – (NL) Fru formand! Det tog næsten et år, før EULEX kunne udføre sit oprindelige mandat. Det er nyttigt i dag kort at minde om, hvad dette oprindelige mandat indebar.

EULEX, den største europæiske mission til dato – som det allerede er blevet sagt – skulle arbejde overalt i Kosovo både nord og syd for floden Ibar. EULEX skulle også påtage sig ansvaret på tre områder, nemlig toldvæsen, politi og retsvæsen, og det var afgørende, at der ikke forekom tvetydigheder, og det vil jeg gerne

understrege, i forholdet mellem EULEX på den ene side og FN's organisation UNMIK på den anden. For slet ikke at tale om, at man måtte undgå, at EULEX's arbejde skulle føre til en splittelse af landet mellem nord og syd. Det var absolut ikke hensigten.

Det så meget længe ud til, at det ville være umuligt at føre det oprindelige mandat ud i livet på grund af den famøse blokering i Sikkerhedsrådet. Først i november sidste år så vi en mulighed for, at det alligevel ville komme til at fungere. Nu, to-tre måneder efter at arbejdet er kommet i gang, er det nyttigt at gøre status og se, hvordan tingene fungerer, eller for at udtrykke det mere forsigtigt, hvordan tingene synes at fungere.

Kosovos politi er begejstret for det fremragende samarbejde med EULEX. Toldkontorerne arbejder endelig igen også, og især, i den nordlige del af Kosovo, efter at de sidste år var blevet nedbrændt af kosovoserbere. Endelig er man begyndt at tage fat på den kæmpestore ophobning af retssager vedrørende etnisk vold og korruption, hvilket endnu en gang beviser, at EULEX arbejder i samfundenes interesse og ikke blot albanernes eller serbernes interesse.

Det er mit håb, at EULEX's fremskridt i de sidste måneder kan fortsætte positivt. Jeg håber også inderligt, at Beograd forstår, at det nuværende konstruktive samarbejde med EU er langt mere effektivt end at prøve på hele tiden at skrive historien om. Først og fremmest håber jeg, at det vil lykkes for Kosovos myndigheder at løse de mange og store problemer, som de stadig står med. Jeg håber endvidere, at der vil blive gjort noget ved problemerne med korruption og organiseret kriminalitet, som stadig er alt for udbredt i Kosovo, og at Kosovo får en holdbar energiforsyning, der er baseret på EU-lovgivning, og at Kosovos økonomi så endelig kan komme i gang.

Kosovo er en uafhængig stat, enten Parlamentet kan lide det eller ej, og der er ingen vej tilbage. EU har meget at vinde ved, at Kosovo udvikler sig til en levedygtig stat.

Tobias Pflüger, for GUE/NGL-Gruppen – (DE) Fru formand! Min gruppe, Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, forkastede beslutningsforslaget om Kosovo. Størstedelen af medlemsstaterne, men ikke alle, har anerkendt Kosovo i strid med folkeretten. Min gruppe insisterer på, at alle foranstaltninger vedrørende Kosovo skal være i overensstemmelse med folkeretten, og at de skal aftales med alle involverede parter, herunder også Serbien. Anerkendelsen af Kosovo har skabt en katastrofal præcedens, som nu efterfølges af andre regioner, som f.eks. Sydossetien og Abkhasien.

EU har iværksat EULEX-missionen i Kosovo. GUE/NGL-gruppen afviser denne mission, da den er baseret på anerkendelsen af Kosovo i strid med folkeretten og derfor skaber noget, der ligner et EU-protectorat. EULEX har, og jeg citerer "et vist udøvende ansvar". Det betyder, at EULEX-tjenestemænd kan annullere Kosovos myndigheders simpleste beslutninger. EULEX-missionen omfatter også 500 politifolk til bekæmpelse af opstand. Den 26. januar afholdt EULEX og KFOR en fælles øvelse i bekæmpelse af opstand. Det viser desværre det tætte samarbejde, der består mellem EU og NATO i Kosovo.

Samtidig fremmer EU og andre organisationer en neoliberalistisk økonomisk genopbygning i Kosovo, men det er ikke det, den lokale befolkning ønsker. Af alle disse grunde kræver vi løsninger, der er i overensstemmelse med folkeretten, og vi opfordrer til klart at stemme imod EU-EULEX-missionen. Hvis vi virkelig ønsker at hjælpe den lokale befolkning, vil vi ikke kunne gøre det med EULEX-missionen.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen – (NL) Fru formand! Da jeg aflagde et arbejdsbesøg i Kosovo for to måneder siden, kunne jeg se, hvorfor mange har vanskeligt ved at forstå den internationale tilstedeværelse i landet. Jeg fik desuden indtryk af, at de forskellige niveauer ikke samarbejder særlig godt.

De europæiske institutioner bør ikke bare trække på skulderen. Vi er involveret i dette. Europa er via EULEX-missionen ansvarlig for situationen i landet. Europa bør optræde mere myndigt og bør bistå Kosovos myndigheder, hvor de kan, også uden at man har anmodet om det.

Jeg vil gerne understrege to ting. Først vil jeg opfordre de medlemsstater, der endnu ikke har anerkendt Kosovo, til at tage deres holdning op til fornyet overvejelse. Kosovo kan ikke vende tilbage til Serbien. For det andet opfordrer jeg til, at man udarbejder en helhedsplan for Vestbalkan som et led i det konkrete arbejde med at sætte alle de involverede lande i stand til at tilslutte sig EU. Det er Europas engagement på Vestbalkan.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Som skyggeordfører for Gruppen for det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater vil jeg gerne gratulere hr. Lagendijk med hans fremragende tekst. Vi støtter bistandsprogrammet i Serbien, og vi respekterer naturligvis det lille mindretal af EU-medlemslande, som ikke har anerkendt Kosovo i henhold til folkeretten.

Men folk må ikke tro, at denne udvikling kan vendes. Tre fjerdedele af Parlamentets medlemmer stemte for en anerkendelse af Kosovo. Kommissionen har ligeledes udtalt sig for sammen med 23 ud af de 27 medlemsstater, alle G7-landene, fire ud af de seks tidligere jugoslaviske republikker og tre af Kosovos nabolande.

Det viser tydeligt, at denne udvikling er uigenkaldelig. Derfor er det vigtigt, at vi ser fremad, og det indebærer en række risici. Den største risiko er en opdeling af Kosovo. Indtil nu har det tidligere Jugoslavien været delt i henhold til de gamle republikkers grænser eller i henhold til de gamle interne grænser for de autonome regioner. Hvis grænserne blev flyttet f.eks. i Mitrovica, ville det f.eks. føre til, at albanerne i Presevo-dalen i Serbien, befolkningen i Sandzak Novo Pazar og andre ville begynde at sætte spørgsmålstegn ved deres grænser. Det ville føre til en yderst farlig situation.

Af disse grunde er det fornuftigt at følge Ahtisaari-planen, som respekterer Jugoslaviens gamle interne grænser, samtidig med at man yder gensidig og omfattende beskyttelse af mindretallene. Den beskyttelse af mindretallene, der er indeholdt i den tidligere Ahtisaari-plan, som nu udgør en del af Kosovos forfatning, er det mest omfattende beskyttelsesprogram i verden. Serberne i Kosovo bør benytte sig af dette og bruge denne mindretalsbeskyttelse.

Hr. formand for Rådet! De ved, at jeg selv kommer fra et mindretal, der blev udnyttet i andres interesse. Serberne i Kosovo må sikre, at de ikke kommer i en sådan situation. En anden fare, der truer Kosovo, er kaos og korruption. I den forbindelse vil jeg understrege, at vi må styrke EULEX, eftersom UNMIK ikke var løsningen, men snarere en del af problemet.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Fru formand! Min kollega, hr. Lagendijk, er i samme situation som Kosovo. Han eksisterer, men ikke alle anerkender ham som ordfører, selv om han rent faktisk er det. I den sammenhæng vil jeg gerne takke ham og hr. Tabajdi for denne betænkning.

Naturligvis har vi ikke gjort så store fremskridt i anerkendelsen af Kosovo, som mange, herunder Kosovos befolkning, kunne have ønsket. Vi må erkende, at dette har været en smertelig situation for Serbien. Vi bør ikke bringe ved til bålet. Vi må i stedet gøre alt for at sikre en fredelig proces. Jeg er glad for, at Serbiens ledere, til trods for deres hårde udtalelser i begyndelsen, har forsøgt at lovliggøre og neutralisere situationen for at give EULEX-missionen en chance. Jeg vil spørge alle dem, som er imod EULEX-missionen, hvordan situationen ville være for det serbiske og andre mindretal i landet, hvis EULEX-missionen ikke eksisterede.

Set ud fra det serbiske mindretals eller Serbiens synspunkt er det meningsløst at fordømme EULEX-missionen. Efter min opfattelse er det simpelt hen grotesk, at et medlem af Parlamentet, som støtter Serbien, fordømmer EULEX. Ikke desto mindre er der stadig visse spørgsmål, som ikke har fundet en løsning. Kosovos politiske ledere må gøre en indsats for at få tingene gjort. En af vores vigtigste opgaver er at kræve gennemførelse af alle aspekter af Ahtisaari-planen, som vi skal stemme om i morgen som en del af dette beslutningsforslag.

Afslutningsvis vil jeg fremhæve, at vi bør fremme hele regionens integration. Alle landene må naturligvis lave deres hjemmearbejde. Men jo større Serbiens og Makedoniens fremskridt er i retning af integration, jo hurtigere vil vi kunne løse Kosovo-problemet og andre dertil knyttede uløste spørgsmål. Kun en integration af alle regionens lande vil skabe de nødvendige forudsætninger for en fredelig udvikling i Kosovo.

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE). – (NL) Fru formand! Da alle, der har taget ordet, har kendskab til, et meget godt eller usædvanligt godt kendskab til, situationen i Kosovo, er der ingen grund til at gå mere i dybden med dette i et forsøg på at overbevise os selv om, hvor godt vi kender situationen.

Vi burde først og fremmest glæde os over, at Kosovos første år med uafhængighed i sidste ende viste sig at være ganske godt og langt bedre, end mange havde frygtet. Jeg vil gerne give udtryk for min glæde over og tilfredshed med, at EULEX-missionen endelig kom i gang takket være manges gode vilje og dygtighed i FN's Sikkerhedsråd. Meget afhænger af, at EULEX-missionen bliver en succes, da Kosovo var et protektorat i 10 år inden uafhængigheden. Det, det drejer sig om nu, er at styre Kosovo i retning af modenhed.

Sylwester Chruszcz (UEN). – (PL) Fru formand! En ensidig beslutning, som blev truffet af det albanske samfund, førte til, at den serbiske provins Kosovo blev løsrevet fra Serbien. Jeg betragter personligt dette som en krænkelse af folkeretten uden fortilfælde. Desuden har denne beslutning haft mange andre konsekvenser, sådan som vi har set det i Kaukasus sidste år.

Jeg vil gerne minde om, at FN ikke anerkendte kosovoalbanernes beslutning. FN's Sikkerhedsråds resolution 1244 er stadig i kraft. Derfor vil jeg advare mod at træffe beslutninger, før Den Internationale Domstol i

Haag har truffet en afgørelse i denne sag. Først på det tidspunkt vil vi kende den reelle retlige status for en provins, som i henhold til folkeretten stadig er en integrerende del af Serbien.

Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på den dramatiske situation for det serbiske samfund i den selvproklamerede republik Kosovo. Vi må åbent indrømme, at visse EU-medlemsstaters beslutning om at anerkende dette land var en farlig beslutning. Sagen er ganske enkel. Kosovo tilhører Serbien.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Fru formand! Siden Kosovo proklamerede sin uafhængighed for næsten et år siden, har EU været håbløst splittet i denne sag. Grækenland er uafklaret, og Spanien, Rumænien, Slovakiet og Cypern afviser denne uafhængighed af interne grunde. Det synes som om det fælles EULEX-projekt, ved hjælp af hvilket EU håber at få mere indflydelse i Kosovo, i højere grad er et instrument til at tilsøre denne interne splittelse end noget andet.

EULEX kunne måske være til nytte for EU, men kan det samme siges for Kosovo? Kosovos befolkning er ivrig efter at tilslutte sig EU snarest og blive et fuldgyldigt medlem. Efter næsten et århundrede med serbisk undertvingelse ønsker det helt klart ingen indblanding udefra. Et projekt som EULEX ville måske have været nyttigt over en kort periode i de første måneder af 2008 for at undgå kaos. Men det er en overstået fase. Det, at EULEX ankommer på et så sent tidspunkt, giver i høj grad indtryk af, at EU vil gøre Kosovo til et protektorat med en militær tilstedeværelse og administrativ indflydelse, sådan som det tidligere var tilfældet i Bosnien-Hercegovina, hvor en sådan politik havde ringe succes.

For at sikre Kosovo en fredelig og harmonisk fremtid er det nødvendigt ikke blot at inddrage den nuværende regering og regeringspartierne. Andre vigtige kræfter er bevægelsen for selvbestemmelse Vetëvendosje i syd, som opfatter EU's initiativ som meningsløs kolonialisme, og serbernes repræsentanter i kommunerne nord for floden Ibar, som gør alt, hvad de kan for at opretholde en permanent forbindelse til Serbien. Uden disse kritikere af EULEX får vi ikke nogen langsigtet løsning. Kosovos fremtid er bedre tjent med bredt accepterede interne kompromiser end med en demonstrativ magtudvisning fra EU's side.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! For ti år siden bombede NATO Beograd, uden tvivl for at fejre sin halvtredsårsdag og for at nydefinere sit kompetenceområde, som er begrænset af Washingtonkonventionen. Disse bombninger blev gennemført i strid med folkeretten, dvs. uden en forudgående FN-aftale.

For et år siden erklærede Pristina ensidigt Kosovo for uafhængigt med grov foragt for Den Federale Republik Jugoslaviens suverænitet, en suverænitet og territorial integritet som ikke desto mindre er blevet bekræftet på ny i FN's Sikkerhedsråds resolution 1244..

I dag håber den europæiske EULEX-mission i samarbejde med amerikanske eksperter, at Kosovo kan blive en stat, der hviler på retsstatsprincippet. Hvis situationen ikke var så forfærdelig, ville det være morsomt at spekulere på, hvorledes en sådan frugt kan frembringes på den baggrund.

I mellemtiden anmoder vi denne mission om at sikre, at det serbiske mindretal respekteres og værdsættes på deres forfædres jord. Efter vores opfattelse ville dette være en god begyndelse på genindførelsen af retsstaten.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). – (SV) Jeg er født på Balkan. I slutningen af 1980'erne fulgte jeg begivenhederne i Kosovo på nært hold. Jeg overværede, at Slovenien og Kroatien blev selvstændige stater og oplevede krig i begyndelsen af 1990'erne. Jeg oplevede selv personligt krigen i Bosnien, og forlod til slut landet som flygtning. Jeg ved, at det er utrolig nemt at starte en krig, men jeg ved også, at det er meget vanskeligere at skabe fred og genoprette folks tillid til hinanden.

Kosovo befinder sig nu i en afgørende situation for denne regions fremtidige generationer, netop hvad angår spørgsmålet om at genoprette tilliden mellem de forskellige etniske grupper. Jeg er glad for, at hr. Lagendijk i sit beslutningsforslag så klart har udtalt, at vi bør lægge diskussionerne om Kosovos uafhængighed og de dertil knyttede konflikter bag os.

Vi må nu bruge vores tid og energi på at drøfte, hvordan vi kan styrke alles lige ret til at leve i fred og til at arbejde for en bedre fremtid for Kosovo. Vi må fokusere på en reel beskyttelse af mindretallene, forbedring af den økonomiske situation og bekæmpelse af den udbredte korruption og organiserede kriminalitet.

Alle i Kosovo bør gøre det til deres personlige opgave at være med til at stoppe volden mellem de etniske grupper. Domstolene bør sikre, at krigsforbrydelser bliver indbragt for domstolene. Nogle medlemmer af Parlamentet beklager EU's tilstedeværelse og engagement i Kosovo, men de af os, der har oplevet krigen på Balkan beklager, at EU ikke engagerede sig mere klart og omfattende.

Vi står stadig over for et kæmpearbejde, og det vil tage tid, men når det kommer til stykket, drejer det sig om at genskabe tilliden mellem befolkninger, således at de kommende generationer vil få mulighed for at uddanne sig, leve og arbejde sammen, i fred og med respekt for hinandens forskelle. Det er det, hele den europæiske idé handler om.

(Bifald)

Libor Rouček (PSE). – (CS) Fru formand! Jeg vil ganske kort nævne Serbiens rolle. Til trods for den vanskelige hjemlige situation har den serbiske regering indtaget en meget konstruktiv og ansvarlig holdning til udstationeringen af EULEX-missionen i Kosovo. I en aftale med FN har den ligeledes fremmet udnævnelsen af en fremtrædende politimand med serbisk nationalitet til Kosovos politistyrke. Jeg er fast overbevist om, at dette er vejen frem til at opnå en gradvis inddragelse af kosovoserbere og andre mindretal i det politiske, økonomiske og sociale liv i Kosovo. I den sammenhæng vil jeg ligeledes opfordre EU's høje repræsentant til at sikre, at Kosovos myndigheder er tilstrækkelig opmærksomme på en multilateral udvikling i Mitrovica-området. Og jeg er enig med Anna Ibrisagic i, at det nu meget mere end tidligere er nødvendigt at fokusere stærkere på den sikkerhedsmæssige og økonomiske situation samt Kosovos økonomiske udvikling.

Nicholson of Winterbourne (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke hr. Lagendijk, hvis store politiske dygtighed har frembragt et fremragende beslutningsforslag, som vi kan arbejde ud fra.

Jeg vil især takke ham for at have accepteret punkt 26, som jeg gerne vil henlede ministerens og Kommissionens opmærksomhed på. Heri fremhæver vi den usædvanligt dårlige sundhedstilstand for de 1 500 romaer, som lever tæt på en blymine, og som har opholdt sig der i mere end ni år på grund af en forkert beslutning fra FN's side. Jeg kan fuldt ud acceptere, som ministeren også var inde på, at det måske ikke helt er EU's opgave. Ikke desto mindre vil jeg takke Kommissionen for at have taget dette spørgsmål op umiddelbart efter, at jeg rejste det, og for at have besøgt stedet og set den skade, som blyniveauet har forvoldt. Disse mennesker har et uhørt højt blyindhold i deres blod, der har medført ubodelig skade, og det er nødvendigt, at de flyttes øjeblikkeligt og får stærkt tiltrængt lægebehandling.

Hr. Vondra! De lovede at holde Parlamentet fuldt underrettet. Må jeg bede Dem som Rådsformand om at hellige dette spørgsmål den allerstørste opmærksomhed og fortælle mig, hvad De gør.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Fru formand! Jeg vil gerne oprigtigt komplimentere ordføreren og skyggeordførerne for en fremragende betænkning. Formålet er at medvirke til at fremme en stabilisering og normalisering i Kosovo.

Kosovos succesfulde resultater i de seneste år har bestyrket os i vores forhåbninger om muligheden for en multietnisk og multikulturel sameksistens i Kosovo. Kosovos og hele Vestbalkans europæiske ambitioner kan kun blive en realitet, hvis denne forudsætning opfyldes.

Vi har gjort fremskridt, endog betydelige fremskridt, og nu må vi komme et skridt videre. Jeg er især glad for, at EULEX's indsats er med til at normalisere situationen i Kosovo. Jeg er glad for den nylige oprettelse af en Kosovo-sikkerhedsstyrke, og at en del af det serbiske samfund deltager i Kosovos politistyrke. For at kunne gøre hurtigere fremskridt må vi sætte ind på bl.a. den politiske, økonomiske, sikkerhedsmæssige og sociale front, og især må vi være opmærksomme på, hvad der sker på lokalt plan, hvor spørgsmålet om sameksistens er mest følsomt. Vi må støtte projekter, der styrker både etnisk sameksistens og samarbejde. I den ånd hilser jeg Kommissionens hensigt om at bruge alle til rådighed værende midler til at opnå fremskridt velkommen. Det er præcis det, Kosovo har brug for.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg hilser denne forhandling i dag og beslutningsforslaget velkommen som et første skridt i retning af en normalisering af forholdet mellem EU og Kosovo et år efter dets uafhængighed.

Det er vigtigt at understrege, at 54 lande – herunder 22 af vores egne EU-medlemsstater – officielt har anerkendt uafhængigheden, hvilket beviser, at de, der som hr. Van Orden og hr. Tannock fra de britiske konservative er imod dette skridt, tog fejl, og at EU's retsstatsmission er blevet udsendt med Serbiens samtykke. Vi har hele tiden hævdet, at en løsning for Kosovo er til gavn for Serbiens EU-ambitioner, og i dag understreger vi, at vi ønsker, at det lykkes for dem.

I går påbegyndte EU's retsstatsmission den første retssag om krigsforbrydelser i Kosovo. I dag besøgte Hendes Kongelige Højhed prinsesse Anne af Storbritannien en skole for handicappede børn i Gjilan i Kosovo. Dette viser helt klart, at Europa er besluttet på ikke at glemme fortidens uretfærdigheder, men i dag ønsker at arbejde for en bedre fremtid for alle.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Fru formand! Først vil jeg gerne gratulere hr. Lagendijk med dette meget afbalancerede beslutningsforslag og samtidig benytte lejligheden til at takke fru Pack, idet hun og hendes delegation har udført et stort og nyttigt stykke arbejde på dette område.

EU's mål er klare. Kosovo må ikke blive til et sort hul. Hovedansvaret ligger her hos Kosovos myndigheder. Befolkningens tillid ikke bare til regeringen, men også til retssystemet, må genoprettes. Korruption og kriminalitet underminerer staten. Kvinder og mindretal skal ligeledes inddrages fuldt ud.

Efter min mening påhviler der desuden nabolandene et ansvar, især de serbiske myndigheder. Alle i regionen har interesse i en konstruktiv dialog og regionalt samarbejde.

Og endelig må EU bære et stort ansvar. Med EULEX har EU sat sine forhåbninger højt. Det er godt, at det virkelige arbejde nu er begyndt. De næste to år vil vise, om EULEX vil fortsætte med at gøre en forskel på lang sigt. Det håber jeg inderligt.

Stabilitet, forsoning og udvikling af en retsstat i Kosovo er af allerstørste betydning for Kosovos befolkning og etniske mindretal, men det er også i EU's interesse. I den forbindelse er det altafgørende, at hjælpen er effektiv. Fru Pack og jeg besøgte Kosovo for ikke så længe siden. Der er ikke mangel på bistand, men den kunne sikkert koordineres bedre og mere effektivt.

Adrian Severin (PSE) – (EN) Fru formand! Hvor mange gange skal en stat anerkendes for at være uafhængig? Det er ikke det, der er spørgsmålet, eftersom anerkendelsens kvalitet har større betydning end kvantiteten. En erklæring om selvbestemmelse fører ikke til uafhængighed, hvis den pågældende stat ikke anerkendes af dem, den ønsker selvbestemmelse fra.

En stat er ikke uafhængig, så længe den ikke anerkendes af FN's Sikkerhedsråd. Derudover er en stat ikke uafhængig, hvis den ikke formår at tilbyde alle de samfund, der lever på dens område, rimelige udsigter for at blive integreret i et civilt og multikulturelt samfund, hvis det ikke er bæredygtigt og ikke kan regere sig selv.

Athisaari-planen var af alle disse grunde en fiasko. Det er heller ikke en løsning at kræve status quo ante - man bør gå længere. Med det formål for øje må EU og de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd indkalde til en international konference, som skal finde en bæredygtig løsning for demokratisk sikkerhed, geostrategisk balance og socioøkonomisk stabilitet på Vestbalkan. Inden for disse rammer bør Kosovo bringes tilbage på den internationale legalitets spor, og regionen bør gives en klar køreplan for sin integration i Europa.

Lagendijk-betænkningen indeholder desværre ingen realistiske initiativer til en bedre fremtid. Derfor vil de rumænske socialdemokrater være nødt til at stemme imod denne betænkning.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Fru formand! I medfør af folkeretten og i henhold til FN's Sikkerhedsråds resolution 1244, som blev vedtaget i 1999, kan Kosovo ikke betragtes som en stat. Fem EU-medlemsstater har ikke anerkendt Kosovos ensidige uafhængighedserklæring. Men Kosovo er en realitet og kan ikke ignoreres.

Stabilitet på Vestbalkan er afgørende, da det er den region, der har størst chance for at komme med i EU i den nærmeste fremtid. Derfor må EU spille en aktiv rolle i håndteringen af den vanskelige situation i området. EULEX-missionen, som nu er nået op på sin indledende operative kapacitet, er et vigtigt skridt i denne retning, da det er nødvendigt med bistand og koordinering for først og fremmest at sikre et samarbejde mellem de forskellige etniske samfund, således at området kan vende tilbage til et normalt liv.

Man må sikre beskyttelsen af alle mindretal i Kosovo, herunder også det serbiske mindretal. Institutionerne skal styrkes for at undgå kaos og for at sikre en stabil udvikling. Ejendomme skal leveres tilbage, og flygtningenes ret til tilbagevenden skal garanteres. EU's finansielle instrumenter, især instrumentet for førtiltrædelsesbistand, skal bruges til at fremme den sociale og økonomiske udvikling, øge gennemsigtigheden og bidrage til forsoning mellem de etniske samfund. Kosovo må ikke isoleres fra den europæiske proces på nogen måde. Det må kunne se frem til en europæisk fremtid i en regional sammenhæng. De samme standarder må gælde for alle regioner. Det, man kræver af andre lande i regionen, må også gælde for Serbien og Kosovo.

EU må insistere på, at dialogen genoptages mellem Pristina og Beograd. Det er min opfattelse, at det foreliggende beslutningsforslag ikke afspejler hele viften af holdninger til Kosovo i EU's 27 medlemsstater. Det er årsagen til, at den rumænske delegation i PPE-De-Gruppen, bortset fra medlemmerne af ungarsk oprindelse, vil stemme imod dette beslutningsforslag.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Fru formand! Det var nødvendigt at bombe Serbien, for at landet kunne forstå, at mindretals rettigheder skal respekteres. Det var en barsk lærestreg. I stedet for at tildele Kosovo autonomi, måtte det acceptere Kosovos uafhængighed. Kosovo kan fremhæves som en advarsel også for medlemsstaterne i EU. Alle medlemsstater må sikre, at de traditionelle etniske mindretal inden for deres territorium kan leve i sikkerhed og føle sig hjemme. Tilfredse mindretal er det stærkeste fundament for et lands sikkerhed, suverænitet og økonomiske udvikling. Den 17. februar 2008 deltog jeg personligt i de officielle festligheder i Pristina, der markerede Kosovos uafhængighedserklæring. Jeg håber også at have konstateret, at det serbiske mindretals kulturelle og territoriale autonomi anerkendes i Kosovo. Kosovoalbenerne fik muligheden for en europæisk løsning. Serbien har en chance til, nemlig Vojvodina. EU's medlemsstater kan ligeledes arbejde for at give de etniske mindretal, der lever inden for deres område, kulturel og territorial autonomi. Det ville være pinligt, hvis visse EU-medlemsstater kommer til at halte bagefter Kosovo og Serbien i denne henseende.

Victor Boștinăru (PSE). – (RO) Fru formand! Som medlem af Delegation for Sydøsteuropa forventer jeg i lyset af vores fælles værdier, som vi stolt kalder europæiske værdier, at høre Europa-Parlamentet og Kommissionen med al deres styrke og autoritet kræve, at de politiske partier i Kosovo åbnes for multietnisk repræsentation, og at alle yderligere fremskridt i forholdet mellem Kosovo og EU afhænger af en sådan udvikling.

Jeg forventede, at denne betænkning ville fortælle os, at den model, som EU agter at opbygge i Kosovo med europæiske skatteborgeres penge, virkelig er multietnisk, multikulturel og multireligiøs, og ikke baseret på segregation. I vores drøftelser med parlamentsmedlemmer fra Kosovo fik vi at vide, at en sådan model ikke kan gennemføres for øjeblikket.

Jeg vil gerne slutte med et spørgsmål. Hvis denne model ikke kan bruges i Kosovo, og hvis vores europæiske værdier ingen plads har i Kosovo, hvilken model kan Kommissionen så bruge?

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Jeg vil gerne takke hr. Lagendijk og Udenrigsudvalget for gennem dette beslutningsforslag og gennem denne forhandling at have sikret, at Kosovo fortsat står på vores dagsorden. Jeg mener, at Kosovos befolkning helt klart har fortjent dette efter Unionens fiasko i landet i 1990'erne.

Vi har en gæld at betale. Vi skylder Kosovos befolkning og hele regionen at yde dem omfattende hjælp på deres vej ind i EU. I den forbindelse er det en absolut prioritet at skabe de nødvendige forudsætninger for at forbedre den økonomiske udvikling, da man ikke kan udelukke social uro, hvis dette ikke sker.

Jeg vil anmode Kommissionen om at gøre sin indflydelse gældende for at sikre, at CEFTA-aftalen gennemføres af alle de lande, der har undertegnet den. Jeg vil ligeledes bede Rådet om at sikre, at medlemsstaterne udviser hensynsfuldhed i spørgsmålet om asylansørgeres tvangshjemsendelse.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Fru formand! EULEX er den største civile operation til dato under den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik. Jeg vil gerne fremhæve, at det 1 900 stærke internationale kontingent omfatter 200 militærpersoner og almindeligt politi fra Rumænien. Rumænien deltager derfor i EULEX, fordi det er Bukarests pligt at støtte sine partnere i EU, selv om det ikke altid er enig med flertallets beslutninger.

Rumænien har ikke anerkendt staten Kosovos uafhængighed, og en af grundene er, at man ønsker at undgå at legitimere separatistisk uro. Vi ville have foretrukket en forhandlet løsning mellem Pristina og Beograd, eventuelt en konføderation, i stedet for den nuværende situation. Men det, der er vigtigt under de givne omstændigheder, er, at EU's mission gennemføres med succes. Man må imidlertid undgå, at EU's mission forlænges i det uendelige. Kosovo må ikke blive et EU-protektorat, men det har behov for hjælp til at styre sine egne anliggender.

Dette aspekt er vigtigt både for Kosovo og EU, især i den nuværende økonomiske krise og med de begrænsede ressourcer, vi har.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg er enig i mange af de idéer, der er blevet fremført her i Parlamentet, men dette problem er meget mere kompliceret. Rumænien har ret i, at retsgrundlaget for Kosovos ensidige uafhængighedserklæring er højest tvivlsomt, da mindretal i henhold til folkeretten ikke har

kollektive rettigheder og heller ikke har ret til selvbestemmelse og løsrivelse. Men jeg vil gerne understrege, at folk, der tilhører etniske mindretal, har rettigheder.

Kosovos løsrivelse og andre landes anerkendelse af det som en stat har skabt en farlig præcedens, som kun nogle få måneder senere blev efterfulgt af Ruslands ensidige anerkendelse af de separatistiske regioner Sydossetiens og Abkhasiens uafhængighed. I begge disse tilfælde henholdte præsident Putin sig klart til Kosovo-modellen. Separatistbevægelser i områder som Kashmir, Nagorno-Karabakh, Transnistrien, Krim, Nordcypern osv. har øjeblikkelig erklæret, at disse regioner har lige så meget ret til uafhængighed som Kosovo.

Det er min opfattelse, at EU og dens medlemsstater for fremtiden konsekvent må støtte princippet om territorial integritet for alle stater og aktivt modvirke separatistiske tendenser. EU må gøre en særlig indsats for at opretholde stabiliteten i hele regionen på Vestbalkan og give dens europæiske ambitioner indhold.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Hr. formand! Kosovo eksisterer de facto og er anerkendt af nogle, men ikke af andre. Selvom et flertal af medlemsstaterne er for dets uafhængighed eller har anerkendt dets uafhængighed, er der stadig fem medlemsstater, som ikke har gjort det – for ikke at tale om FN's Sikkerhedsråd.

Hvis det er vores ønske, at beslutningsforslaget får indflydelse på EU's udenrigspolitik, bør det have en samlande virkning. Hvis vi viser, at vores fælles udenrigspolitik er blevet gennemtvunget af et flertal, enten det er i Rådet eller i Europa-Parlamentet, vil det få negative konsekvenser for Unionens enhed. Lad os prøve at finde en enig løsning, og lad os prøve på ikke at gennemtvunge beslutninger, som i bedste fald er tvetydige eller endog skaber forvirring, og som er sjuksket formuleret.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det var efter min mening svært at forstå den hast, hvormed det internationale samfund anerkendte Kosovo. Der var masser af stridigheder af ældre dato, som burde løses, og som bedre ville have fortjent EU's anstrengelser. Kashmir f.eks. eller Taiwan eller endog Somalia på Afrikas Horn.

Kosovos uafhængighedserklæring har ligeledes afsløret en splittelse mellem medlemsstaterne. Det er umuligt for Kosovo at blive medlem af EU eller FN, så længe nogle medlemsstater ikke anerkender dets suverænitet. Kosovo skabte præcedens og fremkaldte indignation i Rusland og anerkendelse af de georgiske regioner Abkhasien og Sydossetien som stater sidste sommer.

Det er klart, at de forskellige befolkninger i det tidligere Jugoslavien har ret til at leve i fred og velstand. I EU er vi moralsk forpligtet til at hjælpe, men det bør ikke være en bistand uden ende. Det er nødvendigt, at der gennemføres en virkelig reform i Kosovo, at der gøres en virkelig indsats for at bekæmpe organiseret kriminalitet og menneskehandel, og at mindretallene, som f.eks. serberne, nyder ordentlig beskyttelse og lighed.

Kommissionen og Rådet må fortsat følge situationen nøje og insistere på konkrete fremskridt.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Budgetkontroludvalget skal tillade sig at fremføre et par ord om udenrigspolitik på højt plan. Vi har konstateret, at der i Kosovo, som er en af de stater, der får den største bistand fra EU, forekommer ekstremt foruroligende tilfælde af korruption, hvilket har alvorlige følger for vores budgets troværdighed og Fællesskabets finansielle interesser.

Der foreligger en endelig rapport fra FN's taskforce, Kommissionens Kontor til Bekæmpelse af Svig og Guardia di Finanza. Denne endelige rapport er endnu ikke blevet gennemført. Den er dateret juni 2008 og afslører alvorlige tilfælde af svig med EU-midler. Vi venter på en forklaring.

Denne endelige rapport er en endelig rapport. Der er ikke planlagt nogen opfølgning. For øjeblikket er der ingen til at repræsentere vores interesser i denne sag. Også hvad dette angår, vil jeg bede Kommissionen om omsider at foretage en udnævnelse. EULEX kan ikke udføre denne opgave. Jeg er også imod, at vi fortsætter med at finde undskyldninger for denne stats usikre status.

Alexandr Vondra, Formand for Rådet – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne først takke Dem for at have taget initiativ til denne forhandling. Jeg mener, det var rigtigt at benytte sig af denne lejlighed med den kommende årsdag for Kosovos uafhængighedserklæring. Det var et rigtigt skridt, især i lyset af den fortløbende økonomiske krise, da der eventuelt kunne være fare for, at spørgsmålet ville forsvinde fra vores radarskærm på et tidspunkt, hvor vi stadig har et stort ansvar for at fuldføre arbejdet ikke bare i Kosovo, men også i bredere forstand på Vestbalkan. Det, som mange af Dem har sagt – som f.eks. Hannes Swoboda og flere andre – fortjener stor opmærksomhed. Efter min opfattelse er Rådets holdning nøjagtig den samme.

Vi står over for mange udfordringer. Jeg vil gerne fremhæve de tre vigtigste søjler i vores Kosovo-politik. Den første drejer sig om Kosovos udelelighed og stabilitet. Den anden vedrører decentralisering og lige muligheder for alle mindretal. Den tredje – og det er sandsynligvis den største udfordring – er Kosovos inddragelse i den regionale og europæiske mainstreaming, nemlig regionalt samarbejde på Vestbalkan. Det er klart, at vi en dag må bringe Kosovo nærmere på stabiliserings- og associeringsprocessen, men der er stadig meget arbejde, der skal gøres, og det er ingen hemmelighed, at det i Rådet vil blive meget vanskeligt at opnå enighed om visse spørgsmål.

Jeg mener, at vi må koncentrere os om fremtiden og ikke fortiden, og det glæder mig, at mange indlæg gjorde netop det. Naturligvis skal der føres en gennemsigtig og intens dialog med Serbien om de uløste praktiske spørgsmål, men realisme bør være vores ledetråd.

En forbedring af den økonomiske situation er afgørende for stabiliteten. En ubetinget forudsætning for en sådan forbedring er en effektiv forvaltning og mobilisering af Kosovos egne ressourcer samt en sund forvaltning og mobilisering af internationale ressourcer. Andre vigtige faktorer er bekæmpelse af korruption og en gennemsigtig privatisering.

Jeg mener, at Parlamentets støtte til EULEX er meget vigtig. Jeg vil gerne gratulere Joost Lagendijk med hans arbejde. Det var fremragende. Da jeg læste teksten, havde jeg personligt ikke noget at klage over, men jeg ville måske nok være lidt forsigtig. Vi kender alle den økonomiske situation i Kosovo og den energimangel, som Kosovo og Balkan generelt lider under. Brunkulskraftværker er en af de få muligheder, de har, til at udvikle en bæredygtig økonomi og til at integrere deres økonomi i regionen. Ja, miljøhensyn er vigtige, men fremtidig vækst og økonomisk stabilitet er lige så vigtige.

Nogle af Dem nævnte situationen for romafamilierne ved Trebca-minerne. Vi ved alle, at situationen er katastrofal, og De kender helt sikkert Kommissionens arbejde i den forbindelse. En delegation, ledet af Pierre Morel, besøgte området i december, og de tilbød at mødes med romalederne for lejren i Trebca. Der findes ingen let løsning. Vi ved, at de har fået tilbud om at flytte ud af området, men det er de ikke rede til at gøre for øjeblikket. De nægter rent faktisk at flytte, så der er stadig meget, der skal gøres her. Mødet i næste uge med Pieter Feith, som også er involveret i dette spørgsmål, vil være en lejlighed til at drøfte dette yderligere.

Jeg vil endnu en gang sige mange tak. Vi har haft en nyttig forhandling, og jeg håber, at Parlamentet vil fortsætte med at støtte vores bestræbelser i Kosovo og i hele regionen.

Meglana Kuneva, Medlem af Kommissionen – (EN) Hr. formand! Kommissionen gratulerer hr. Lagendijk og hilser hans beslutningsforslag velkommen. Det omhandler en større inddragelse af Kosovo i de fortsatte bestræbelser på at tilnærme regionen til Europa.

Kommissionen har etableret et effektivt samarbejde med alle de lokale aktører i Kosovo, herunder EULEX og EU's særlige repræsentant. Vi vil fortsætte dette samarbejde. Kun på den måde vil vores arbejde i Kosovo kunne føre til resultater. Godt samarbejde er en forudsætning for at kunne opretholde freden i området.

Kommissionen finansierede et projekt til støtte for retsstaten til syv millioner euro, hvoraf en million var sat af til bekæmpelse af korruption. I december 2008 svarede vi detaljeret og omfattende på alle de rejste spørgsmål både mundtligt og skriftligt over for formanden for Budgetkontroludvalget, hr. Bösch. Disse svar belyste spørgsmålene om EU-midlerne og den måde, de er blevet forvaltet på i Kosovo. De informerede desuden medlemmerne om de finansielle forvaltnings- og kontrolsystemer, Kommissionen har oprettet.

Siden da har vi ikke modtaget yderligere anmodninger om oplysninger. Hvis medlemmerne ønsker det, kan vi give dem en kopi af det materiale, der blev sendt til Budgetkontroludvalget.

Jeg vil gerne kommentere fru Kallenbachs bemærkning om den centraleuropæiske frihandelsaftale (CEFTA). Vi håber, at en forbedring af forholdet mellem Serbien og Kosovo vil muliggøre Kosovos tiltrædelse til CEFTA. Kommissionen vil gøre, hvad den kan i den forbindelse.

Beslutningsforslaget omhandler mange vigtige spørgsmål, som f.eks. bevarelse af Kosovos kulturarv, forbedring af den offentlige forvaltningskapacitet, større integration af alle samfund i Kosovo, behov for en multietnisk uddannelse og den uholdbare situation for romafamilierne, der befinder sig i blyforurenede flygtningelejre i nord. Det er Kommissionens hensigt at følge disse spørgsmål op gennem de til rådighed værende instrumenter og i samarbejde med andre donorer.

Vores undersøgelse af Kosovo vil blive fremlagt i forbindelse med udvidelsespakken til efteråret. Jeg er overbevist om, at den vil indeholde en række idéer, der kan sikre, at Kosovo forbliver fast forankret i sin europæiske overbevisning, som det deler med hele Balkan.

Formanden. - Jeg har modtaget et forslag til beslutning⁽¹⁾ i henhold til artikel 103, stk. 2, i forretningsordenen.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 25. februar 2009.

12. Virkningerne af den finansielle krise i automobilindustrien (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om virkningerne af den finansielle krise i automobilindustrien.

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Vi kommer nu til et virkelig vigtigt emne. Under de nuværende omstændigheder er dette noget, vi må drøfte. Vi udtrykker endnu en gang taknemmelighed over denne lejlighed til at drøfte det aktuelle spørgsmål om den nuværende økonomiske og finansielle krises indvirkninger på automobilindustrien.

Automobilindustrien er en nøglefaktor i hele den europæiske økonomi, og mange af Dem følger nøje dette spørgsmål i Deres valgkredse. Vi har i årenes løb fremmet denne sektors konkurrencedygtighed ved at oprette et indre marked for automobiler og ved at kræve mere loyal konkurrence i handelen med tredjelande. Senest har vi sat fokus på en nedbringelse af emissioner fra biler for at bekæmpe luftforureningen og klimaforandringerne. Parlamentet har konsekvent støttet os på alle disse områder.

Takket være disse bestræbelser og især takket være den europæiske automobilindustris modstandsdygtighed og tilpasningsevne hører de europæiske biler i dag til blandt de mest innovative og de mest konkurrencedygtige, og de er samtidig blandt de sikreste, mest brændstoeffektive og miljøvenlige i verden. Vi kan være stolte af Europas resultater.

Ikke desto mindre er den europæiske automobilindustri blevet særlig hårdt ramt af den globale økonomiske krise på trods af sin modstandsdygtighed og som følge af forskellige faktorer, som den ikke har kontrol over. Disse vanskeligheder kunne ses allerede i november sidste år, da Rådet blev enig om at arbejde for endnu mere bæredygtige og brændstoeffektive biler, realistiske mål for producenterne og effektive incitamenter til stimulering af efterspørgslen.

I den korte tid, der er gået siden da, er situationen blevet endnu alvorligere. Industrien har rapporteret et fald på 8 % i salget af biler i 2008 i forhold til 2007. Situationen vil sandsynligvis være lige så dårlig i 2009, hvis ikke værre, og vil ramme ikke kun automobilfabrikanterne, men hele automobilindustriens leverancekæde.

Min ven, Günter Verheugen, kommissær og næstformand i Kommissionen, mødtes med ministrene den 16. januar for at drøfte automobilindustriens særlige problemer. De gav især udtryk for deres bekymring over, at de nuværende vanskeligheder ville bringe et stort antal arbejdspladser i fare, og de understregede, at de tillægger denne industris fremtid stor betydning.

Det er naturligvis industrien, som først og fremmest har ansvaret for at klare disse udfordringer. Industrien skal tilskyndes til at træffe alle de nødvendige foranstaltninger til at løse strukturproblemerne, som f.eks. for stor kapacitet og manglende investeringer i nye teknologier.

Men denne industris betydning for den europæiske økonomi og den kendsgerning, at denne sektor er særlig hårdt ramt af den nuværende krise, medfører, at det er nødvendigt med en eller anden form for offentlig støtte. Dette afspejles i den europæiske plan for økonomisk genoprejsning, som Det Europæiske Råd vedtog i december, samt i medlemsstaternes nationale programmer. Men vi må naturligvis ikke tillade, at kortfristet støtte til industrien underminerer konkurrencedygtigheden på lang sigt. Dette betyder, at vi klart må sætte fokus på innovation.

Medlemsstaterne er enige om, at den offentlige støtte til automobilindustrien skal være både målrettet og koordineret. Den skal ligeledes respektere visse nøgleprincipper, som f.eks. loyal konkurrence og åbne markeder. Den bør ikke udvikle sig til et kapløb om subsidier, og den må ikke føre til markedsfordrejninger.

⁽¹⁾ Se protokollen.

Med det formål for øje har medlemsstaterne bekræftet deres vilje til at arbejde tæt sammen med Kommissionen om de foranstaltninger, der træffes nationalt, både på udbuds- og efterspørgselssiden. Kommissionen har på sin side lovet at handle hurtigt i de tilfælde, hvor den skal gribe ind.

Mere generelt støtter formandskabet fuldt ud Kommissionen i dens vurdering af, at det er nødvendigt med hurtige fremskridt i gennemførelsen af den europæiske plan for økonomisk genoprejsning. Kommissionen er ligeledes blevet opfordret til i samarbejde med Den Europæiske Investeringsbank at undersøge, hvorledes man kan forbedre anvendelsen af de lån, der er påtænkt for denne sektor, i form af hurtig tilgængelighed, projektf finansiering og frontloading af lånene, uden at der diskrimineres mellem fabrikanter og medlemsstater.

På globalt plan må vi hurtigst muligt starte en dialog med den nye amerikanske regering og med vores andre globale partnere.

Det tjekkiske formandskab er fast besluttet på at komme videre med denne samlede støttepolitik for industrien, samtidig med at vi respekterer de principper og parametre, jeg lige har nævnt. Vi har allerede en bred vifte af fællesskabsinstrumenter, som kan medvirke i støtten, ikke mindst inden for den nye teknologi, f.eks. udvikling af rene biler. Vi må udforske og iværksætte alle innovative og miljøvenlige fremdriftsteknologier, som f.eks. brændstofceller, hybride eller elektriske biler, solenergi.

På den anden side har vi allerede eksisterende og hurtigt tilgængelige instrumenter, som f.eks. skrotordningen for gamle biler. Disse instrumenter kunne bruges til at stimulere efterspørgslen efter nye biler, samtidig med at de har andre positive følger, som f.eks. trafiksikkerhed, emissionsreduktion osv. Flere medlemsstater bruger allerede disse instrumenter. Formandskabet vil derfor opfordre Kommissionen til hurtigt at fremlægge et forslag om, hvorledes man kan koordinere og fremme en fornyelse af den europæiske bilpark ved genindvinding og genbrug. Dette forslag skal være baseret på en konsekvensanalyse af disse ordninger i de forskellige medlemsstater. Vi sigter mod at få Kommissionens forslag et godt stykke tid forud for Det Europæiske Råds forårsmøde, i forbindelse med en vurdering af genoprejsningsplanen, og således at vi kan drøfte spørgsmålet på Rådets møde om konkurrencedygtighed i marts. Dette møde vil blive ledet af min kollega, Martin Říman, og næstformand i Kommissionen, Günter Verheugen. Sådanne ordninger kan stimulere efterspørgslen inden for automobilindustrien på fællesskabsplan og skulle også kunne sikre lige vilkår på det indre marked. Jeg vil gerne understrege den anden del af sætningen, også i den nuværende sammenhæng.

Kort sagt drejer dette sig ikke kun om at støtte en af nøglesektorerne i vores økonomi, men det er en fremgangsmåde, som vi alle vil drage fordel af på lang sigt.

Günter Verheugen, Næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Hr. Vondra har netop informeret Dem alle om resultatet af mine samtaler den 16. januar med de ansvarlige ministre for bilindustrien. Jeg kan kun bekræfte alt det, der blev sagt, skønt jeg samtidig vil mane til forsigtighed. Nu skal vi passe på ikke at hæve håbet eller forventningerne til et niveau, som vi ikke kan leve op til. Tillad mig at uddybe den europæiske bilindustri's holdning på nuværende tidspunkt.

Erfaringerne viser, at biler er en tidlig indikator på økonomiske tendenser. Det kom derfor ikke som nogen overraskelse, at sidste sommers kraftige fald i efterspørgslen efter køretøjer blev efterfulgt af en økonomisk nedtur i alle andre økonomiske sektorer. Hvordan kan det være?

Den faldende efterspørgsel er et symptom på manglende tillid til økonomiens udvikling. Hvad det angår, opfører forbrugerne sig ikke anderledes end virksomhederne. I usikre økonomiske tider, hvor folk ikke ved, hvad fremtiden bringer, holder de på pengene. I en privat husholdning er købet af en ny bil den største investering i en årrække. Det er imidlertid noget, man kan udskyde, da en europæisk bil altid kan holde ét år mere.

Alle ved, at situationen først bliver væsentligt bedre, når den generelle tillid til og tro på de overordnede økonomiske tendenser er vendt tilbage. Det betyder, at de foranstaltninger, som vi sammen indfører i Europa til den generelle bekæmpelse af denne krise, har den største betydning.

Jeg vil gerne komme med lidt flere tal for at påvise vigtigheden heraf. Den europæiske bilindustri beskæftiger 12 mio. mennesker direkte og indirekte. Det svarer til 6 % af alle job i EU. Det er den vigtigste økonomiske sektor, for så vidt angår den europæiske eksport. Motorkøretøjer tegner sig for vores største eksportoverskud.

I 2007 producerede vi 19,6 mio. motorkøretøjer i Europa. I fjor var tallet næsten en mio. lavere, og det vil falde betydeligt igen i 2009. I øjeblikket er der et lager på 2 mio. usolgte køretøjer. Bilindustrien er den industri i Europa, der investerer den største andel af sin omsætning i forskning og udvikling. I gennemsnit

investerer bilproducenterne 4 % i forskning og udvikling i sammenligning med et gennemsnit på blot 2 % for europæiske virksomheder under ét. Det er således en nøgleindustri for Europa.

Den økonomiske krise har ramt alle sektorer af denne industri samtidig. Det er aldrig sket før – det er første gang – og så tænker offentligheden endda kun på situationen for personbiler. Situationen er langt værre for erhvervskøretøjer. Her er antallet af nye ordrer i hele EU faldet til næsten nul, hvor den månedlige produktionskapacitet er på næsten 40 000 erhvervskøretøjer.

Den negative indvirkning på beskæftigelsessituationen er uundgåelig af primært to årsager. Vi har en udpræget overkapacitet af motorkøretøjer i EU. Industrien selv indrømmer at have en overkapacitet på 20 %. Der er imidlertid dem, der siger, at den er langt højere. 20 % er ikke desto mindre et meget højt tal, og når man sammenligner det med antallet af beskæftigede i denne industri, taler vi om mere end 400 000 job. Der er slet ingen tvivl om, at de europæiske bilproducenter i dette økonomiske kriseår vil deltage aktivt i en fremskyndet gennemførelse af de omstrukturingsforanstaltninger, der har været planlagt i nogen tid. Jeg vil gerne gøre dette punkt helt klart. Der er ingen garanti for, at vi ved årets udgang fortsat har alle de produktionssteder, som vi har i øjeblikket. Det er meget sandsynligt, at en række af disse produktionssteder ikke længere er i drift ved årets udgang. Det er ikke en gang sikkert, at alle de europæiske producenter fortsat findes på markedet.

Bilindustrien oplever et meget stærkt pres fra den internationale konkurrence. Som europæiske lovgivere har vi yderligere skærpet denne konkurrence ved at stille betydelige krav til den europæiske bilindustri i de kommende år. Industrien skal gøre betydelige fremskridt med hensyn til innovation. For at fru Harms ikke straks skal kritisere mig igen, vil jeg gerne gøre det klart for hende, at jeg ikke kritiserer dette tiltag, da jeg finder det både ret og rimeligt. Lad være med at bebrejde mig, fordi jeg beskriver fakta. Det er ikke en kritik fra min side, men blot en observation. Vores lovgivning har gjort de europæiske biler meget dyrere, og de bliver endnu dyrere i de kommende år. De vigtigste effekter heraf er, at konkurrencen øges, omkostningerne stiger, og det bliver mere nødvendigt for de pågældende virksomheder at øge produktiviteten. Kun derved kan de overleve denne konkurrencesituation.

Vi kender alle til betydningen af en øget produktivitet i bilindustrien. Under alle omstændigheder har det ikke en positiv betydning for jobtallene. Det er virkeligheden i den aktuelle situation.

Vores politik forfølger nu to mål på samme tid. For det første forsøger den at få den europæiske industri gennem denne krise, og jeg understreger alle ord her, med henblik på om muligt ikke at miste en eneste europæisk producent. Ikke én. Det andet mål er at øge den europæiske bilindustris konkurrenceevne på lang sigt samt på holdbar vis at gøre Europa til verdens førende bilproducerende region.

Hvad angår foranstaltningerne vedrørende det første af disse mål, har vi gjort alt, hvad der kunne gøres. Vi har givet den europæiske bilindustri, der var særlig hårdt ramt af kredittkrisen, adgang til finansiering. Den Europæiske Investeringsbank (EIB) stiller alene i år ni mia. EUR til rådighed for denne industri, og jeg er nødt til at sige, at det ikke nytter noget at bede om mere her i Parlamentet i dag. I betragtning af EIB's kapitalgrundlag kan der ikke skaffes flere penge. Der er allerede ni mia. EUR på bordet.

Takket være en stor indsats fra min kommissærkollega, fru Kroes, er statsstøttekontrollen nu blevet så fleksibel, og vi har ændret reglerne i en sådan grad, at medlemsstaterne har betydeligt større mulighed for at reagere hurtigt og målrettet, når der er behov for hjælp i individuelle tilfælde. Kommissionen påtager sig dermed den rolle, som den har fået gennem lovgivningen, nemlig at sørge for, at disse foranstaltninger ikke giver anledning til konkurrenceforvridning eller bringer vores politiske mål i fare. I denne forbindelse vil jeg gerne nævne et enkelt eksempel. Det er helt klart, at støtte til europæiske datterselskaber af amerikanske virksomheder kun kan tillades i de tilfælde, hvor den pågældende støtte udelukkende tjener til at bevare europæiske job.

Vi har gennemført en række foranstaltninger for at fremme moderniseringen af den europæiske bilpark, hvorved vi samtidig tilstræber at få en positiv indvirkning på miljøet. Det er ikke alle medlemsstater, der kommer til at udbetale skrotpræmier, men de der gør, følger de aftalte principper om, at disse foranstaltninger ikke må diskriminere andre producenter. For at nævne endnu et eksempel kan medlemsstaterne ikke sige, "Jeg giver dig en præmie, hvis du skrotter din gamle bil, men kun hvis din nye bil er tysk", hvis du bor i Tyskland, eller fransk eller tjekkisk. Det er ganske enkelt ikke muligt.

Det er imidlertid muligt – og det vil jeg hilse meget velkommen – at kæde sådanne skrotpræmier sammen med miljømæssige mål. Det er med andre ord f.eks. muligt kun at udbetale præmier, hvis den nye bil

overholder visse emissionsstandarder. Så vidt vi kan se, fungerer præmiesystemet godt, og det har den ønskede positive effekt.

Der er kun én metode til atter at få sat gang i markedet for erhvervskøretøjer. Som De kan tænke, er skrotpremier ikke en mulighed i denne sektor. Der er mest af alt brug for at give de små og mellemstore virksomheder i denne sektor adgang til finansiering. Det gør vi. Når der investeres offentlige midler, er det også nødvendigt at give fortrinsret til indkøb af miljøvenlige erhvervskøretøjer – f.eks. med hensyn til offentlig transport eller andre offentlige tjenester, hvor der er brug for køretøjer. Vi har allerede gjort alt dette.

På lang sigt – noget som vi ofte har talt om her i Parlamentet – er det nødvendigt at gennemføre henstillingerne i CARS 21-processen og sikre den europæiske bilindustri's fremtid gennem en større indsats vedrørende innovation, forskning og udvikling, så fremtidens europæiske bil bliver verdens førende bil ikke kun med hensyn til dens teknologiske standard, finish og sikkerhed, men også med hensyn til brændstofeffektivitet, der er ensbetydende med et lavt forbrug, og miljøvenlighed, der er ensbetydende med lave emissioner. Den europæiske industri er med på dette, og som alle ved, støtter vi de ledsagende projekter som en del af den europæiske stimuluspakke.

Til slut vil jeg gerne sige, at det vigtigste resultat af drøftelserne med medlemsstaterne var det, at vi alle lovede at forhindre et protektionistisk væddeløb i Europa. Et sådant protektionistisk væddeløb vil gøre de økonomisk svagere medlemsstater til tabere, og det vil i høj grad skade den sociale solidaritet i Europa.

For at stimulere efterspørgslen og hjælpe bilindustrien gennem denne krise kan vi også sørge for ikke at krænke betingelserne for den internationale konkurrence. Det er noget, der i særdeleshed skal rettes mod USA. Vi vil se, hvilke foranstaltninger præsident Obama gennemfører for at bekæmpe krisen i den amerikanske bilindustri. I denne henseende vil jeg gerne pointere, at det ikke er i Europas interesse, at de amerikanske bilproducenter bukker under. Det ville få katastrofale konsekvenser for Europa. Det er imidlertid heller ikke i vores interesse, at USA indfører en politik, der favoriserer deres bilindustri på bekostning af konkurrenter fra andre dele af verden. Forhåbentlig får vi mulighed for stille og roligt at diskutere det med vores amerikanske venner.

Den europæiske bilindustri står ikke på afgrundens rand. Det er en vanskelig situation, men vi er helt overbevist om, at industrien er tilstrækkelig stærk til at klare sig igennem denne vanskelige situation, og at den også fremover vil spille en vigtig rolle med hensyn til at skabe og sikre job og velstand i Europa.

Jean-Paul Gauzès, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg er desværre bange for, at det netop afleverede budskab ikke med sikkerhed kan være et håbets budskab, der skal genskabe tilliden. Jeg synes om kommissærens næstsidste afsnit om, hvordan bilindustrien bør være. Jeg er bange for, at forslagene desværre ikke er helt tilfredsstillende, og at de tilskynder nogle medlemsstater til at klare sig helt alene, når Europa ikke formår at koordinere indsatsen.

Hvad forventer vores medborgere i dag? De forventer ganske meget af Europa – bestemt for meget – men de forventer, at vi gør noget andet. Som nævnt beskæftiger bilindustrien 12 mio. mennesker i EU, og den tegner sig for 10 % af EU's BNP. I Frankrig svarer det til 2,5 mio. job eller 10 % af lønmodtagerne samt til 15 % af udgifterne til forskning og udvikling.

Bilindustrien står i dag midt i en hidtil ukendt krise, der er karakteriseret ved en faldende efterspørgsel, et finansieringsbehov for producenter, underleverandører og forbrugere samt en strukturel konkurrencemæssig udfordring for virksomheder, der står over for en stadigt stigende global konkurrence. Hvis ikke jeg var bange for at være politisk ukorrekt, ville jeg tilføje, at kravene til bilindustrien og opfordringen til ikke at bruge biler også bidrager til denne situation.

Det er nødvendigt med en uopsættelig indsats på europæisk plan for at overtage og forbedre de foranstaltninger, der allerede er truffet af forskellige regeringer. I første omgang er det afgørende, at banksystemet udlåner på normal vis til bilindustrien – dvs. med normale rentesatser og betingelser og i et omfang, der svarer til bilindustriens behov. Trods EIB's indsats ved vi, at kreditten endnu ikke er begyndt at flyde igen. Derfor bør Europa komme med en væsentlig reaktion.

For det andet handler det ikke kun om at begrænse effekten af krisen, men også om at give bilindustrien en ny fremtid. Det er vigtigt med en ægte industripolitik. Vi skal se fremad og fremskynde de nødvendige udviklinger med hensyn til specielt miljøbeskyttelse og kravene vedrørende en bæredygtig udvikling. Vi skal udvikle en science fiction-kultur. Det er helt afgørende, at vores stræben efter innovation ikke forværrer krisen, og at den offentlige støtte muliggør en indsats på dette område.

Guido Sacconi, for PSE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke hr. Vondra og hr. Verheugen for deres hurtige erklæringer. Jeg må sige, at jeg i det store og hele deler deres bekymring og er enig i den realistiske tilgang, de foreslår.

Vi er trods alt alle sammen klar over situationen. Ifølge et estimat kan der i årets løb gå 2 mio. job tabt i hele bilindustrien, hvoraf størstedelen er i reservedelssektoren. Vi er vidne til en ekstraordinært stor indre uoverensstemmelse. På den ene side har vi en flåde af offentlige og private køretøjer, der, som det ganske rigtigt blev sagt, er meget forældet og har høje emissionsniveauer, mens efterspørgslen på den anden side er faldet voldsomt, hvis ikke den er fuldstændig kollapsede.

Jeg glæder mig derfor meget over genopretningsplanen fra Kommissionen, der har forsøgt at bruge alle til rådighed stående midler, skønt vi ved og forstår, at de er begrænsede. Der er et reelt behov for et ægte konjunkturudlignende træk til at stimulere og styrke efterspørgslen i tråd med de miljømål, vi har arbejdet så hårdt med i de seneste par måneder.

Og hvad sker der? Der sker det, at hvert land handler uafhængigt. Nogle intervenserer, mens andre intet gør; f.eks. mit land, der hidtil intet har gjort. Nogle gør én ting, mens andre gør noget andet. Jeg er imidlertid enig i, at vi skal gøre en indsats forud for Konkurrencerådets møde næste forår for at maksimere koordinationen – i det mindste i princippet – og f.eks. kæde skrotordninger sammen med specifikke emissionsmål. Jeg synes, at Frankrig har fundet en god løsning med at afpasse bonusstørrelsen til køberne efter emissionsniveauet på den købte bil. Efter min mening vil det skabe en "win-win"-situation i forhold til beskæftigelse, innovation, konkurrenceevne og miljø.

Patrizia Toia, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Krisen i bilindustrien har spredt sig gennem hele sektoren til underleverandører, andre tilknyttede sektorer, kommercielle netværk og dermed tjenester, og det giver frygtelige udsigter for beskæftigelsen.

Efter min mening viser det rystende fald i de seneste registreringer – i nogle medlemsstater er de i denne måned faldet med 33 % eller 20 % osv. – at krisen ikke er i en teknologisk forældet sektor, og at der ikke er tale om en intern krise, der skyldes ledelsesmæssige fejl i det ene eller det andet selskab. Det er en systemisk krise, som EU-institutionerne skal håndtere hurtigt og målrettet.

Der har været løsningsforslag, men det vigtige er, hvordan og med hvilke ressourcer og hvilke innovative udsigter løsningerne kan gennemføres. Vi skal selvfølgelig stimulere efterspørgslen. Forbrug er den eneste vej til genrejsning. Mens denne mellemsigtede forbrugsstimulerende foranstaltning gennemføres, bør vi efter min mening sige, at vi har brug for øjeblikkelig kreditstøtte for at genstarte produktionen, betale for materialer og beholde medarbejderne trods faldende ordrer og efterspørgsel.

Kredit er svaret, men som vi sagde, er det vigtigt, hvordan den leveres. Jeg opfordrer også til, at Europa går forrest. Det er vigtigt, at EU-institutionerne udsender et klart budskab. USA gør en indsats, og det samme gør nogle europæiske lande, og forhåbentlig går mit land fra generiske forslag til praktiske foranstaltninger, men jeg håber på en stærkere europæisk indsats både under og uden for genopretningsplanen, fordi jeg tror – som jeg udførligt har forklaret kommissæren – at de store europæiske virksomheders skæbne er vores fælles skæbne. Store europæiske producenter skal ikke møde konkurrence på det fælles marked i form af forskellige former for statsstøtte eller særlige betingelser, men de bør i stedet se et svar fra et stærkt, beslutsomt og koordineret Europa, da det europæiske bilmærkedes skæbne vil blive bedømt på vores evne til sammen at møde den globale konkurrence.

Der er også den anden ting, som hr. Sacconi nævnte, og som jeg gerne endnu en gang vil pointere. Denne støtte er ikke bistand eller endnu værre gældslettelse, der bevarer status quo, men et incitament til sektorens fremtidige konkurrenceevne med hensyn til innovation, miljøvenlig produktion og teknologier, der i højere grad tilgodeser miljøet samt passager- og transportsikkerheden.

Guntars Krasts, for UEN-Gruppen. – (LV) Hr. formand! I bilproduktionen har man lige som i byggesektoren koncentreret ressourcerne om hurtig fremtidig vækst, men udviklingen på dette område har været i fortiden, og den er fortsat tæt forbundet med tilgængelig kredit. Finanskrisen har derfor ramt bilproduktionen særlig hårdt. Det er kun muligt at stabilisere denne sektor, når bankernes udlån er blevet normaliseret, og det hænger til gengæld sammen med en overvindelse af finanskrisen. Jeg tvivler ikke på, at finanskrisen vil give anledning til betydelige korrektioner i bilmærkedets fremtidige struktur. I øjeblikket er det ikke vores opgave at bevare eksisterende job, men at bevare den europæiske bilsektors fremtidige konkurrenceevne, og derfor bør den offentlige støtte til bilsektoren kædes sammen med to primære mål, nemlig at reducere afhængigheden af olien og de dermed forbundne prissvingninger samt markant at forbedre miljøindikatorerne og

emissionsreduktionerne. Disse opgaver overlapper hinanden. De er også principielt vigtige for den europæiske økonomi under ét for at reducere risikoen for, at en olieprisstigning, når krisen er overstået, til dels som en følge af nye bilkøb kan stå i vejen for et fælles økonomisk opsving. Mange tak.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Efter min mening bør førsteprioriteten være en sammenkædning af krisestyringen af den økonomiske krise med den globale udfordring i form af klimakrisen. Vi begår en stor fejl, hvis vi med vores økonomiske foranstaltninger forfølger mål vedrørende klimabeskyttelse og energisikkerhed, der er lige så uambitiøse som dem, vi har fastsat i reguleringen af CO₂ for biler.

Vi må ikke gentage fejlen med at tage notits af bilindustriens upræcise hvirken. Sidste vinters fejl i den henseende viser sig nu overalt, hvor man ser. De samme grupper, der afholdt os fra at gennemføre den ambitiøse CO₂-regulering for biler, hænger nu på deres lagre af enorme benzinslugere, som ikke længere kan sælges. Jeg er overbevist om, at vi virkelig skal stile efter at gøre det klart for bilproducenterne, at bilernes fremtid ligger i små, effektive og klimavenlige modeller, og at man i forbindelse med tilskyndelsesforanstaltninger skal gøre sit yderste for at fremme sådanne modeller. Det skal også gøres klart, i hvilket omfang nyskabelser såsom elmotorer faktisk dækkes. Det er imidlertid kun muligt i forbindelse med en koordineret plan vedrørende energipolitik.

Jeg vil meget gerne fremhæve noget, som en tidligere taler fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater sagde, og som jeg er helt enig i, nemlig at jeg er helt overbevist om, at hvis vi udelukkende koncentrerer os om biler uden samtidig at gøre os klart, hvordan vi er nødt til at omstrukturere transportsektoren, og hvordan den offentlige transportsektor ser ud om 10 år, vil vi slet ikke formå at gøre, hvad vi skal. Det kan også medvirke til at sikre og skabe en masse job. Kommissær Verheugen kom med et vigtigt vink ved at antyde, at der ikke kun produceres biler men også busser, jernbaner mv.

Vi skal således tænke fremad og planlægge fremtidsorienterede transportsystemer nu.

Roberto Musacchio, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er blevet tydeligt, at finanskrisen har udviklet sig til en frygtelig økonomisk og nu social krise.

Det kan vi se i bilsektoren, hvor jeg giver hr. Sacconi ret i, at der formodentlig er mere end to mio. job i fare. Der er fare for, at krisen vil betyde afskedigelser blandt særligt de mest sårbare, hvilket vil sige de ældre arbejdstagere og dem, der ikke er fastansatte. Der er brug for en hurtig og determineret indsats. Hjælpen er tilgængelig, men vi skal beslutte – og det siger jeg helt ærligt til kommissæren – om den skal koordineres på europæisk plan eller på anden vis, sådan som visse større stater åbenbart foreslår.

Jeg mener, at der er behov for en europæisk koordinering, og at den skal målrettes mod to områder, nemlig innovation i forhold til klimaændringer samt – hvis jeg må nævne det igen – Sacconis emissionsforordning og det sociale område. Det er min overbevisning, at ingen skal fyres – hverken de gamle eller de midlertidigt ansatte. Man får ikke innovation ved at afskedige arbejdstagerne.

Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen bør også indrettes herefter. Ligeledes Den Europæiske Socialfond – hvorfor ikke? – der i øjeblikket taler om at skabe nye job, men som også bør forsøge at undgå afskedigelser. Arbejdskraften skal så genvinde sin centrale plads i Europa og spille sin passende rolle som demokratiets grundlægger.

Patrick Louis, for IND/DEM-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi er opmærksomme på de strukturelle årsager til krisen i bilsektoren og hos dens underleverandører. Denne sektor lider under sociale, miljømæssig og skattemæssige omlægninger og dumping, ligesom det var tilfældet for landbruget og tekstilsektoren.

Hvad skal vi gøre, når amerikanerne med en faldende dollarkurs sælger deres benzinslugende, subsidierede og højt-promoverede firehjulstrækkere på vores marked, der også er under massivt angreb af lavtydende køretøjer fra Tyrkiet, Indien og Kina?

Der findes en løsning. Vi skal genetablere den fælles udenrigstold, der blev afskaffet med Maastrichttraktaten. Kun en udligningstold ved EU's grænser kan genskabe en ægte og retfærdig international udveksling. Lad os vove at gøre, hvad den sunde fornuft kræver, inden det er for sent. Som De ved, er enhver toldmæssig beskyttelse af det indre marked imidlertid strengt forbudt ifølge Lissabontraktatens protokol 27 og artikel 63.

Lad os være konsekvente. Lad os ikke længere værne om sager, der er så skadelige for os. Lad os endelig begrave denne skadelige traktat og ophøre med at lege pyromanbrandmænd.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke formandskabet men også Kommissionen for deres meget tydelige erklæringer vedrørende situationen. Jeg deler hr. kommissær Verheugens optimisme om, at bilindustrien har erkendt tidens tegn og vil finde fremtidsorienterede løsninger på mange områder.

Vi lever imidlertid i den virkelige verden, og efter et fald i bilproduktionen på 5 % i løbet af det seneste år, forventer industrien et yderligere fald på 15 % i 2009. Dette er det største fald i EU siden 1993, og det vil betyde 3,8 mio. færre køretøjer end i 2007. Det er vigtigt at indse, at for hvert job i selve bilindustrien er der fem andre i tilknyttede områder og industrier, der er afhængige heraf. Det betyder, at finanskrisen tydeligvis har særlig stor indvirkning på bilsektoren, da den både påvirker producenterne og deres kunder. Begge grupper har i høj grad brug for bedre adgang til kredit. Nogen har nævnt, at bilindustrien har adgang til 9 mia. EUR fra Den Europæiske Investeringsbank. Både producenter og leverandører har imidlertid brug for mere kredit for at finansiere deres virksomheder, og det samme har kunderne, hvis de skal finansiere deres bilkøb. Vi er derfor nødt til at træde på speederen for at støtte efterspørgslen, da antallet af personbilregistreringer i Europa faldt med 19 % i fjerde kvartal af 2008, mens tallet for erhvervskøretøjer faldt med 24 %.

Hidtil i denne krise er bankerne blevet støttet med ikke mindre end milliarder af euro for at redde hele systemet. I det store og hele er bilindustriens banker imidlertid blevet holdt udenfor. Disse institutioner har endnu ikke adgang til statsstøtte. Over hele Europa såvel som i USA før det har bilindustrien været nødt til at reservere milliarder af euro til restbeløb på leasingkonti, der ikke dækkes. Disse tab – specielt i lyset af lageret på to mio. køretøjer – bygger på betydelige fald i leasingkøretøjernes bogførte værdi, hvilket også giver problemer i denne henseende. Der er med andre ord brug for en meget hurtig indsats her for at kaste en livline ud til disse banker på samme måde, som man allerede har gjort til de øvrige banker i systemet.

Stephen Hughes (PSE). – (EN) Hr. formand! Nissan har bekendtgjort et tab af 1 200 job på Sunderland-fabrikken i min valgkreds i det nordøstlige England. Det er omkring en fjerdedel af arbejdsstyrken, og dertil kommer et hidtil ukendt antal job i leverandørkæden.

Nissans fabrik i Sunderland er bredt anerkendt som den mest produktive i Europa. Hvis fabrikken med Europas højeste produktivitet er nødt til at afskedige en fjerdedel af arbejdsstyrken, må himlen hjælpe os, når krisen fuldt ud rammer de mindre produktive fabrikker.

Der er oprettet en genopretningstaskforce i mit område, der omfatter alle væsentlige regionale aktører. Deres planlagte foranstaltninger – jobsøgningsbistand, uddannelse og omskoling, opstart af små virksomheder, bistand til selvstændige – passer perfekt til støtte fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen. Jeg glæder mig over Kommissionens forslag om at forenkle denne fond. Den bør hurtigst muligt forenkles og mobiliseres i stort omfang som en del af et koordineret europæisk svar på krisen i bilindustrien.

Kun en ganske lille del af denne fond blev brugt i fjor. Lad os ikke puge pengene sammen, men lad os sætte dem i arbejde for at få vores befolkning i arbejde.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Hr. formand! I modsætning til mange andre opererer bilindustrien ikke på basis af spekulation men snarere på basis af beskedne avancer, der kun bliver til profit, hvis der sælges mange enheder.

Selvfølgelig er biler en betydelig kilde til drivhusgasser, men det er også sandt, at industrien sammen med dens støtteindustrier tegner sig for 10 % af Europas BNP og 12 mio. job svarende til 6 % af EU's beskæftigelse.

Derfor er det en meget betydningsfuld sektor for borgernes velfærd. Vi kan ikke overlade den til dens skæbne og til de hårde og hurtige regler om udbud og efterspørgsel, der netop er årsagerne til den nuværende krise i finanssektoren og dermed i alle andre sektorer inklusive bilindustrien.

Vi skal søge efter støtteløsninger, der respekterer princippet om fri konkurrence i EU, og som giver den nødvendige støtte til at redde denne produktionssektor. Hertil har vi brug for europæiske rammer til at sikre en harmonisering i alle medlemsstater. Der er allerede bevilget mange millioner dollars i støtte i USA og

andre steder. Endvidere har nogle lande justeret deres valutakurser og indført andre mekanismer for at blive konkurrencedygtige på vores markeder.

Vi skal derfor ikke tænke på, hvad resten af verden siger, men snarere vedtage de nødvendige foranstaltninger uden yderligere forsinkelse.

Michael Cramer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Det vil kun lykkes os at bekæmpe klimaændringer og omstrukturere verdensøkonomien, hvis vi løser begge problemer samtidig. Vi har brug for en grøn New Deal.

Krisen i bilindustrien er ikke en rent økonomisk krise. Bilproducenternes lavkonjunktur er også resultatet af deres filosofi gennem de seneste år om, at alt skal være større, hurtigere og tungere. Indtil for ganske få måneder siden fokuserede General Motors, Daimler og co. på benzinslugere, samtidig med at de markedsførte SUV'erne som de nye bybiler. De ignorerede ganske enkelt klimaændringerne. Det kommer til at svie til dem nu.

Hvis vi nu skal stille milliarder af skatteydernes penge til rådighed, skal der være klare betingelser. Bilselskaberne skal bruge pengene til at skifte til et mindre og mere effektivt produktsortiment og til alternative fremdrivningssystemer – ikke kun for miljøets eller klimaets skyld men også af hensyn til den langsigtede sikkerhed for hundredtusindvis af job.

Jeg vil komme med et skrækeksempel fra mit hjemland Tyskland. Hvis den administrerende direktør for Deutsche Bank, Josef Ackermann, beslutter sig for at skrotte sin ni år gamle fjerde eller femte bil og købe en ny Porsche Cayenne, får han en skrotpræmie på 4 000 EUR. Det er hverken socialt eller miljøvenligt. Det er ganske enkelt tåbeligt. Vi må ikke følge denne vej.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Hr. formand! Ligesom mange andre lande er Sverige, hvor jeg kommer fra, meget afhængig af bilindustrien. Volvo og Saab er velkendte mærker. Den svenske bilindustri er ligesom resten af industrien hårdt ramt af krisen. Adskillige faktorer har bidraget til krisen, men en særlig væsentlig faktor har været det manglende produktionsskift i rette tid. Det er nødvendigt at gå over til at producere mindre køretøjer, der er mere energi- og miljøvenlige.

EU har i lang tid krævet en ensidig fleksibilitet fra arbejdstagernes side. Jeg og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre forlanger, at vi også kræver fleksibilitet fra ledelsen i de store virksomheder. Den manglende fleksibilitet og nytænkning har trods alt bidraget til den aktuelle krise i bilindustrien og andre industrier.

Til slut vil jeg gerne sige, at bilindustrien er en vigtig arbejdsplads – ofte med overvejende mandlig arbejdskraft – og at den har vores fulde støtte. Jeg håber, at EU vil udvise samme engagement, når vi får en krise og en nedgang på arbejdspladser med overvejende kvindelige ansatte.

John Whittaker (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! De kunne have gættet, hvad disse rapporter ville sige. Vi har et problem, og EU skal komme med en udtalelse. EU skal give indtryk af, at det er fast besluttet på at løse problemet. Derfor har vi en europæisk økonomisk genopretningsplan, som bilindustrien er omfattet af. Men i virkeligheden vil den enkelte producent hytte sit eget skind, og det enkelte land vil gøre mest muligt for sine egne producenter.

Der er selvfølgelig mulighed for nogen støtte, nogen økonomisk støtte til bilindustrien og andre sektorer for at holde kapitalen og færdighederne intakte. Men det kan kun beslutes på nationalt plan, fordi støtten – bortset fra Den Europæiske Investeringsbank, som hr. Verheugen nævnte – kun kan komme fra de nationale skatteydere.

Men der er én konstruktiv ting, som EU kan gøre her – i det mindste indtil recessionen er ovre – og det er at give bilproducenterne en pause fra de miljømæssige restriktioner. Industrien har allerede store problemer. Miljømæssige restriktioner og andre standardrestriktioner gør bilerne dyrere. De medvirker til at gøre det af med en industri, der allerede er i alvorlige vanskeligheder.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I går blev der afholdt et bilkrisetopmøde i min hjemby Birmingham. Jeg var ked af, at jeg ikke kunne være til stede, for jeg startede med at arbejde i bilindustrien for 40 år siden. Jeg har oplevet mange kriser, men ingen som denne.

Der har aldrig været en situation, hvor salget er faldet så hurtigt. Jeg vil gerne sige til mine kolleger fra De Grønne, at hvis de tager ud og ser på de usolgte biler, vil de finde en større andel af mindre, lettere og grønnere

biler. Der er ikke tale om forfejlede virksomhedsmodeller men om, at hele det økonomiske system har slået fejl.

Ifølge en af statistikerne fra vores topmøde – fra professor David Bailey fra handelshøjskolen i Birmingham – er skønsmæssigt 300 000 forbrugere i Det Forenede Kongerige blevet nægtet et billån i de seneste seks måneder. Nogle af dem ville sandsynligvis ikke have fået et lån alligevel, men det ligger i naturen af den aktuelle krise.

Med hensyn til nogle af de ting vi har talt om – og jeg er helt enig i det, som Stephen Hughes sagde om Nissan, og han kender dem godt – kan vi gøre ting på nationalt plan og på europæisk plan for at hjælpe industrien gennem denne omstrukturering. Det er langt bedre at hjælpe industrien med at beholde de vigtige medarbejdere på lønninglisten og omskole dem end at lade dem blive fyret for senere at blive genansat.

Vi har incitamenterne til at investere i de nye biler, som fr. Harms og andre ønsker. Når De Grønne taler om elbiler som en løsning, viser det blot, hvor lidt føling de har med den virkelige verden. Elbiler er mindst 10 år ude i fremtiden, og det ved vi alle.

Problemet består faktisk i at få købere og efterspørgsel tilbage i økonomien. Vi er nødt til at håndtere kreditproblemet. Vi er nødt til at hjælpe de offentlige købere tilbage på markedet for at købe grønne busser, grønne lastbiler, grønne biler – der vil trods alt være ting, der bliver ført helt igennem der. Vi ønsker ikke et konkurrencekapløb mellem virksomhederne. Hr. Vondra gjorde det helt klart, at vi har et indre marked, og at vi ikke ønsker konkurrencemæssige aktiviteter der.

Men vi skal først og fremmest se det faktum i øjnene, at bilhandlerne skal ud og sælge og pleje biler.

Mit sidste punkt er til Dem, hr. kommissær, og De talte om, at fr. Kroes tidligere har arbejdet med dette. Vær venlig at bede fr. Kroes om at stryge det helt uønskede og destabiliserende forslag om at ændre hele strukturen af forhandlerkontrakter. Ingen har bedt om det, og vi ønsker det ikke.

Monica Giuntini (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har hørt Rådets og Kommissionens tilsagn, men jeg vil minde Dem om, at det generelle fald i salget i denne sektor var på 8 % i 2008. Nu har tusindvis af arbejdstagere mistet deres job og modtager arbejdsløshedsunderstøttelse. Hr. Sacconi gav os statistikken tidligere.

Det berører ikke kun de store bilfirmaer men også alle de virksomheder, der er forbundet med bilindustrien. Jeg tænker på Toscana, hvor jeg kommer fra. Som jeg havde anledning til at nævne for nylig, vil hver tiende virksomhed ifølge den europæiske sammenslutning af billeverandører risikere at gå konkurs i de kommende måneder. Jeg mener derfor, at der er behov for et hurtigt, sikkert og realistisk indgreb, og jeg ved, at hr. Verheugen vil være opmærksom og forstående.

Der er ingen tid at spille, hr. kommissær. Det er afgørende med en koordinering mellem de europæiske lande. Ellers risikerer vi at ende med en spredning af forskellige foranstaltninger, der ikke bærer frugt for enten EU's økonomi eller støtte til arbejdstagerne. Vi skal have initiativer, der er koordineret på europæisk plan – f.eks. som hr. Sacconi nævnte – der tillader investeringer i rene biler og støtter forskning og nye teknologier. Vi skal handle øjeblikkeligt for at revidere de kriterier, som Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen anvender for støtte til de europæiske arbejdstagere, og efter min mening er der behov for yderligere finansiering fra ...

(Formanden fratog taleren ordet)

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Hr. formand, hr. kommissær! Redningen af den europæiske bilindustri truer med at udarte sig til en antieuropæisk krønike. Den enkelte medlemsstat gør selv noget og iværksætter nationale støtteforanstaltninger. Nogle medlemsstater – og det ved De bedre, end vi gør – lover billige lån til bilproducenter under forudsætning af, at de køber dele fra lokale leverandører i det pågældende land. Det er selvfølgelig vanvittigt, og det er godt, at De for få minutter siden sagde, at De ikke vil tolerere dette og agter at slå ned på denne praksis.

Som hr. Harbour allerede har sagt, har producenterne brug for øjeblikkelige foranstaltninger og fremtidig investeringsstøtte til nye miljøvenlige biler og hybridbiler. Det er alt sammen udmærket, men det løser ikke de aktuelle problemer. Derfor er det godt nyt og et glimt af håb, at det tjekkiske formandskab offentliggør et nyt initiativ i dag inden det kommende forårstopmøde, nemlig et forslag om at gennemføre en EU-dækkende foranstaltning, der i høj grad stimulerer køb af miljøvenlige biler.

Der er også – og det er ikke noget nyt – brug for frisk kredit og friske kreditgarantier til bilproducenterne. Den Europæiske Investeringsbank har frigivet et betydeligt beløb, men der er brug for mere for at komme igennem denne vanskelige tid. I mange tilfælde er de pågældende virksomheder SMV'er i forsyningsindustrien, der har brug for kredit her og nu for at overleve.

For at tale om noget lidt andet, hr. kommissær, bør vi også benytte krisen som en mulighed for endelig at sikre et gennembrud på bilbeskatningsområdet. Vi har skændtes i årevis om Kommissionens forslag om at justere bilskatterne. Tiden er inde til endelig at foretage et gennemgribende skift i hele EU og permanent forandre bilskatten til et system, hvor man belønner de forbrugere, der vælger miljøvenlige biler.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Hr. formand! Bilindustrien er en meget vigtig sektor for beskæftigelsen i Belgien. I og omkring Opel Antwerpen i Belgien står der direkte 2 700 job på spil. Beslutningerne træffes i Detroit, og alle Opel-fabrikker står med overproduktion. Det siger sig selv, at de relevante myndigheder er klar med redningspakker bestående af statsstøtte og bankgarantier. For at sikre, at denne støtte er effektiv, vil jeg imidlertid opfordre Kommissionen i form af hr. kommissær Verheugen og hans kollega fru Kroes til at sidde med ved bordet sammen myndighederne og de involverede fabrikker for at sikre flest mulige job på europæisk plan og garantere en koordineret tilgang på europæisk plan inden den 17. februar, hvor beslutningen træffes i Detroit. Som De selv sagde, skal det gøres for at forhindre et kapløb blandt medlemsstaterne om at indføre protektionisme.

Marie-Noëlle Lienemann (PSE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi skal genoplive de store industripolitikker, som EU blev bygget på. Det var tilfældet for kul og stål.

Styrken i disse politikker lå i det faktum, at de var moderniseringsværktøjer – på samme måde som afkarboniseringen af bilsektoren skal være – samtidig med at de var socialpolitikker for støtte, forsvar, uddannelse og beskyttelse af arbejdstagerne. Jeg vil derfor gerne stille fire forslag.

For det første skal der oprettes en europæisk støttefond for arbejdstagere i bilsektoren, der overgår moderniseringsfonden, fordi det er vigtigt at beholde arbejdstagerne i virksomhederne i disse afgørende perioder ved at støtte deres lønniveau i tilfælde af korttidsarbejde og ved at støtte deres uddannelse i virksomheden. Vi kan ikke være tilfredse med den hypotetiske omskoling af afskedigede arbejdstagere.

For det andet skal vi skabe et agentur for innovation og fremme finansieringen af forskning og udvikling for at gøre meget hurtige fremskridt og lukke den teknologiske kløft mellem rene køretøjer og sikre køretøjer.

For det tredje skal vi fremskynde udskiftningen af bilerne på vejene. Skrotpræmier kan være effektive. De skal harmoniseres på EU-plan for at undgå effekterne af usund konkurrence.

Jeg vil imidlertid gerne tage fat på dette punkt. Jeg forstår fuldt ud betydningen af ordet konkurrence, men det er også nødvendigt...

(Formanden fratog taleren ordet)

Formanden. – Mine damer og herrer! Tiden er nu inde til, at formanden modtager yderligere anmodninger om taletid, men vi har et problem, da mange medlemmer har bedt om ordet. Jeg vil derfor meget nøje holde mig til Præsidiets beslutning om at give ordet til fem medlemmer. De bliver automatisk afbrudt, så snart det tildelte minut er gået.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Midt i alle drøftelserne om krisen i bilindustrien og de deraf følgende beslutninger må vi ikke glemme problemerne for producenterne af bilkomponenter. De er blevet berørt af krisen på grund af dominoeffekten, fordi de rammes af kundernes produktionsstandsninger.

I Rumænien er der f.eks. mere end 400 virksomheder, der arbejder med at producere bilkomponenter, og deres samlede omsætning beløb sig i 2008 til 8 mia. EUR. Tre fjerdedele af disse er små virksomheder, der almindeligvis arbejder for en enkelt kunde, og derfor rammes de ekstra hårdt af krisen. Under disse omstændigheder er virksomhederne nødt til at afskedige folk eller finde andre løsninger såsom at reducere arbejdstiden eller give de ansatte orlov uden løn. Dækproducenterne er lige så hårdt ramt.

I betragtning af de mange ansatte i disse virksomheder synes jeg, at producenterne af komponenter og dæk til biler skal medtages i enhver fremtidig løsning om økonomisk støtte under denne krise.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Hr. formand! Hr. kommissær Verheugen har netop fortalt os om de dramatiske tal og den aktuelle situation på bilmarkedet. De dramatiske begivenheder kræver en harmoniseret indsats. I

2006 lancerede Europa-Parlamentet en initiativbetænkning om harmonisering af køretøjsafgifter, som vi håbede kunne baseres på CO₂ og forbrug. Jeg tror, at det vil repræsentere et økonomisk program, gennem hvilket Rådet vil kunne vise – og det skulle vedtages enstemmigt – hvordan forbrugsbaserede køretøjsafgifter kan bringes online.

Med hensyn til det, som min kollega fru De Vits talte om, nemlig General Motors, vil jeg gerne spørge Kommissionen, om den træffer forholdsregler vedrørende en mulig kollaps af moderselskabet. Hvis det skulle ske, vil Kommissionen så handle harmonisk for at finde en europæisk løsning for General Motors' datterselskaber?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre Dem opmærksom på tre ting i denne forhandling.

De europæiske medlemsstaters regeringer yder betydelig økonomisk støtte til bilproducenterne - faktisk snesevis af milliarder euro. Ud over at støtte tyske producenter har den tyske regering besluttet at hjælpe bilbrugerne. Enhver, der beslutter at køre sin gamle bil på bilkirkegården, får således 2 500 EUR.

Kommissionen, der til dato nøje har overvåget, om reglerne for tildeling af statsstøtte til virksomhederne er blevet overholdt, har været meget hurtig til at samtykke i alle disse tilfælde, hvor den generelt set har afpasset sine beslutninger efter tidligere beslutninger fra medlemsstaternes regeringer i disse sager.

Uden at stille spørgsmålstegn ved principperne bag indsatsen for at hjælpe de europæiske bilproducenter vil jeg gerne endnu en gang minde Dem om det smerteligt urimelige i Kommissionens beslutning om, at de polske skibsværfter skal tilbagebetale den statsstøtte, de har modtaget fra den polske regering. Denne beslutning er skyld i, at ca. 50 000 job nu går tabt i selve den polske skibsbygningssektor, mens mere end 10 000 job fremover vil gå tabt i beslægtede industrier.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Hr. formand, hr. kommissær Verheugen! Kommissionen skal tage konkrete skridt for at hjælpe bilindustrien tilbage på benene. Først og fremmest skal vi forhindre fordrejninger af det indre marked. De beskyttelsesforanstaltninger, som nogle stater har foreslået, er ikke den rette måde at håndtere den aktuelle krise på. Jeg vil opfordre Kommissionen til hurtigst muligt at præsentere foranstaltninger til en europæisk skrotordning.

Hr. Vondra. Jeg forventer fra Rådet, at medlemsstaterne under Det Europæiske Råds møde i marts vil godkende en skrotordning, der direkte vil øge købekraften for de forbrugere, der agter at købe nye biler.

Jeg er overbevist om, at hvis EU ønsker at blive den største eksportør af biler og samtidig ønsker at blive verdensledende i kampen mod klimaændringer, så skal det hjælpe bilindustrien, der er den største private investor i forskning og udvikling. Ved at finansiere forskning og udvikling, ved at støtte investeringer...

Ivo Strejček (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg lyttede nøje til forhandlingen, og jeg har ikke noget nyt at tilføje. Jeg vil gerne fremhæve nogle få bemærkninger, der efter min mening bør hæve sig over hele forhandlingen.

Jeg hentyder til hr. Vondras ord om, at vi skal sørge for at tage hensyn til fair konkurrence og undgå markedsforvridning, samt til kommissærens bemærkninger om, at vi skal være fair og ikke skabe falske forventninger. Jeg vil først og fremmest takke kommissæren for at sige, at vi skal give vores producenter større fleksibilitet gennem mindre regulering, færre lov og mindre eksorbitant bureaukrati.

Formanden. – Jeg vil gerne bruge 30 sekunder på at forklare Præsidiets regel for Dem, fordi jeg erkender, at det er yderst ubehageligt for medlemmer at bede om at få ordet, uden at det lykkes.

Præsidiet besluttede, at den grundlæggende forhandlingstid er den tid, der tildeles de medlemmer, der bruger den tid, der er tildelt de forskellige politiske grupper. Under den efterfølgende catch-the-eye-procedure tildeles fem medlemmer hver ét minuts taletid i rækkefølge fra den største til den mindste gruppe. Er der imidlertid seks anmodninger, og vi råder over seks minutter, kan de alle få ordet. Taletiden kan strækkes til 6–7 minutter. I dette tilfælde var der imidlertid 12 medlemmer, der bad om ordet. Kun fem af dem fik deres ønske opfyldt i overensstemmelse med Præsidiets bestemmelser om dette punkt i forhandlingen. Jeg præciserer dette, så der kan tages højde herfor ved senere lejligheder.

Nu har hr. Vondra ordet, så han kan svare på de forskellige indlæg på vegne af Rådet. Hr. Vondra, ordet er Deres.

Alexandr Vondra, *Formanden for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for en meget nyttig forhandling. Rådet påskønner alle bidragene til denne forhandling, og jeg vil prøve på at gøre mit bedste for at handle på vegne af Rådet og sammen med Kommissionen forsøge at løse så mange problemer som muligt for bilindustrien.

Der er ingen tvivl om, at der bør være nogle kortsigtede foranstaltninger, og at de allerede gennemføres på medlemsstatsniveau. Jeg tror derfor, at vi er enige om, at disse foranstaltninger skal være realistisk bæredygtige både økonomisk og i andre henseender. De skal være målrettede og effektive og først og fremmest gennemføres på en måde, der er forenelig med de skrappe statsstøtteregele i henhold til fællesskabsretten. Jeg informerede Dem f.eks. om vores initiativer vedrørende skrotordningen. Det er derfor virkelig vigtigt, at tiltagene er i overensstemmelse med konkurrence- og statsstøtteregele, og at man undgår en forvridning af det indre marked.

Mit andet punkt er det, at vi skal huske på, at den europæiske bilindustri er verdensledende – vi er eksportørerne, der producerer bilerne – og vi bør derfor huske, at det er nødvendigt at bevare denne industris langsigtede effektivitet og konkurrenceevne. Foranstaltningerne skal derfor leve op til visse kriterier vedrørende den europæiske industris langsigtede levedygtighed og konkurrenceevne, herunder investeringer i innovation, rene biler etc.

Rådet gør derfor den nødvendige indsats for at sørge for, at alle anstrengelserne vedrørende FTU og innovationer i bilindustrien såvel som de kortsigtede foranstaltninger i denne rapport er i fuld overensstemmelse med Lissabonstrategiens overordnede mål.

Mit tredje punkt er, at vi skal følge udviklingerne uden for Europa. Vi er bestemt opmærksomme på, at krisen i den amerikanske bilsektor er strukturel og dyb, og at de amerikanske producenter er i en langt værre situation end de europæiske bilproducenter. Det er derfor indlysende – og det nævnte Günter Verheugen – at USA ikke bare kan lade sin bilindustri dø, da det ikke ville være gavnligt for os.

Men vi skal stadig arbejde politisk med vores internationale partnere, i særdeleshed gennem WTO, for så vidt muligt at sikre lige konkurrencevilkår. Det samme gælder for de øvrige bilproducenter og -industrier i Asien. Vi følger også udviklingen i Korea, Japan etc.

Vi befinder os nu i slutspurten frem mod mødet i Rådet (konkurrenceevne) i starten af marts, og vi håber på at kunne fremlægge en konsensuel beslutning af høj kvalitet på Rådets forårsmøde, der primært kommer til at handle om økonomiske emner.

Günter Verheugen, *Næstformand i Kommissionen*. – (DE) Hr. formand! Jeg er enig med mange af talerne og i særdeleshed fru Harms. De kortsigtede foranstaltninger, som vi nu indfører, må på ingen måde være i strid med vores langsigtede mål. Det er konklusionen.

Da De har været så venlige, vil jeg nu også være venlig og sige noget, som bestemt vil glæde Dem, og som jeg allerede sagde her i mødesalen tilbage i 2006, nemlig at enten bliver den europæiske bilindustri fremtid grøn, eller også har denne industri slet ikke nogen fremtid i Europa. Lad mig gøre det helt klart. Folk kan diskutere, om udvalget af modeller fremstillet af europæiske producenter – specielt de tyske – var ansvarlige for den krise, vi nu befinder os i. Jeg ved det ikke. Der har tidligere været miljøvenlige biler og modeller med et lavt forbrug. Tænk bare på Mercedes Smart, der gav selskabet et tab på flere mia. Det er derfor ikke helt så sort/hvidt, som man kunne tro. Ud fra et miljømæssigt synspunkt var det helt klart et forkert modelvalg, og det bliver ikke lettere af, at omstillingen sker her midt i en krise, men det ændrer ikke ved det faktum, at det er nødvendigt med en hurtig omstilling. Vi er således helt enige på dette punkt.

Til hr. Louis vil jeg sige, at vi bestemt ikke vil indføre toldmæssige hindringer for biler fra USA. Hvis der er én ting, som vi ikke gør, så er det det. Amerikanske biler spiller ikke nogen væsentlig rolle på det europæiske marked, hvorimod europæiske biler spiller en stor rolle på det amerikanske marked. Hvis røster her i Europa-Parlamentet opfordrer os til at beskytte det europæiske marked mod amerikanske biler, er jeg bange for, at røster i den amerikanske Kongres i Washington også vil kræve, at de skal beskytte deres marked mod europæiske biler. Vores stilling vil ikke være alt for god i sådan en situation. Jeg vil alvorligt talt bede Dem om ikke at forfølge denne tanke.

Jeg kan kun fuldt ud støtte det, som hr. Groote og andre sagde om afgifter på køretøjer. Jeg syntes også, at de skarpe bemærkninger om netop dette emne var fornuftige. Omdannelsen af afgiften på køretøjer i henhold til et CO₂-baseret princip er noget, som Kommissionen har ønsket i nogen tid, og jeg er ked af, at der er gjort så beskedne fremskridt på dette område.

Hr. Groote vil sikkert forstå, at jeg ikke offentligt kan udtrykke min holdning til hans spørgsmål om General Motors og Opel. Han må stille sig tilfreds med, at jeg siger, at vi holder et meget vågent øje med udviklingen, og at vi har drøftelser med alle relevante parter.

Jeg vil også gerne gøre de personer, der med rette har lagt særlig vægt på beskæftigelsesspørgsmålet opmærksomme på, at Kommissionen faktisk allerede har stillet et forslag om, hvordan Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen kan gøres mere fleksibel og effektiv. Hvis Kommissionens forslag blev hurtigt gennemført – og det vil jeg kraftigt opfordre Dem alle til at gøre – så ville vi kunne yde hjælp til specielt de midlertidigt ansatte i bilindustrien samt til de ufaglærte arbejdere, der er de mest udsatte grupper.

Reglerne vedrørende skrotpræmier – det har været debatteret adskillige gange, og jeg vil gerne gentage det – er krystalklare. Vi kan ikke have en europæisk forordning, der tvinger alle medlemsstater til at deltage heri. Det er helt umuligt. Der kan heller ikke være en europæisk forordning om, at præmien skal være den samme alle steder. Referenceværdierne skal fastsættes på europæisk plan, og det er tilfældet. Det blev vi enige om på vores møde i Bruxelles den 16. januar.

Endelig vil jeg gerne endnu en gang understrege – hvad mange talere har nævnt – at vi skal tænke ud over bilindustrien, når vi diskuterer den aktuelle krise. Det er faktisk helt rigtigt at sige, at vi skal finde intelligente transportsystemer, intelligent trafikstyring samt helt moderne og innovative løsninger for fremtidens personlige og offentlige passagernærtrafik, og at denne krise måske giver os mulighed for i højere grad at fremme sådanne løsninger. Under alle omstændigheder er det noget, som jeg personligt gerne ser gennemført.

Christoph Konrad (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! De har netop redegjort for Præsidiets beslutning og forklaret, hvorfor catch-the-eye-proceduren er blevet ændret. I denne henseende vil jeg gerne formelt protestere mod denne ændring. Proceduren blev indført for at styrke vores forhandlinger, for at skabe dialog med Kommissionen og for at styrke debatkulturen. Det, som Præsidiet nu har gjort, virker helt mod hensigten, og jeg vil gerne bede Dem om at tage sagen op og behandle min protest på Formandskonferencen.

Formanden. – Ja, hr. Konrad, det er De selvfølgelig fuldt berettiget til, og vi tager Deres protest til efterretning. Da De er medlem af en meget ansvarlig gruppe i Parlamentet, vil De forstå, at det ikke går an at lade enkelte medlemmer få mere tid end grupperne. Grupperne er i henhold til bestemmelserne forpligtet til at deltage i forhandlingerne.

Præsidiet traf denne beslutning enstemmigt. Det er efter min mening en fornuftig beslutning, som netop skal hindre de medlemmer i at tale bagefter, som gruppen ikke ønsker får ordet på det tidspunkt og derfor ikke har foreslået som talere. Derfor er tiden blevet begrænset, nemlig til fem minutter til fem talere, i rækkefølge fra den største gruppe til den mindste, mens det samtidig sikres, at ikke alle talere har samme nationalitet.

Det var det, der blev besluttet. Selvfølgelig kan denne regel ændres. Hvis Formandskonferencen stiller forslag til Præsidiet om at ændre proceduren, vil Præsidiet overveje det meget nøje.

Mange tak for Deres bidrag, hr. Konrad. Det er bestemt taget til efterretning.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på den kendsgerning, at den økonomiske krise i automobilindustrien på de maltesiske øer forværres af en alvorlig administrativ fejl. Biler på Malta pålægges en stor registreringsafgift, som regeringen også opkræver moms af. Det er nu blevet fastslået, at regeringen tilegnede sig penge fra tusindvis af bilejere, som ikke skulle have været betalt. Regeringen nægter at foretage tilbagebetaling til tusindvis af motorkøretøjsejere, der har betalt betydelige beløb, som ikke skulle have været opkrævet.

Maltas regering påstår, at tilbagebetalingen vil løbe op i millioner af euro. Netop derfor har regeringen pligt til at returnere skatter, som ikke er pålagt i overensstemmelse med forskrifterne. Det er en så alvorlig bommert, at hvis den var sket i en hvilken som helst anden EU-medlemsstat, ville regeringen være blevet tvunget til at gå af. På Malta har regeringen end ikke vist tilstrækkelig anstændighed til at tage ansvaret og undskylde over for de tusindvis af maltesere og gozitanere, som er blevet ramt. Man kunne finde en løsning ved for eksempel at tilbyde ejerne af disse køretøjer nedslag i vægtafgiften. Det lader til, at regeringen vender det døve øre til den slags forslag.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Hvis vi betragter EU som en levende organisme, er den europæiske automobilindustri dens rygrad. Den står for 3 % af EU's BNP og skaber et handelsoverskud på 35 mia. EUR. 2008 var imidlertid et vanskeligt år for branchen, idet bilsalget i første halvår faldt på grund af en stigning i brændstofprisen og i andet halvår faldt 19,3 % som følge af finanskrisen.

Det er dog ikke de eneste problemer, sektoren står over for. Mellem 2009 og 2015 skal bilbranchen indføre nye standarder for emission af forurenende stoffer, brændstoføkonomi og så videre, hvilket alt sammen lægger milliarder af euro oven i branchens omkostninger.

Ovennævnte tal er også relevante, fordi indkomsten for over 12 mio. familiers vedkommende stammer fra automobilindustrien. Et job på en bilfabrik er kædet sammen med yderligere fire job hos leverandører og fem til i tilknyttede sektorer, herunder salgssektoren. Det står derfor klart, at trivselen i denne sektor af den europæiske økonomi er livsvigtig for EU's økonomi som helhed. Under disse omstændigheder er det altafgørende med en hurtig, koordineret indgriben fra de europæiske regeringers og institutioners side, eksempelvis ved at indføre programmer for aflevering af gamle biler til gengæld for en konsekvent nedsættelse af indkøbsprisen på nye biler, finansiel bistand osv.

Elisa Ferreira (PSE), skriftlig. – (PT) Den finansielle krise har lammet kreditgivningen, den har ramt virksomheder og familier, og efterspørgselen er styrtet med katastrofale følger for den økonomiske vækst og beskæftigelsen.

En sådan situation berettiger til usædvanlige foranstaltninger, især når vi taler om strategiske sektorer såsom automobilfremstilling, der tæller 6 % af jobbene.

Alligevel er næsten hele den europæiske genopretningsplan, som jeg har æren af at være Parlamentets ordfører for, udelukkende baseret på nationale initiativer.

Hvordan kan Kommissionen reelt garantere, at den er ude i medlemsstaterne for at kontrollere koordineringen, og at landene ikke er i færd med at indlede en krig på støtteforanstaltninger?

Hvilke mekanismer eksisterer der til sikring af job i lande, der ikke har den finansielle struktur til at garantere de job, der er livsvigtige for dem?

For visse lande er tekstiler eller elektronik måske lige så vigtige som biler. Hvilke aktioner kan vi forvente?

Vil Kommissionen være mere årvågen over for den europæiske industris betydning for Europas overlevelse?

Der er grænser for, hvad der kan forventes af Den Europæiske Investeringsbank. Får vi et budget, der svarer til de udfordringer, Europa står over for?

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) EU's økonomi har ry for at være den største økonomiske faktor i verden. På den ene side pålægger det os et specielt ansvar for alle aktioner, der indledes på det indre marked. På den anden side får en global økonomi med Unionen i forreste linje specifikke konsekvenser. En af disse konsekvenser er vanskeligheden ved at definere, hvilke bilfabrikker der reelt er europæiske. Talrige selskabsfusioner, skabelsen af globale produktionsgrupper og tilstedeværelsen gennem flere tiår af amerikanske og asiatiske selskaber på EU's indre marked har skabt grundlag for en varieret og konkurrencedygtig europæisk automobilfremstillingssktor.

Det forekommer rigtigt primært at lade vores bestræbelser på at skabe en europæisk økonomisk genopretningsplan ledet af princippet om det frie marked og dets evne til at konkurrere. Vi må heller ikke glemme, at automobilindustrien, der er blevet så hårdt ramt af finanskrisen, er ét af mange led i den europæiske økonomiske kæde. Det tilskynder os til at vedtage den handlingsplan, formandskabet har foreslået, nemlig at udarbejde en generel tilgang, der inddrager alle de berørte parter på det indre marked.

Denne tilgang burde stimulere markedsefterspørgselen, som er bestemmende for, hvor sund økonomien er. Støttemekanismen bør også gøre brug af midler, der er øremærket til målrettet investering i teknologisk innovation i overensstemmelse med retningslinjerne for øget trafiksikkerhed og miljøbeskyttelse.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den økonomiske krise har haft en voldsom indvirkning på bilindustrien, en sektor, der yder et betragteligt bidrag til bruttonationalproduktet i mange europæiske lande. Selv om EU ikke har nogen direkte interventionsmekanismer, skal medlemsstaterne have lov til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at forhindre et sammenbrud i den branche, som tusindvis af europæiske borgeres beskæftigelse afhænger af. Den rumænske bilindustri er også blevet alvorligt ramt af krisen. Jeg

behøver blot nævne Dacia Renault, som er ved at begrænse sine aktiviteter, og Ford, som har bedt om støtte fra den rumænske stat.

Den alvorlige situation på europæisk plan kræver øjeblikkelig indførelse af egnede foranstaltninger. Jeg henviser i dette tilfælde ikke til markedsforvridende protektionistiske foranstaltninger, men til foranstaltninger, der giver den europæiske industri lige muligheder og gør det muligt for de ansatte i denne branche at bevare deres job.

Det er ikke nok for os at handle nationalt. Det er også nødvendigt at handle på europæisk plan. Den økonomiske genopretningsplan giver mulighed for dette, fordi den indeholder forslag om nye långivningsbestemmelser i det europæiske banksystem, som vil lette adgangen til lån. Det er også af betydning, at der er hurtig og let adgang til statsstøtteordninger, som medlemsstaterne ansøger om. Det er et centralt aspekt for strategiske investorer såsom dem på bilmarkedet.

13. Konsulær beskyttelse af EU-borgere i tredjelande (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om konsulær beskyttelse af EU-borgere i tredjelande.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Denne forhandling om konsulær beskyttelse kommer, som så mange andre, på det rigtige tidspunkt. En række hændelser i de sidste par år har fremhævet betydningen af konsulær beskyttelse blandt EU's medlemsstater. Fra Libanon i 2006 via Chad til de nylige tragiske hændelser i Mumbai, alle har de påvist de stigende risici for Unionens borgere, når de er på rejse i udlandet. Omfanget af disse risici bliver endnu større, efterhånden som stadig flere mennesker benytter sig af lavprisrejser til at besøge mere fjerntliggende egne af verden.

Det er derfor vigtigt, at medlemsstaterne arbejder sammen på dette område. Det giver mulighed for bedre service og et øget konsulært bistandsniveau. Det gavner EU's borgere direkte.

Traktaterne tilvejebringer et grundlag for dette samarbejde. Artikel 20 fastslår klart, og jeg citerer: "Enhver unionsborger nyder i tredjelande, hvor den medlemsstat, hvori han er statsborger, ikke er repræsenteret, enhver medlemsstats diplomatiske og konsulære myndigheder beskyttelse på samme vilkår som statsborgere i denne medlemsstat. Medlemsstaterne udarbejder indbyrdes de nødvendige regler og indleder de påkrævede internationale forhandlinger med henblik på at sikre denne beskyttelse."

De i artiklen nævnte bestemmelser er fastlagt i en afgørelse, der blev truffet i 1995. Afgørelsen gør klart, at der i et tredjeland kan anmodes om bistand fra andre medlemsstater end ens egen, forudsat der ikke findes nogen tilgængelig fast repræsentation eller en tilgængelig og kompetent honorær konsul.

I praksis betyder det, at en konsul, der anmodes om bistand af en borger fra en anden medlemsstat, skal afvise at yde en sådan bistand, hvis den pågældende borgers myndigheder (konsulat eller ambassade) også er repræsenteret.

Afgørelsen fra 1995 er truffet mellem medlemsstaterne og afspejler den kendsgerning, at konsulær bistand og beskyttelse udelukkende henhører under national kompetence, og at konsulære forbindelser hovedsagelig bestemmes i henhold til **Wienkonventionen om konsulære forbindelser**.

Reglerne om samarbejde på dette område afspejler også den kendsgerning, at konsulær bistand og beskyttelse betragtes forskelligt i forskellige medlemsstater. Nogle anser det for eksempel for at være en grundlæggende ret for alle borgere. Andre anser det for at være en tjeneste, som staten tilvejebringer. Det er grunden til, at traktaten henviser til konsulær beskyttelse som noget, man "nyder" og ikke noget, man "er berettiget til".

Siden Jolokrisen i 2000 er det konsulære samarbejde blevet udviklet til også at omfatte visse aspekter af krisestyring. Terrorangrebene i USA viste, at sågar tredjelande med en højtudviklet infrastruktur kan have vanskeligt ved at klare sig under ekstreme omstændigheder.

Medlemsstaterne udarbejdede derefter retningslinjer for håndtering af sådanne kriser. Selv om disse retningslinjer ikke er bindende, har de været taget i anvendelse på effektiv vis ved en række lejligheder og er blevet forfinet i lyset af erfaringerne.

Rådet har for nylig udviklet konceptet med en ledende stat. Det betyder, at én eller to medlemsstater kan overtage ledelsen, når indsatsen til beskyttelse og evakuering skal koordineres i tilfælde af en alvorlig hændelse, specielt i et land, hvor kun få medlemsstater er repræsenteret.

Samarbejdet med visse lande uden for Unionen er også blevet øget, eksempelvis med USA, som vi holder årlige samråd med om konsulære spørgsmål. Norge, Schweiz og Canada har også samarbejdet med EU om specifikke hændelser, for eksempel under kriserne i Libanon, Chad og Mumbai.

Kommissionen og Rådssekretariatet indgår også i det europæiske konsulære samarbejde. For en række år siden etablerede Rådssekretariatet et sikkert internetforum, hvorigennem de konsulære myndigheder udveksler oplysninger om spørgsmål såsom ajourførte råd om rejser. Rådet har også stillet et højtudviklet telekonferencsystem til rådighed for medlemsstaterne, som har fundet udstrakt anvendelse under konsulære kriser.

For ca. tre år siden blev der etableret en platform for udveksling af information og politisk koordinering af indsatsen på EU-niveau, som går under betegnelsen krisekoordineringsordninger (CCA). De to hovedaktører i CCA optræder som følger: Først beslutter formandskabet bistået af Rådssekretariatet og Kommissionen, om CCA skal aktiveres. Dernæst påtager COREPER II sig rollen som aktionsplatform med ansvar for koordineringen af medlemsstaternes indsats eller forberedelse af de beslutninger, der eventuelt skal tages på EU-niveau.

Det væsentligste operationelle redskab udgøres af EU's Fælles Situationscenter (SitCen) i Rådssekretariatet. SitCen yder logistik- og informationsbistand.

Derudover har på hinanden følgende formandskaber organiseret regelmæssige konsulære krisestyringsøvelser, som har vist sig specielt værdifulde. Der blev i slutningen af 2008 lanceret et europæisk konsulært uddannelsesprogram med henblik på at forbedre samarbejdet mellem konsulære embedsmænd, både i hovedstæderne og i felten. Det er også under overvejelse at samle konsulære faciliteter på samme sted.

Der kan bestemt gøres mere. Mange andre spørgsmål, eksempelvis fængselsforhold, forældres bortførelse af børn og konsulær informationspolitik, diskuteres regelmæssigt. Men vi må også se den kendsgerning i øjnene, at mens forventningerne og kravene fra borgere konstant vokser, er de konsulære myndigheders ressourcer altid begrænsede. Støtte til forbedret samarbejde på det konsulære område modsvares ikke altid af passende budgetter på nationalt plan. Det vil fortsat være en udfordring at løse denne firkants kvadratur.

Erfaringen viser, at samarbejdet på det konsulære område er værdsat, og at vi i en række tilfælde kan være tilfredse med resultaterne. Den succesfulde evakuering af 20 000 EU-borgere fra Libanon i 2006 er blot ét eksempel. Formandskabet har forpligtet sig til at arbejde videre med dette, og jeg vil gerne sige tak til Parlamentet for dets støtte.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg træder i dag i stedet for min kollega i Kommissionen, Jacques Barrot, som gerne ville have været personligt til stede, men som er nødt til at deltage i en anden institutionel sammenhæng.

I henhold til artikel 20 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab nyder enhver unionsborger under ophold i et tredjeland, hvor den medlemsstat, hvori han er statsborger, ikke er repræsenteret, enhver medlemsstats konsulære myndigheders beskyttelse på samme vilkår som statsborgere i denne medlemsstat. Artikel 20 bestemmer også, at medlemsstaterne indbyrdes udarbejder de nødvendige regler for at sikre denne beskyttelse. Hr. Vondra har allerede været inde på dette. I lyset heraf har medlemsstaterne indført koordineringsmekanismer til konsulær beskyttelse, især via de i 2006 og 2008 fastlagte retningslinjer, som ikke er retligt bindende, men som hjælper missionerne med at opbygge deres samarbejde i felten.

Derudover pålægger artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Union medlemsstaternes diplomatiske og konsulære missioner at øge deres samarbejde.

I december 2008 vedtog Rådet retningslinjerne for iværksættelsen af konceptet med en ledende stat i relation til konsulært samarbejde. I henhold til disse retningslinjer vil der ved en fremtidig større krise med følger for den konsulære beskyttelse i det pågældende tredjeland blive udnævnt en medlemsstat som ledende stat med ansvar for beskyttelsen af unionsborgerne på vegne af de andre medlemsstater. Den ledende stat skal koordinere alle de foranstaltninger i felten, som medlemsstaterne har iværksat, og er ansvarlig for at sikre, at alle unionsborgere modtager bistand. Enhver person med ret til konsulær beskyttelse fra sin egen medlemsstat er berettiget til at bede den ledende stat om bistand.

Hensigten er at lette samarbejdet mellem medlemsstaterne i felten ud fra den tanke, at der vil blive stillet yderligere ressourcer til rådighed i form af personale, finansielle midler, udstyr og lægehjælpshold. Den ledende stat skal også overdrages ansvaret for at koordinere og lede foranstaltninger til tilvejebringelse af bistand, genforening af mennesker og eventuel evakuering af borgere til et sikkert sted med hjælp fra de

andre berørte medlemsstater. Medlemsstaterne skal imidlertid nå til enighed om, præcis hvad der menes med ordlyden "hvor den medlemsstat [...] ikke er repræsenteret" i artikel 20 i EF-traktaten. Det skulle dække situationer, hvor en unionsborger uanset grunden ikke kan nå frem til en af sin egen medlemsstats missioner. Medlemsstaterne er i færd med at udarbejde fælles kriterier for det.

Det er altså situationen på papiret. Det forhold, at virkeligheden kan være en helt anden, er noget, indtil flere medlemmer af Parlamentet kan skrive under på. Jeg har af talerlisten set, at hr. Guardans Cambó, hr. Karim og fru Mann agter at tage ordet om dette tema. De vil sikkert fortælle os noget om deres erfaringer fra Mumbai i december. Det er mit indtryk, på trods af at kun tre medlemsstater ikke har ambassade i New Delhi, og at kun syv ikke opretholder et konsulat i Mumbai, at det, og her vejer jeg mine ord på en guldvægt, alligevel var meget vanskeligt for de berørte europæiske borgere at få tilstrækkelig beskyttelse.

Jeg påpeger det nu, fordi det naturligvis er rigtigt at lære af erfaringer som denne. I lyset af denne erfaring anlægger Kommissionen det synspunkt, at der stadig er meget at gøre for at sikre, at EU's borgere i fuldt omfang og i det virkelige liv kan påberåbe sig den ret, de er garanteret i henhold til artikel 20 i EF-traktaten. Borgerne forventer, at EU yder en merværdi i beskyttelsen af dem i tredjelande. Beskyttelse ydet af diplomatiske og konsulære missioner er i sidste instans ikke begrænset til krisesituationer, men omfatter også ydelse af bistand i dagligdagens situationer.

Kommissionen foreslår blandt andet bedre information til EU's borgere. Vi har allerede foreslået, at ordlyden i artikel 20 trykkes i alle pas og offentliggøres på plakater i lufthavne og rejsebureauer, og vi arbejder også sammen med Rådssekretariatet på en website om konsulær beskyttelse, som kommer til at indeholde en ajourført liste over medlemsstaternes ambassader og konsulater i tredjelande.

Inden for rammerne af en bedre formidling til EU's borgere af, hvad unionsborgerskabet betyder for dem, er Kommissionen klar til at tackle alle de problemer på dette område, som borgerne henleder dens opmærksomhed på, og at gøre alt i sin magt for at virkeliggøre den ret til beskyttelse, som EU's borgere nyder i henhold til artikel 20.

Lissabontraktatens ikrafttrædelse ville tilvejebringe et klart retligt grundlag for EU's retsbestemmelser på området. Den nye formulering af artikel 20 i EF-traktaten (artikel 23 i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde) muliggør vedtagelsen af direktiver "om de koordinations- og samarbejdsforanstaltninger, der er nødvendige for at lette denne beskyttelse". Det betyder, at Kommissionen kunne fremsætte lovforslag på dette område i den nærmeste fremtid.

Ioannis Varvitsiotis, for PPE-DE-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Jeg sætter pris på denne forhandling og takker både Rådet og Kommissionen for den information og redegørelse, de har givet. Jeg var i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender ordfører for grønbogen om diplomatisk og konsulær beskyttelse af unionsborgere i tredjelande, og jeg har derfor fortsat stor interesse i udviklingen inden for denne sektor.

På det tidspunkt slog jeg til lyd for, at artikel 20 skulle udlægges bredere og omfatte flere rettigheder for EU's borgere, fordi det ville styrke konceptet om en europæisk nationalitet, være et praktisk udtryk for EU's fordele i dagligdagen og i sidste ende ville styrke den europæiske solidaritet.

Det nylige terrorangreb i Mumbai påviste nytten af og behovet for styrket koordinering af beskyttelsen af borgere fra EU's medlemsstater i sådanne situationer. Offentliggørelsen i december 2008 af Rådets retningslinjer for iværksættelse af konceptet om en konsulært ledende stat i en krisesituation er et første positivt skridt og indeholder vigtige idéer. Imidlertid venter vi med betydelig interesse på retligt bindende forslag.

Jeg er klar over, at der er betydelige praktiske vanskeligheder. Imidlertid anser jeg det for yderst vigtigt, at det gøres klart, hvordan EU's borgere, der befinder sig på krisestedet, informeres om, hvem den ledende stat er. Det, der er sagt indtil i dag, er efter min mening ikke tilfredsstillende. Under alle omstændigheder sætter jeg pris på den betydning, det franske formandskab tillagde spørgsmålet, og jeg forventer, at det tjekkiske formandskab fortsætter initiativerne.

Martine Roure, for PSE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Retten til konsulær og diplomatisk beskyttelse er en af søjlerne i det europæiske borgerskab. Hr. minister, De citerede artikel 20 i traktaten. Den er meget klar. Hver borger har ret til konsulær beskyttelse. Det er ikke en mulighed, det er en ret.

De dramatiske begivenheder i Mumbai viser, at denne ret faktisk langt fra er garanteret. Beskyttelsesniveauerne varierer fra medlemsstat til medlemsstat, hvilket medfører diskrimination i behandlingen af borgerne, som aldrig får oplysninger om, hvilket konsulat de skal kontakte i tilfælde af behov. Der mangler tydeligvis finansiel

støtte mellem medlemsstaterne. Europæiske borgere, der har mistet alt, bliver ofte stillet over for konsulatkontorer, som er meget utilbøjelige til at bære de finansielle udgifter.

Medlemsstaterne har en pligt til at gøre en ende på denne situation. Det er nødvendigt at gøre retningslinjerne bindende og stille information til rådighed for borgerne. EU skal indlede forhandlinger med tredjelande for at sikre den nødvendige diplomatiske beskyttelse.

Som det blev nævnt af kommissæren har begivenhederne i Mumbai også vist den uacceptable mangel på garanti for diplomatisk beskyttelse af medlemmer af Europa-Parlamentet. EU og specielt Kommissionen skal starte forhandlinger umiddelbart, og vi bemærkede os Deres ord, hr. kommissær, mens Rådet skal indgå ad hoc-aftaler med tredjelande for at sikre specifik diplomatisk beskyttelse af medlemmer af Europa-Parlamentet. Det er det mindste, vi kan gøre.

Ignasi Guardans Cambó, for ALDE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! I dag kan borgerne rejse i Europa uden at krydse grænser, kan stemme i andre medlemsstater end deres egen, kan hæve deres pension og nyde godt af socialsikring i en hvilken som helst medlemsstat, som de vælger at leve i. Desuden samarbejder politistyrkerne med hinanden. Den offentlige anklager i Stockholm kan få en person arresteret i Sevilla ved hjælp af en europæisk arrestordre uden at blive involveret direkte i lokale procedurer.

Når det drejer sig om at irettesætte borgere for deres handlinger, har medlemsstaterne været indstillet på at afgive suverænitet. Når det drejer sig om beskyttelsen af de selv samme europæiske borgere uden for EU, er det, som om de er rejst med en tidsmaskine, hvor de konstaterer, at tiden har stået stille, siden de forlod Europa..

Uden for EU er vi bare 27 stater, 27 administrationer, 27 flag og 27 konsulatsystemer eller, i visse tilfælde, end ikke det. I en krise mister en europæisk borger sin europæiske status. Det europæiske borgerskab findes ikke.

De 180 millioner europæere, der rejser rundt i verden, konstaterer, at de kun kan modtage beskyttelse, hvis de laver sig selv om til tyskere, spaniere, polakker eller italienere igen. Som europæere eksisterer de ikke uden for EU. Det er en alvorlig manglende opfyldelse af traktaten, som, sagt i al høflighed, gør Rådets redegørelse fra for lidt siden til en omgang science fiction.

Alt det, Rådet sagde om den formodede gennemførelse af traktatens artikel 20, den ledende stat, videokonferencer og fælles situationscentre, er ren science fiction i en nødsituation. Desuden har nogle af os, som kommissæren sagde, haft lejlighed til at opleve denne tingenes tilstand på nærmeste hånd.

Artikel 20 i traktaten fungerer ikke: Der er ingen gennemførelsesprotokoller, der er ingen retlige bestemmelser, der er overhovedet ingen oplysninger til borgerne, der er ingen konsekvenser for dem, der ignorerer artiklen.

I bedste fald hjælper konsulerne hinanden. Der findes vejvilje, som den måske fandtes i det 19. århundrede, som den måske fandtes i Peking i 1800-tallet. Situationen er som følger: Der eksisterer samarbejde mellem konsuler, som spiser middag sammen, snarere end en forpligtelse til i fællesskab at tjene borgerne ud fra en bestemmelse i europæisk lovgivning.

Af samme grund er Kommissionen både før og naturligvis også efter Lissabontraktatens ikrafttræden forpligtet til at gennemføre artikel 20, til at gøre de europæiske borgere stolte af deres pas og til at sikre, at visse embedsmænd forstår, at det 19. århundrede er ovre, og at Europa rent faktisk eksisterer, når som helst en europæisk borger er i vanskeligheder i New Delhi, Beirut eller et andet sted i verden.

Ryszard Czarnecki, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne fastslå, at jeg ikke deler denne yderst kritiske holdning til det forslag, næstformanden i Kommissionen har fremsat på vegne af Rådet i dag. Det er efter min mening ikke et spørgsmål om at have eller ikke have en traktat, men snarere om, hvorvidt europæisk solidaritet er et koncept, der kun forekommer i politiske erklæringer, eller om det er en specifik politisk praksis, som gælder for borgerne i forskellige medlemsstater. Hvis sidstnævnte er tilfældet, er det ikke absolut nødvendigt at have traktaten.

Under det slovenske formandskab for EU repræsenterede Frankrig EU i mange lande såsom Asien, Afrika og Latinamerika, da Slovenien ikke havde ambassader disse steder. Jeg er nysgerrig efter at vide, om slovenske borgere, og sammen med dem andre borgere i de mindre medlemsstater, nu ville få samme egnede bistand, hvis de henvendte sig til de franske konsulater i disse lande. Det er et relevant spørgsmål.

Vi bør udvide konceptet med europæisk solidaritet. For mig ser det i virkeligheden ud som om Lissabontraktaten ikke er en absolut forudsætning.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Hr. formand! I henhold til artikel 20 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab nyder enhver unionsborger i tredjelande diplomatiske og konsulære myndigheders beskyttelse på samme vilkår som statsborgere i denne medlemsstat. Det er i denne forbindelse vigtigt at understrege nødvendigheden af, at EU udvikler samarbejdet i forhold til de konsulære tjenester.

Europæerne hører til blandt de mest mobile samfund i verden, idet næsten 9 % af borgerne rejser til lande, hvori deres hjemlande ikke er repræsenteret på dette niveau. Eksempelvis har Slovakiet, som jeg repræsenterer i Parlamentet, en meget begrænset konsulær repræsentation i Mellem- og Sydamerika, som mange slovakiske statsborgere rejser til. Trods de konsulære tjenesters forpligtelser må jeg tilføje, at de fleste europæere ikke er bekendt med deres rettigheder, og at det er en sørgelig kendsgerning, at ikke engang de konsulære tjenesters medarbejdere er bekendt hermed.

For at sikre en bedre information af borgerne om konsulær beskyttelse bør vi sigte mod at medtage et uddrag af artikel 20 i alle europæiske standardpas. Betydningen af den konsulære beskyttelse i tredjelande blev tydeliggjort i krisesituationer som f.eks. tsunamien i 2004 eller den libanesiske konflikt i 2006. Som følge af de forskellige konsulære instrukser skal EU-borgerne jonglere med lige så mange ordninger, som der er medlemsstater, og disse ordningers retskraft og juridiske rækkevidde kan variere.

De nylige begivenheder i Mumbai viser, at der langt fra er fundet en løsning på spørgsmålet om de konsulære tjenester. Oprettelsen af fælles europæiske kontorer ville sikre en funktionel samhörighed og ville samtidig reducere de strukturelle omkostninger, der er forbundet med medlemsstaternes diplomatiske og konsulære netværk.

FORSÆDE: Manuel António dos SANTOS

Næstformand

Sajjad Karim (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det er allerede blevet nævnt, at EU's borgere rejser vidt omkring. Der foretages årligt ca. 180 mio. rejser fra EU til tredjelande, og teoretisk set er de rejsende beskyttet i medfør af artikel 20 som allerede nævnt af kommissæren og navnlig Rådets formandskab i denne forhandling.

I medfør af artikel 20 bestemmes det udelukkende, at EU-borgere, hvis medlemsstat ikke er repræsenteret i det pågældende tredjeland, skal nyde konsulær bistand på samme vilkår som landets borgere. Medlemsstaternes forskellige tilgange hertil anerkendes i handlingsplanen fra 2007 og 2009.

Det er naturligvis nødvendigt, at der fastlægges kriterier for, hvornår og hvordan andre konsulære tjenester bør inddrages, og disse kan grundlæggende sammenfattes i tre punkter. Jeg vil ikke gennemgå dem her, men de to første giver meget mening. I det tredje kriterium kræves det, at borgeren fremlægger bevis for sin nationalitet, enten i form af pas, identitetskort eller anden form for dokumentation, hvis der gøres krav på diplomatisk eller konsulær repræsentation.

Der er stort problem forbundet hermed, da man sagtens kan forestille sig, at en europæisk borger, der flygter fra en situation, faktisk ikke er i besiddelse af denne form for dokumentation.

Der ydes bistand i tilfælde af død, alvorlige ulykker, alvorlig legemsbeskadigelse, anholdelse, tilbageholdelse, bistand til ofre for voldelig kriminalitet samt støtte til og hjemsendelse af nødlidende EU-borgere. Støtteforanstaltningerne er omfattende, men ikke udtømmende. Der skal gøres noget mere.

Med henblik på at opnå alt dette har vi hørt om konceptet med en ledende stat, der vil bestræbe sig på at sikre, at alle EU-borgere får bistand, og sørge for koordinationen mellem medlemsstaterne.

Teoretisk set er alt dette nu meget godt, men i praksis var det bestemt ikke det, jeg oplevede i Mumbai. Der foregik ingen reel informations- og efterretningsudveksling, og det var ikke den form for samarbejde, som jeg forventede at se. I stedet oplevede jeg kun, at medlemsstaterne konkurrerede, og en yderligere centralisering eller konsolidering af de konsulære tjenester vil indebære risiko for, at den fleksibilitet, som repræsentationer har brug for på stedet i forbindelse med hastigt forandrede omstændigheder, går tabt.

Erika Mann (PSE). – (DE) Hr. formand! Sajjad Karim har fuldstændig ret. Problemet ligger i selve ordlyden, i selve grundlaget for artikel 20. Det er nødvendigt at tage højde for den virkelige situation på stedet. Selvfølgelig er det det. F.eks. har ikke alle medlemsstater konsulær beskyttelse, og i mange tilfælde er den

konsulære beskyttelse, der måtte være, meget begrænset, og sikkerhedsstrukturen er utilstrækkelig – også for konsulerne selv.

Personligt kan jeg i denne forbindelse fortælle, at den tyske konsul kørte hele natten for at mødes med sine kolleger, og at han kørte med sin chauffør, men ingen sikkerhedsfolk, på veje, der på ingen måde var sikre. Sådanne forhold er simpelthen uacceptable. Man kan ikke rejse til lande såsom Indien eller til latinamerikanske lande – der er mange andre lande, hvor tilstedeværelsen er påkrævet i lige så høj grad som i et så kritisk sted som Mumbai – og kun råde over et lille antal medarbejdere og en mangelfuld sikkerhedsstruktur. Efterretningsoplysninger videregives overhovedet ikke, medlemsstaterne har ingen adgang til oplysningerne osv. Dette betyder, at der ingen ende er på begrænsningerne, og at det ikke kan komme som nogen overraskelse, at medlemsstaterne er ude af stand til at yde deres egne borgere eller deres egne tjenestemænd en beskyttelse, der så meget som kommer i nærheden af den beskyttelse, de måtte ønske.

Derfor er det vigtigt, at Rådet og Kommissionen iværksætter en grundig analyse af dette problem. Man kan ikke prædike om altid at være til stede i hele verden og se Europa som en global partner, når man ikke engang har en sikkerhedsstruktur og ikke råder over nogen form for avancerede informationssystemer. Vi latterliggør simpelthen os selv, hvis ikke vi grundigt analyserer vores egne strukturer og sikrer den nødvendige supplerende beskyttelse.

Jeg vil således straks opfordre Rådet og Kommissionen til grundigt at genoverveje strukturerne, gennemføre simuleringer i lighed med andre lande og ikke kun fokusere på de største hovedstæder og storbyerne, men indse, at det ud over i disse enorme lande og enorme byer også er nødvendigt med en passende repræsentation i verdens andre storbyer.

Det, der skete i Mumbai, vil ske igen. Der vil komme et andet Mumbai, ligesom tidligere katastrofer er blevet gentaget. Jeg opfordrer indtrængende Rådet og Kommissionen til at erkende og være forberedt på dette.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! Ignasi Guardans Cambó og andre som f.eks. Sajjad Karim og Erika Mann har illustreret misforholdet mellem ord og handling. Faktisk kan vi ikke engang blive enige om, hvordan artikel 20 skal fortolkes. Ministeren sagde på engelsk, at der kun var tale om en "berettigelse" og ikke en rettighed, mens Martine Roure citerede de fransktalende, der taler om "*un droit*", en rettighed. Der hersker ingen tvivl om, at det i chartret om grundlæggende rettigheder er knæsat som en rettighed.

Der vil helt sikkert ikke blive gjort fremskridt, medmindre det juridisk bekræftes, at der er tale om en rettighed med bindende EU-beslutninger og fælles standarder samt retten til at gøre indsigelse i retten mod en afvisning af beskyttelse.

Ministeren nævnte, at samhusning af ansatte ved konsulære repræsentationer var under overvejelse. Min erfaring inden for visumpolitikken er, at forsøg på at få medlemsstaterne til at indvillige i samhusning svarer til at rulle en sten op ad et bjerg.

Kommissær Günter Verheugen nævnte, at praktiske foranstaltninger var under udvikling. Disse blev imidlertid lovet i 2007-handlingsplanen: oplysninger i pas, på plakater, et websted under opbygning. Hvad er der blevet af disse tiltag? Jeg søgte efter "konsulær beskyttelse" på Europa-webstedet uden at finde noget som helst.

På Rådets websted om rejser står der "under opbygning", hvilket jeg tror er et metafor for den kendsgerning, at vi svigter borgerne, idet vi undlader at udfylde unionsborgerskabets rammer.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Hr. formand! Jeg anser det for at være meget vigtigt – og jeg er enig med mange af de tidligere talere i – at EU-borgerne har behov for at føle sig sikre, og jeg mener, at vi bør prioritere at sørge for borgernes sikkerhed, når de befinder sig uden for EU, især i krisesituationer som den i Mumbai.

Mumbai er et godt eksempel på, hvordan det ikke skal køre. Jeg støtter det nyligt fremsatte forslag om en ledende stat. Efter min mening er det meget vigtigt, men for øjeblikket står det lysende klart, at systemet ikke fungerer. Jeg mener, at vi alle bør se det som en prioritet at få systemet til at fungere, da man, som en anden formulerede det, virkelig ville føle sig langt mere europæisk, hvis en medlemsstats ambassade tog sig af en, hvis man var i vanskeligheder, mens man befandt sig i Fjernøsten eller i Sydamerika eller et andet sted uden for EU, og efter min mening er denne følelse af "europæiskhed" af stor betydning.

(Formanden afbrød taleren)

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er klart, at de europæiske borgeres stadigt stigende mobilitet betyder, at konsulaterne skal samarbejde.

Jeg ser positivt på Kommissionens forslag – først og fremmest fordi man med forslaget søger at forenkle procedurerne for økonomisk hjælp til borgere i nød. Der hersker ingen tvivl om, at retten til konsulær beskyttelse på nuværende tidspunkt er fragmentarisk og ulige fordelt. Unionsborgerskabet eksisterer ofte ikke i udlandet, og der kan være borgere, der ønsker, at de var statsborgere i et andet land eller sågar i EU. Jeg ønsker, at der appelleres til den europæiske stolthed – ikke kun, når det passer institutionerne, men også når det passer borgerne, når disse måtte være i vanskeligheder og håber, at unionsborgerskabet i det mindste på denne måde kan være til gavn.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Den konsulære beskyttelse er et grundlæggende element i unionsborgerskabet. Borgerne ønsker at føle sig europæiske, når de befinder sig i EU, men også når de opholder sig uden for Europa. De ønsker, at EU opfylder deres behov, især i nødsituationer.

EU reagerede ikke korrekt i Mumbai, og samme scenario har udspillet sig i andre krisesituationer. Lad mig kort fremlægge en idé, der dog ikke vil være en universalløsning, men som virkelig vil støtte europæiske borgere i tredjelande.

Jeg vil her genfremsætte forslaget om et europæisk frikaldsnummer til brug i nødsituationer. Dette nummer, som skulle gengives i pas sammen med artikel 20, ville gøre det muligt for borgerne at få adgang til nødvendige oplysninger på deres eget sprog om EU-medlemsstaternes konsulater, der – og jeg understreger – vil være forpligtet til at hjælpe borgerne.

Borgerne forventer handling og ikke blot ord fra EU.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Når vi bliver parlamentsmedlemmer, får vi tildelt en passérseddel i lighed med mange andre ansatte i EU's institutioner. Jeg spekulerer på, om formandskabet og Rådet er klar over, at dette dokument er fuldstændig værdiløst i medlemsstaterne?

Jeg har selv oplevet at befinde mig i en meget vanskelig situation i Nederlandene på en rejse tilbage fra Afrika efter et tjenstligt ærinde for Parlamentet. Jeg er bekendt med, at et andet medlem – et medlem fra Det Forenede Kongerige – stødte på vanskeligheder i Dublin. Det er virkelig nødvendigt, at vi oplyser vores respektive medlemsstater om, at dokumentet er et rejsedokument fra Parlamentet, Kommissionen og EU, og at det skal respekteres fuldt ud. Det personale, der beskæftiger sig med rejsende i lufthavne og i havne bør modtage en udførlig orientering om dette dokumentets gangbarhed.

Jeg anmoder formandskabet om at tage spørgsmålet op med hver enkelt medlemsstat og sikre, at det bliver gennemført, da tjenestemænd og parlamentsmedlemmer, der rejser i tjenstligt ærinde for Parlamentet, bør nyde denne form for beskyttelse.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Som parlamentsmedlem har jeg ved flere lejligheder kontaktet ambassader og konsulater, fordi en person er blevet skadet, meldt savnet, bestjålet eller bortført, eller i de tragiske situationer, hvor en person er afgået ved døden. Jeg er sikker på, at mange andre parlamentsmedlemmer har oplevet det samme. Jeg kan heldigvis meddele, at indsatsen og samarbejdet i de situationer, hvor jeg har haft kontakt til en irsk ambassade, har været enestående. Imidlertid er mit hjemland ikke repræsenteret i alle lande, og vi har været afhængige af andre europæiske landes ambassader.

Af erfaring, men uden at gå i detaljer, vil jeg blot sige, at jeg kunne ønske mig en bedre koordinering og mere indbyrdes hjælp ambassaderne imellem, når det drejer sig om de store lande, der har ambassader og konsulater i næsten alle lande, således at de kan hjælpe alle de andre medlemsstaters ambassader med deres statsborgere.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg synes igen, at det har været en meget nyttig debat. Jeg har fuld forståelse for, hvor stor betydning dette spørgsmål har for parlamentsmedlemmerne, da det er et yderst følsomt emne, hvor medlemmerne konfronteres med forventningerne hos de borgere, der om få måneder skal vælge dem. Så jeg har fuld forståelse for det emne, som Parlamentet behandler med omhu og med en så kritisk tilgang.

En anden årsag til, hvorfor jeg har forståelse for emnet er, at jeg kommer fra et mellemstort land, Den Tjekkiske Republik, der ikke er et tidligere imperium og således ikke har ambassader eller konsulater overalt i verden. Det, som irerne og andre borgere forventer af EU i denne sammenhæng, er efter min mening meget logisk.

Nu skal jeg imidlertid tale på vegne af Rådet, så der skal tages højde for visse juridiske rammer, som vi har fået udstukket, og det er en kendsgerning, at budgettet og alle disse punkter er vigtige. Det er ligeledes

nødvendigt, at vi anerkender og skelner mellem det, der på den ene side er det reelle problem, og det, der er et spørgsmål eller problem, som bør præciseres bedre.

Jeg var ikke i Mumbai, og jeg lyttede meget opmærksomt til de kritiske bemærkninger, som blev fremsat af Ignasi Guardans Cambó og andre, der deltog i Europa-Parlamentets mission til Indien på det tidspunkt, hvor dette tragiske angreb fandt sted. Da jeg forberedte mig til den særlige høring i går, var mit første spørgsmål: Er der et spansk konsulat i Mumbai? Jeg har aldrig været der, så jeg ved det ikke. Jeg fik indtil flere gange bekræftet, at Spanien faktisk har et konsulat i Mumbai, og dem, der var til stede, ved det. Jeg tror simpelthen, at det var et spørgsmål om en formel forpligtelse for Tyskland at hjælpe Ignasi Guardans Cambó og hans delegation, hvis vi citerer artikel 20 og beslutningen som helhed.

Spanien sendte et fly, så vidt jeg er orienteret, for at hjælpe med at evakuere sine statsborgere, ligesom Frankrig og Tyskland gjorde det. Af en efter min mening uforklarlig årsag afviste Ignasi Guardans Cambó tilbuddet om at flyve tilbage med det spanske fly og vendte efterfølgende i stedet tilbage med det franske fly.

Jeg kender ikke årsagen. Jeg har blot de oplysninger, som er stillet til rådighed for mig. Generelt tror jeg, at vi alle er enige om, at enhver forbedring af de juridiske rammer bestemt er ønskværdig, så jeg vil oplyse Dem om i det mindste nogle af det tjekkiske formandskabs delvise aktiviteter, der har til formål at styrke den konsulære beskyttelse inden for de nuværende juridiske rammer.

Der er eksempelvis et projekt, som går ud på at medtage en oplysning i de nationale pas, som vil gøre ihæندهaverne opmærksom på, at de kan anmode om konsulær beskyttelse fra enhver anden medlemsstats ambassade eller konsulat i et tredjeland, hvis ihæندهaverens hjemland ikke er repræsenteret i det pågældende tredjeland. Dette er i det mindste et forsøg på at afklare situationen på stedet.

For det andet vil formandskabet intensivere og ensrette anvendelsen af nødpas (ETD), som kan udstedes af enhver medlemsstats repræsentation til enhver medlemsstats statsborger, der har mistet sit pas eller fået det stjålet.

For det tredje og sidste vil formandskabet ligeledes arrangere to konsulære seminarer eller undervisningskurser for at bidrage på en meget praktisk og effektiv måde til dette konsulære beskyttelsesteam.

Disse arrangementer vil omhandle CCA-ordningen, og en rigtig konsulær krise vil blive simuleret. Undervisningen vil omfatte en definition af og gennemførelse af praktiske afprøvninger af alle de relevante mekanismer i CCA-rammen, herunder samarbejdet mellem alle de berørte myndigheder og institutioner. Erfaringerne vil sågar i form af feltarbejde vise deltagerne, hvordan de skal opføre sig og reagere omgående i en situation med et ekstremt psykologisk pres og tidspres. Jeg ved ikke, om dette vil underholde os tilstrækkeligt før valget, men det er i det mindste et af vores bidrag til løsningen af dette væsentlige problem.

Günter Verheugen, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I traktaterne tildeles Kommissionen ikke initiativret med hensyn til konsulær beskyttelse. Inden for rammerne af sine begrænsede beføjelser forsøger Kommissionen så vidt muligt at øge effektiviteten af de unionsborgerskabsrettigheder, som europæiske borgere er berettigede til – se f.eks. Kommissionens handlingsplan 2007-2009.

Jeg gentager, at en vedtagelse af Lissabontraktaten afgjort ville medføre en meget kraftig forbedring af denne situation. Jeg håber, at Kathy Sinnott, der delte sine erfaringer med os, vil bruge den kendsgerning, at Lissabontraktaten ville ændre situationen, og sine erfaringer til at bidrage til organisering af støtte til Lissabontraktaten i Irland.

De beklagelige begivenheder i Mumbai er et bevis på, at der allerede i dag tydeligvis er overvældende god plads til forbedringer, hvis vi skal opfylde EU-borgernes berettigede forventninger.

Erika Mann (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg har blot en kort henstilling til Rådet. Jeg sætter meget stor pris på Deres indlæg, men kan De sikre, at De med annonceringen i dag af denne form for simulering indbyder nogle af de personer, der faktisk befandt sig i Mumbai, fordi det kunne give Dem en vis indsigt?

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) EU-borgernes stigende mobilitet kræver, at vi tilpasser vores nuværende konsulære beskyttelsesprincipper og tager nye forhold i betragtning. EU-borgerne skal have adgang til beskyttelse og bistand fra deres hjemlande, via deres diplomatiske missioner og konsulater (artikel 3 i Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser og artikel 1 i Wienerkonventionen om

konsulære forbindelser) og, i henhold til Maastrichttraktaten, yderligere diplomatisk og konsulær beskyttelse uden for EU's grænser i kraft af deres status som EU-borgere. I praksis betyder dette, at enhver EU-borger i forbindelse med ophold i tredjelande, hvor den medlemsstat, hvori han er statsborger, ikke er repræsenteret, nyder enhver medlemsstats diplomatiske og konsulære beskyttelse på samme vilkår som statsborgere i denne medlemsstat.

Desværre afslørede den kritiske situation i Mumbai efter bombningerne sidste år mangler hos mange diplomatiske repræsentationer med hensyn til den praktiske anvendelse af fællesskabsbeslutninger om EU-borgernes sikkerhed. Snesevis af europæere, herunder Parlamentets delegation, der var i Indien, da det skete, stødte på administrative problemer og uforholdsmæssigt lange ventetider, før de modtog kopier af mistede dokumenter. Dette viste, at det ikke er nemt at gennemføre konceptet med europæisk solidaritet.

Retten til konsulær beskyttelse i tredjelande er et af hovedelementerne i unionsborgerskabet. Medlemsstaterne skal gøre deres ypperste for at sikre, at det gennemføres korrekt, og at alle EU-borgere sikres ligebehandling og omsorg på ens vilkår.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (ET) Hr. formand! I henhold til artikel 20 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab nyder enhver unionsborger "i tredjelande, hvor den medlemsstat, hvori han er statsborger, ikke er repræsenteret, enhver medlemsstats diplomatiske og konsulære myndigheds beskyttelse på samme vilkår som statsborgere i denne medlemsstat".

Sidst i november sidste år befandt vores kollega, Ignasi Guardans Cambó, sig i Mumbai under terrorangrebene, og han var vidne til, at diplomater fra nogle af medlemsstaterne begik adskillige traktatbrud, da der blev skelnet mellem EU-borgere, som blev forskelsbehandlet på grundlag af deres nationalitet.

Nogle af medlemsstaternes diplomaters adfærd i Mumbai udgjorde ikke blot en krænkelse af EU-borgernes rettigheder, men afspejlede ligeledes mangler i EU's integrationsproces. Det er derfor af afgørende betydning for EU, at denne konkrete sag bliver undersøgt, og at der bliver iværksat tiltag for at sikre, at en sådan situation ikke opstår igen.

Jeg ville sætte pris på, at Rådet og Kommissionen garanterer, at gennemførelsen af traktatens artikel 20 bliver overvåget nøje, og at enhver afvigelse bliver grundigt undersøgt.

14. Spørgetid (spørgsmål til Rådet)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0006/2009).

Vi behandler en række spørgsmål til Rådet.

Spørgsmål nr. 1 af **Marian Harkin** (H-1034/08):

Om: SMV'er

Hvilke specifikke foranstaltninger agter Rådet, i betragtning af at økonomi er et af det tjekkiske formandskabs tre hovedprioriteter, at træffe for at styrke små og mellemstore virksomheders tillid til markedsøkonomien på baggrund af den aktuelle økonomiske situation?

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Lad mig indledningsvis bemærke, at jeg glæder mig over spørgsmålet om SMV'erne, da de indflydelsesrige brancher og store virksomheder altid er stærke nok til at lobbye for en vis støtte i den aktuelle økonomiske krise, hvorimod dette er langt mere vanskeligt for SMV'erne og kræver en systemisk tilgang.

Som bekendt godkendte Rådet den 1. december 2008 den europæiske økonomiske genopretningsplan, der blev fremlagt af Kommissionen den 26. november 2008. Som en reaktion på finanskrisen støttede Rådet et stimuleringsiltag svarende til ca. 1,5 % af EU's BNP for at genoprette virksomhedernes og forbrugernes tillid. Planen indeholder desuden specifikke foranstaltninger til støtte for SMV'erne, hvoraf de væsentligste er de foranstaltninger, der er målrettet fremme af SMV'ernes adgang til finansiering og reduktion af de administrative byrder.

Rådet var ligeledes enig om, at bedre rammebetingelser for de europæiske virksomheder, herunder navnlig de små og mellemstore virksomheder, var af afgørende betydning for at bekæmpe krisens indvirkninger på konkurrenceevnen og for at støtte og øge beskæftigelsen.

Rådet vedtog endvidere to sæt konklusioner, der omhandlede støtte til SMV'erne i forbindelse med den generelle konkurrenceevne. I det første sæt godkendte Rådet de forslag til støtte for SMV'erne, som Kommissionen havde fremlagt i sin meddelelse "Tænk småt først" – En "Small Business Act" for Europa", den såkaldte SBA, der bl.a. omfattede en handlingsplan, hvori der blev redegjort for de prioriterede foranstaltninger, der kræver særlig opmærksomhed.

Det andet sæt omhandlede konklusioner på grundlag Kommissionens meddelelse "Opbygning af klynger i verdensklasse i EU: Gennemførelse af den bredt funderede innovationsstrategi". Selv om klynger ikke udelukkende er forbeholdt SMV'er, spiller SMV'erne en vigtig rolle i mange klynger, der er blevet opbygget i hele EU.

På sit møde midt i december 2008 godkendte Det Europæiske Råd denne europæiske økonomiske genopretningsplan og støttede en fuld gennemførelse af handlingsplanen for en "Small Business Act". Det har navnlig støttet en forhøjelse af Den Europæiske Investeringsbanks interventioner, i størrelsesordenen 30 mia. EUR i 2009-2010, til gavn for især små og mellemstore virksomheder, hvilket udgør en stigning på 10 mia. EUR i forhold til EIB's normale långivning i denne sektor.

Rådet støttede ligeledes en midlertidig toårig fritagelse ud over de minimis-tærsklen for statsstøtte for et beløb på op til 500 000 EUR og de nødvendige rammetilpasninger for at øge statsstøtten til virksomhederne, navnlig SMV'erne.

Rådet har ligeledes opfordret til anvendelse af fællesskabslovgivningens hurtige procedurer for tildeling af kontrakter om offentlige indkøb samt til en reduktion af virksomhedernes administrative byrder.

Det tjekkiske formandskab vil videreføre denne indsats, da vores økonomi i høj grad er baseret på SMV'erne, hvilket betyder, at vi har egne erfaringer på området. Begge de kommende rådsmøder om konkurrenceevne under det tjekkiske formandskab – hvoraf det ene finder sted meget snart, dvs. i starten af marts, og det andet, der er uformelt, afholdes i Prag – vil derfor omhandle spørgsmålet om reduktion af de administrative byrder, da bedre lovgivning efter vores mening er en væsentlig faktor for forbedring af konkurrenceevnen, navnlig for SMV'erne, og da dette element spiller en endnu væsentligere rolle i perioder med økonomisk krise.

Formandskabet vil endvidere søge at gøre fremskridt med hensyn til gennemførelsen af handlingsplanen og prioritere SMV-politikken i samfundet samt knytte gennemførelsen af handlingsplanen til alle medlemsstaternes nationale reformprogrammer.

Formandskabet vil ligeledes videreføre den øgede indsats med hensyn til drøftelsen af lovforslag vedrørende SMV'er som f.eks. forordningen om statut for det europæiske private selskab, der ville give SMV'erne mulighed for at anvende en selskabsform, som ville gøre det muligt for dem at udnytte af deres potentiale og drive virksomhed på tværs af grænserne.

Jeg bør ligeledes nævne et andet lovforslag, nemlig forslaget til direktiv om nedsatte momssatser på arbejdskraftintensive ydelser, der vil blive drøftet på de kommende samlinger i Økofin-Rådet.

Rådet vil endvidere beskæftige sig med revisionen af direktivet om forsinket betaling, der er under udarbejdelse, og som skal sikre, at små og mellemstore virksomheder modtager rettidig betaling for alle handelstransaktioner. Det bør fremhæves, at dette er af ganske stor betydning i den aktuelle situation.

Formanden. – Da tiden er ved at være udløbet, foreslår jeg, at Rådet besvarer alle de supplerende spørgsmål samlet. Som bekendt kan jeg kun godtage to supplerende spørgsmål i tillæg til den oprindelige forespørgers spørgsmål. Jeg har derfor udvalgt to af de fem stillede spørgsmål ud fra kriteriet om forskellige politiske grupper og nationaliteter. De medlemmer, jeg har udvalgt, er Philip Bushill-Matthews og Silvia-Adriana Ţicău.

Olle Schmidt, forespørger. – (EN) Hr. formand! Normalt taler jeg på mit modersmål, men da jeg er stedfortræder for Marian Harkin, vil jeg forsøge at tale på mit gebroknede engelsk. Engelsk er et fællessprog i Parlamentet.

Ministeren nævnte de administrative byrder og målsætningen om en reduktion heraf på 25 % inden 2012. Mener ministeren virkelig, at dette er et ambitiøst mål? Kan vi ikke gøre det bedre, og kan ministeren måske redegøre mere konkret for, hvad der er blevet gjort indtil videre? Hvad er målet? Kan målet f.eks. ikke være 25 % inden 2010? Det ville jeg kalde temmelig ambitiøst.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Rådsformanden nævnte revisionen af direktivet om forsinket betaling, som jeg mener er særdeles vigtig. Jeg er imidlertid bekymret over, at høringsperioden

for dette direktiv sluttede ved udgangen af august, dvs. lige inden den virkelige finanskrise slog ned. Hvis høringsperioden var blevet forlænget, tror jeg, at vi måske havde fået mere håndfaste svar, som kunne lægges til grund for en bedre revision af direktivet. Er det værd at overveje, om vi bør indlede endnu en kort høringsperiode, således at vi kan få så ajourførte oplysninger som muligt og efterfølgende basere en revision herpå?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Jeg ønsker at stille Rådet et spørgsmål om den europæiske økonomiske genopretningsplan. I denne plan afsættes der et beløb på 30 mia. EUR til små og mellemstore virksomheder. Kommissionen oplyste os om, at tilskuddene ville blive ydet efter først til mølle-princippet.

Jeg anmoder Rådet om at oplyse, hvilke foranstaltninger det træffer for at sikre, at alle medlemsstaterne udarbejder nationale programmer til støtte for deres små og mellemstore virksomheder, så disse kan få adgang til disse midler.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg skal prøve. Vedrørende det første spørgsmål om målene for nedbringelse af den administrative byrde har mit land sammen med andre ligesindede lande allerede indledt processen lidt på forhånd. Sammen med Nederlandene og nogle andre lande har vi et nationalt mål om en nedbringelse på 20 % inden 2010. Vi må se, om vi kan gøre mere inden 2012.

Kommissionen har bebudet en køreplan til slutningen af januar 2009, der skal vise, hvordan den vil sikre, at alle de forslag, der er nødvendige for at opnå nedbringelsen af den administrative byrde på 25 % på EU-plan bliver fremlagt inden udgangen af 2009. Forslag, der fremsættes på dette område i løbet af første halvdel af i år, vil blive behandlet af Rådet under det siddende formandskab, så vi vil helt afgjort se på det. Vi evaluerer processen på Det Europæiske Råds møde til foråret. Jeg håber, vi kan handle så effektivt som muligt. Det er i hvert fald, hvad formandskabet ønsker.

Vedrørende direktivet om forsinket betaling har Kommissionen til hensigt at offentliggøre forslaget i slutningen af februar 2009. Formandskabet vil påbegynde drøftelserne af spørgsmålet i Rådets forberedende organer.

Det sidste spørgsmål – som jeg ikke fik helt fat i – vedrørte den europæiske genopretningsplan. Det drejede sig specifikt om størrelsen af det mulige EIB-lån. Jeg håber, at SMV'erne vil kunne konkurrere med de andre store industrier. Vi havde en grundig debat om bilindustrien for blot en time siden, så jeg tror, det er et generelt ønske, at SMV'erne skal kunne drage fordel af det.

Formanden. – Spørgsmål nr. 2 af **Manuel Medina Ortega** (H-1035/08)

Om: Grundlag for en ny verdenshandelsaftale

Mener Rådet, efter at de multilaterale handelsforhandlinger som led i Doharunden brød sammen sidste sommer, og efter at der blev indgået aftaler mellem G20-landene på topmødet i Washington i november, at der er basis for, at Den Europæiske Union fremlægger nye forslag vedrørende samhandel, som vil kunne tilfredsstille udviklingslandene?

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg mener, at hr. Medina Ortegas spørgsmål vedrørende WTO er et vigtigt spørgsmål. Vi har alle læst rapporterne fra Det Verdensøkonomiske Forum i Davos, som nogle af os oven i købet deltog aktivt i – og vi har lyttet til bemærkningerne for nylig fra Pascal Lamy og andre. Der er ingen tvivl om, at der er frygt for stigende protektionisme, så vi er alle meget opmærksomme på de udfordringer, vi har foran os.

Jeg vil gerne fremhæve, at medlemmerne af G20 den 15. november sidste år understregede betydningen af at fastlægge modaliteterne for en aftale inden udgangen af 2008, og det tidspunkt er allerede overskredet. I den forbindelse har WTO-medlemmernes delegationer, herunder Kommissionen på vegne af EU, intensiveret deres arbejde i Genève med henblik på at skabe et politisk udspil.

Der er gjort et stort arbejde, og bestræbelserne har ført til en ny revision af AGRI- og NAMA-teksterne. På baggrund af den aktuelle politiske og økonomiske udvikling erklærede Det Europæiske Råd endvidere i sine konklusioner i midten af december sidste år, at det støtter målet om endnu i år at nå til enighed i Verdenshandelsorganisationen om modaliteterne, der kan føre til afslutningen af Dohaudviklingsdagsordenen med et ambitiøst, globalt og afbalanceret resultat.

Rådet og Kommissionen stod klar til at deltage konstruktivt i forhandlingerne på ministerniveau, hvis og når der blev indkaldt hertil. Den 12. december 2008 udtalte generaldirektøren for WTO, Pascal Lamy, imidlertid på et uformelt møde mellem delegationslederne, at han ikke ville indkalde ministrene til at lægge

sidste hånd på modaliteterne inden årets udgang, fordi betingelserne for et vellykket ministermøde endnu ikke var til stede til trods for intensive konsultationer.

Målet med Dohaudviklingsdagsordenen (DDA) er at opnå en gennemsigtig liberalisering af samhandlen på multilateralt plan, som kan skabe langsigtede fordele og give verdensøkonomien en ordentlig saltvandsindsprøjtning, især for udviklingslandene, på grund af denne rundes udviklingsorienterede karakter.

Til trods for at det ikke var muligt at nå frem til en konklusion inden udgangen af 2008, er Rådet derfor fortsat fuldt og helt forpligtet over for det multilaterale handelssystem og ønsker, at der sikres et ambitiøst, afbalanceret og omfattende resultat af WTO's Doharunde. Det er endnu vigtigere i betragtning af den nuværende økonomiske og finansielle situation.

Skønt formandskabet er helt klar over de hindringer, der er på vejen mod en vellykket gennemførelse af hele processen, vil det uden tvivl søge at udmønte denne forpligtelse i praksis ved at arbejde på en genoptagelse af drøftelserne om DDA, så snart betingelserne gør det muligt. Det vil også støtte et mere intensivt arbejde inden for rammerne af andre WTO-dagsordener, især på tjenesteydelses- og TRIPS-områderne.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke rådsformanden for et ganske omfattende svar! Jeg vil imidlertid gerne minde om, at Doharunden i sommeren 2008 var lige på nippet til at nå frem en aftale, men det kunne ikke lykkes, fordi nogle BRIK-lande ikke var indstillet på at give nogen form for indrømmelse.

BRIK-landene spillede en større rolle på Washington-mødet, og det er derfor muligt, at disse landes tidligere uvilje mod at gøre en indrømmelse skyldtes deres opfattelse af, at de havde fået en sekundær position, mens de på Washington-mødet fik en fremtrædende rolle. Ved Rådets formandskab noget om, hvorvidt BRIK-landene som følge af de forpligtelser, der blev indgået i Washington, kan være indstillet på at indtage en mere aktiv rolle og bidrage til et vellykket resultat af Doharunden?

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Hvis vi ser på EU's nye forslag, eller hvis EU skulle fremsætte nye forslag, spekulerede jeg – bare som et tillægsspørgsmål – på, om formanden er enig i, at sådanne eventuelle forslag skulle indeholde foranstaltninger til at fjerne ulighederne i den fælles landbrugspolitik, så vi kan løse op for forhandlingerne i NAMA og derefter løse op for forhandlingerne om tjenesteydelser, der tegner sig for omkring 70 % af EU's BNP. Mon formanden også er enig i, at det er på tide, at EU udviser reel vilje til fri handel?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge ministeren, om han er blevet gjort opmærksom på de protektionistiske elementer i genopretningsplanen i USA, især som fremsat af medlemmer af Repræsentanternes Hus og Senatet, og i bekræftende fald, om han på Rådets vegne har givet udtryk for EU's bekymring herom over for den amerikanske regering.

Det lover ikke godt for en ny Doharunde. Vil ministeren sikre, at vores bekymringer bliver bragt videre, før den nødvendige lovgivning bliver vedtaget i den amerikanske Kongres?

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg tror, vi alle ved, hvor problemet ligger. Det ligger ikke hos EU. Jeg tror, EU går ind for at afslutte Doharunden, og vi gjorde alt, hvad der var nødvendigt for det i løbet af sidste år, og det lykkedes, næsten.

Så hvor ligger problemet? Først måtte vi vente på den amerikanske regering, og selv om der allerede er foretaget nogle udnævnelser, mangler der stadig andre, og det er endnu uklart, om den nuværende amerikanske regering fortsat vil være forpligtet i forhold til handelsliberaliseringen. Vi kan have en vis tvivl om en hasteprocedure under de nuværende omstændigheder. Et andet land, man kunne drøfte det med, er Indien, der som bekendt forventer valg til foråret.

Som repræsentant for Rådet fra et lille eller mellemstort land, der traditionelt har en åben økonomi, vil jeg gerne arbejde for dette, og jeg vil gerne sige, at vores primære mål er at afslutte forhandlingerne med succes så snart som muligt, men jeg er bange for, at vi også er nødt til at være realistiske, og jeg kan ikke love guld og grønne skove.

Det optimistiske scenario ser således ud: Et klart positivt budskab fra G20-mødet, der finder sted i London i begyndelsen af april, og derefter opfyldelse og gennemførelse af forpligtelsen, som kunne efterfølges af et ministermøde i Genève i juni eller juli. Der kunne modaliteterne for landbruget og NAMA (markedsadgang for ikkelandbrugsvarer) blive afgjort. Så det håber vi alle på. Vi vil arbejde hårdt for at nå det, men vi må se, når vi mødes her ved afslutningen af vores formandskab, om det er lykkedes eller ej.

Formanden. – Spørgsmål nr. 3 af **Silvia-Adriana Țicău** (H-1038/08)

Om: Foranstaltninger til at øge bygningers energieffektivitet

Rådet for Den Europæiske Union har foreslået, at drivhusgasemissionerne reduceres med 20 % frem til 2020, samtidig med at energieffektiviteten skal øges med 20 %, og at 20 % af den anvendte energi skal stamme fra vedvarende kilder. 40 % af den samlede udledning af drivhusgasser stammer fra bygninger. En forbedring af bygningers energieffektivitet kan reducere udledningen af drivhusgasser betydeligt. Kommissionen foreslog i november en ændring af direktivet om bygningers energieffektivitet.

I betragtning af betydningen af bygningers energieffektivitet for borgerne på grund af den potentielle reduktion af el- og varmeregninger bedes Rådet oplyse, hvor høj en prioritet dette område gives i perioden januar-april 2009.

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Tak til fru Țicău for spørgsmålet, der også kommer på det rigtige tidspunkt. Boligområdet eller spørgsmålet om at øge energieffektiviteten og forpligtelsen til at øge energieffektiviteten med 20 % inden 2020 skal tages alvorligt.

Rådet deler den opfattelse, at udkastet til revideret direktiv om energieffektivitet i bygninger er af grundlæggende betydning for at nå Fællesskabets mål om øget energieffektivitet, vedvarende energi og en reduktion af udledningen af drivhusgasser. Den seneste gaskrise har igen afsløret EU's sårbarhed i forbindelse med energif afhængighed. Skulle det lykkes os at opfylde et ambitiøst reduktionsmål uden samtidig at øge energisikkerhedsrisikoen, må vi indføre en række foranstaltninger på kort, mellemlang og lang sigt, der vil mindske vores energif afhængighed.

En forøgelse af bygningers energieffektivitet er afgjort blandt de vigtigste. Som følge heraf er formandskabet ved at indlede gennemgangen af dette direktivudkast på arbejdsgruppeniveau. Formålet med gennemgangen er at undersøge vanskelighederne i forslaget. Vi forventer, at spørgsmålet om direktivets anvendelsesområde vil blive fremlagt først. Spørgsmålet om anvendelsesområde er det vigtigste, ikke blot i forbindelse med mulige energibesparelser, men også med hensyn til husholdningernes administrative byrde. Derfor vil det tjekkiske formandskab sikre, at arbejdet fortsætter intensivt over de kommende måneder. Jeg har regelmæssige drøftelser med min kollega i regeringen, miljøminister Martin Bursík, der er formand for det pågældende Råd.

Rådet vil også nøje følge arbejdet om dette emne i ITRE-udvalget. Til orientering skal jeg møde udvalgsformanden efter spørgetiden. Formandskabet ønsker at gøre så store fremskridt som muligt for at sikre en hurtig vedtagelse af direktivet. Med henblik herpå har det planer om at fremlægge en statusrapport for TTE-Rådet i midten af juni. Vedtagelsen af Rådets konklusioner om den anden strategiske energiredegørelse ventes på det første TTE-Råd, som skal afholdes den 19. februar, og som skal give input til Det Europæiske Råds møde i marts.

Der vil også blive lagt passende vægt på de seneste uoverensstemmelser på gasområdet og konsekvenserne heraf. Der vil blive afholdt en politisk debat om udkastet til Rådets direktiv om olielagre. Så generelt finder Rådet det vigtigt, at afslutningen af forhandlingerne med Europa-Parlamentet om den tredje lovgivningspakke om det indre energimarked får højeste prioritet i de kommende måneder. Rådet skal også fremhæve, at energieffektivitet vil blive behandlet i forbindelse med det bredere spørgsmål om energisikkerhed, miljøbeskyttelse og konteksten for gennemgangen af den anden strategiske energiredegørelse.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil fremhæve, at jeg i min betænkning vil foreslå, at der oprettes en EU-fond for energieffektivitet og vedvarende energi for at hjælpe med til at rejse offentlige og private midler til gennemførelse af specifikke energieffektivitetsprojekter i hele EU, og jeg vil gerne have Rådets støtte til dette vigtige initiativ.

Zita Pleštinová (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Bygningers energieffektivitet kan føre direkte til besparelser for europæiske forbrugere. Jeg ser en løsning i en storstilet indførelse af automatiske intelligente forbrugsmålingssystemer og systemer, der kan give helt aktuelle snapshot af energiforbrug, også til husholdningsbrug.

Hvad kan Rådet gøre for at gennemføre denne løsning? Hvilken tidsplan anser Rådet for at være realistisk? Kan Rådet inspirere Det Europæiske Teknologiiinstitut i Budapest til at tage fat på problemet med bygningers energieffektivitet?

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Har det været drøftet i Rådet at prøve at få medlemsstaterne til at give finansielle incitamenter til at øge energieffektiviteten, især for ældre mennesker? På den ene side ville det øge energieffektiviteten, og på den anden ville det skabe beskæftigelse.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg deler fuldt og helt den opfattelse, at energieffektivitet er et vigtigt instrument til at håndtere både miljømæssige bekymringer og energisikkerhedsmæssige behov.

Vi har faktisk lige drøftet det derhjemme – nu træder jeg lige ud af min formandsrolle – og i Prag anser vi to foranstaltninger for at være virkelig vigtige. De andre er også vigtige, men enten på længere sigt eller også uden så stor en virkning. Den ene er boliger og energieffektivitet. Den anden er kernekraft, men jeg ved, at det er et følsomt emne for nogle medlemsstater. De er de vigtigste i bekæmpelsen af klimaforandringer og håndteringen af energisikkerhed. Det er derfor vor tids udfordring at finde de rette instrumenter til at fremme energieffektivitet i boliger.

Jeg vil gerne behandle spørgsmålene om finansiering. Som det blev foreslået af Kommissionen, kunne Den Europæiske Fond for Regionaludvikling bruges til at finde ressourcer til investering i boliger og energieffektivitet, så det er ét instrument, der vil være til rådighed nu, også inden for rammerne af genopretningsplanen.

En anden mulighed for lande som Rumænien – det ved jeg fra mit eget land – er blot at bruge emissionshandelsordningen, der ligger inden for Kyotoprotokollen, så det er muligt at bruge indkomsten derfra.

Jeg tror, vi har instrumenterne. Med hensyn til det nye direktiv anser vi forhandlingen om anvendelsesområdet for at være det vigtigste. I det tjekkiske formandskab vil vi sammen med det kommende svenske formandskab – for dem er det en prioritet – bestemt gøre vores bedste uden at spille for meget tid.

Formanden. – Spørgsmål nr. 4 af **Colm Burke** (H-1040/08)

Om: Energi, eksterne forbindelser og økonomi under det tjekkiske formandskab

Kan formandskabet i lyset af sin erklærede prioritering for formandskabsperioden oplyse, hvorledes det agter at integrere disse tre prioriteter i konkrete initiativer? Jeg henviser specifikt til drøftelser med partnere mod øst om strategiske energikorridorer, der kunne tjene til at garantere EU's fremtidige energisikkerhed og økonomiske konkurrenceevne.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Tak til hr. Burke for spørgsmålet om planerne om de sydlige korridorer og møderne under det kommende tjekkiske formandskab. Vi vil sikre, at energi, eksterne forbindelser og økonomi er de tre prioriterede indsatsområder, som er helt integreret og indbyrdes forbundne, og fokuserer på det konkrete initiativ; dette er et af dem. Det vil især blive fokuseret på målet med at sikre pålidelige energiforsyninger gennem udvikling af en række energirelationer med tredjelande og -regioner og ved at arbejde i retning af større diversificering af energiressourcer samt transitruter.

Formandskabet har til hensigt at fortsætte arbejdet på grundlag af elementerne i Kommissionens meddelelse om den anden strategiske energiredegørelse. Rådet forventes at vedtage en konklusion om denne meddelelse i februar, og energisikkerhed vil være særligt i fokus på Det Europæiske Råds møde i foråret 2009.

Som led i det arbejde er der planlagt en lang række møder med tredjelande eller tredjelandes organisationer. Disse møder vil enten udelukkende behandle energirelaterede temaer eller vil dække energi blandt andre spørgsmål. Med hensyn til den specifikke drøftelse af energistrategiske korridorer er formandskabet i færd med at tilrettelægge følgende møder. Det vigtigste er for det første den internationale investeringskonference om det ukrainske gastransitnet, der finder sted i Bruxelles den 23. marts 2009. For det andet det såkaldte sydlige korridortopmøde, som vi har planer om at afholde sammen med østpartnerskabsarrangementet, der finder sted i Prag i begyndelsen af maj. Formålet med det møde er at iværksætte en dialog til gensidig gavn mellem EU og både transit- og produktionslande i området omkring det Kaspiske Hav. Dette bør føre til en større diversificering af energiforsyningsruter, -leverandører og -kilder og vil således styrke EU's energiforsyningsikkerhed. Et af de specifikke formål er at fremme Nabucco-projektet.

Spørgsmålet om den strategiske energikorridor vil sandsynligvis også blive taget op på mødet i Det Permanente Partnerskabsråd EU-Rusland vedrørende energi, der også vil blive afholdt under det tjekkiske formandskab, formentlig i maj, som optakt til topmødet mellem EU og Rusland, som vi planlægger til den 22. maj 2009.

Så betydningen af de strategiske energikorridorer, som medlemmerne var inde på, er klart blevet understreget af gaskrisen mellem Ukraine og Rusland i begyndelsen af januar.

På sit ekstraordinære møde den 12. januar 2009, der var afsat til dette emne, vedtog Rådet konklusioner om en række foranstaltninger der skal træffes på kort, mellemlang og lang sigt. Så formandskabet vil arbejde på at sikre, at der på passende vis følges konkret op på disse foranstaltninger som led i den høje prioritering, det giver spørgsmålet om energisikkerhed.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke rådsformanden for et meget omfattende svar! Dette spørgsmål blev faktisk fremsat, før uoverensstemmelserne mellem Rusland og Ukraine opstod. Jeg havde på fornemmelsen, at de måske ville opstå på det tidspunkt, det skete. Jeg vil gerne spørge rådsformanden om følgende: I forbindelse med Lissabontraktaten talte vi om en fælles energipolitik, og måske kan han i sin egenskab af formand for Rådet skitsere, hvad han mener om det forbedrede værktøj, som traktaten giver til at løfte disse udfordringer i fremtiden, og fordelene ved at vedtage hele Lissabonstrategien og -traktaten.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Hr. formand! Jeg vil gerne takke rådsformanden for hans forklaring af et meget vigtigt emne! Jeg vil gerne spørge om, hvordan Den Tjekkiske Republik, der har formandskabet, ser på Nordstream-projektet, der både har positive og negative sider, og vi ved også, at der er en vis tvivl om dets miljøpåvirkninger. Så ved begyndelsen af Deres formandskab hvordan vurderer De dette projekt?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Det ville interessere mig at finde ud af, om Økofin og kommissær Kovács har taget initiativ til en progressiv skatteafskrivning i Europa for de energiprojekter, der er lige på trapperne, såsom Nabucco-rørledningen eller opførelsen af nye kraftværker med henblik på at skabe incitamenter og således føre disse strategiske initiativer fremad.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Alle disse spørgsmål vedrører emner, som vi drøfter næsten dagligt nu. Vedrørende Lissabontraktaten indeholder den som bekendt solidaritetsformuleringer, der skulle hjælpe os til at styrke de lovgivningsmæssige rammer for bedre samarbejde på energiområdet i EU. Det er en del af historien.

Samtidig tror jeg, at vi har lært noget af den aktuelle krise. En ting er solidaritet som et politisk slagord. Noget andet er behovet for at reagere hurtigt i krisetider og reagere på f.eks. en vanskelig situation, som vi havde i Bulgarien eller Slovakiet under krisen. Så på gasforsyningsområdet har vi brug for at få forbedret sammenkoblingerne, især i Central- og Østeuropa. Vi har brug for at have en kompressor på rørledningen, så vi kan vende strømmen. Det har mit land f.eks., fordi det moderniserede og investerede, men det gjorde slovakkerne ikke.

Det bringer mig til spørgsmålet om, hvorvidt der er nogle investeringsprogrammer, der kan dække behov på kort eller mellemlang sigt – det er der. I dag havde jeg faktisk møder med formændene for henholdsvis Budgetudvalget, Udvalget om Industripolitik, Eksterne Økonomiske Forbindelser, Forskning og Energi samt Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, fordi der er 5 mia. EUR tilbage, som ikke blev brugt sidste år, og det er vedtaget inden for rammerne af den europæiske genopretningsplan at bevilge dem til nogle infrastrukturprojekter. I henhold til Kommissionens forslag i slutningen af sidste måned skal 3,5 mia. EUR af disse 5 mia. bevilges til sammenkoblingsprojekter, der kan gennemføres over de næste to år, 2009-2010, i forbindelse med gasforbindelser, sammenkoblinger af højspændingsnet og forbindelse af gas med havvindmøller i Nordeuropa.

Så jo, der er en plan, og mit syn på Nordstream er, at der er en debat, det ved vi alle. Jeg synes, vi kan drage én lære af den aktuelle krise mellem Moskva og Kiev, og det er, at vi bør have midlerne til at kunne løse disse problemer, hvis de gentager sig, både med hensyn til Rusland og Ukraine.

Der er Nabucco-projektet, som ventes at kunne bringe gas til Europa fra andre lande end Rusland, med andre ord området omkring Sortehavet og Det Kaspiske Hav. Men vi burde også kunne diversificere gastransitruen til Europa, så der ikke kun er ét land. Jeg mener, at Ukraine i den henseende betjener os som den eneste leverandør over land.

Så der er visse bekymringer om den mulige miljøpåvirkning. Nogle medlemsstater rejser spørgsmålet, så det er ingen hemmelighed, men jeg mener, at vi i sidste ende er nødt til at diversificere både ruter og leverandører.

Formanden. – Spørgsmål nr. 5 af **Avril Doyle** (H-1044/08)

Om: Tobakskontrol og rygestop

WHO's rammekonvention om tobakskontrol (FCTC) er den første internationale sundhedsaftale, som EU og alle medlemsstaterne undtagen en, nemlig Den Tjekkiske Republik, har undertegnet og ratificeret. Hvilke planer har det tjekkiske formandskab om selv at ratificere denne konvention under henvisning til, at det er Den Tjekkiske Republik, der skal lede drøftelserne om FCTC?

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Jeg ser Avril Doyle og spørger mig selv, om jeg er den anden side af dette spørgsmål, for sidste gang, vi drøftede det her, var det eneste sted i denne bygning, hvor jeg som storryger kan ryge. Jeg går ud fra, at det blev bemærket, og at det er en af grundene til, at jeg nu er forpligtet til at besvare dette spørgsmål. Min mor rådede mig altid til at tale sandt, så nu står jeg i et dilemma: at læse dette op eller at sige, hvad jeg mener.

Men jeg vil benytte denne lejlighed til at begynde på det personlige plan. Jeg er medlem af et 30 % mindretal i Europa. Jeg er storryger, og jeg føler mig forfærdelig diskrimineret i denne bygning. Jeg appellerer til Dem som menneske, ikke på vegne af Rådet, om at sikre bedre betingelser for at tilfredsstille vores vane. Men nu må jeg besvare spørgsmålet.

Spørgsmålet vedrører ratifikationsprocessen i Den Tjekkiske Republik. Jeg kan forsikre om, at ratifikationen af rammekonventionen skrider fremad i Den Tjekkiske Republik. Processen er skredet fremad siden 2003, og det nye forsøg på at sikre godkendelsen i det tjekkiske parlament er i gang. Den nye tjekkiske sundhedsminister – der ligesom sin forgænger er ryger – har det nye forslag om en fornyet ratificering klar, og vil sende det videre til behandling i organerne, så det kan nå frem til parlamentet meget snart.

Ratifikationsprocessen ventes afsluttet, hvis vi får stemmer nok i parlamentet. I senatet kan jeg forsikre om, at det ikke er let, når vores senatorer rejser i Europa og står over for det samme problem, som jeg gør i denne bygning. Men jeg tror, én ting er vigtig, nemlig at lovgivningen er fuldt gennemført, så alle love opfylder de forpligtelser, der indgår i konventionen.

Med hensyn til vores strategi som formandskab kan jeg oplyse, at det næste formelle møde inden for rammerne af FCTC bliver det tredje møde i det internationale forhandlingsorgan om en protokol om ulovlig handel med tobaksvarer. Her er mit land ligesom formandskabet fuldt ud forpligtet til at bekæmpe ulovlig handel med tobaksvarer. Mødet finder sted fra 28. juni til 5. juli i Genève, så vi kommer på en eller anden måde til at dele det med vores svenske venner, fordi det er på det tidspunkt, vi tjekkere overdrager formandskabet til vores venner i Stockholm. Det er kernen i mit svar.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Tak, hr. rådsformand! Det er ikke min mening at gøre Dem paranoid med mit spørgsmål. Det blev trods alt fremsat i december sidste år.

Jeg er imod rygning, ikke imod rygere. Vi er alle enige om, at de har brug for al den hjælp, de kan få i form af nikotinsubstitutionsterapier osv. Men vi må erkende den skade, passiv rygning forårsager for dem, der ikke nyder at ryge, så ingen behøver føle sig personligt i søgelyset her.

Kan De garantere, at Den Tjekkiske Republik inden udgangen af det tjekkiske formandskab har ratificeret rammekonventionen – ja eller nej? Det vil være særdeles vigtigt, om De kunne give mig garantier for det. Cigaretter er trods alt det eneste lovlige produkt på forretningernes hylder, der dræber hver anden forbruger, hvis de bruger dem ifølge instruktionerne. De er virkelig forbløffende.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Tak for Deres ærlighed, hr. rådsformand! De citerede Deres mor – kan jeg som mor indtrængende anmode Dem om at holde op med at ryge, samtidig med at jeg føler med Dem under de vanskelige forhold i bygningen? Hvis De var i Irland, ville De være helt ude i kulden.

Mit spørgsmål er: Har De nogensinde overvejet at vise Dem som en leder og kvitte den dårlige vane og opfordre Deres senatorer til at følge trop?

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! For at afslutte denne aftens ret usædvanlige forhandling, så røg min mor, da hun var gravid, og her står jeg som vicepremierminister i Den Tjekkiske Republik, og min bror og søster er begge i udmærket form. Min hustru røg også, og hun ryger stadig. Vi har tre dejlige, meget intelligente børn – se, det er mine private synspunkter.

Jeg bemærker, at dette spørgsmål tiltrækker sig særlig interesse i Irland, og jeg ved, at De har indført foranstaltningerne. Ratifikationsdatoen afgøres af medlemmerne af det tjekkiske parlament og senatet. Parlamentet er suverænt.

Jeg kæmper nu i mit land for at få ratificeret Lissabontraktaten så hurtigt som muligt. Under forhandlingen om Lissabontraktaten bliver jeg ofte af medlemmer af senatet spurgt om, hvorvidt vedtagelsen af Lissabontraktaten vil føre til, at deres rygefrihed bliver begrænset til bestemte offentlige rum.

Så jeg står i et dilemma. Hvad er vigtigst: Lissabontraktaten eller det her? Men jeg kan forsikre om, at regeringen vil gøre alt, hvad den kan for at opnå ratificering af begge traktater. Vi underskrev begge traktater, og regeringens ansvar er at gøre sit bedste.

Formanden. – Da den tid, der er afsat til spørgetiden, er udløbet, vil de ubesvarede spørgsmål blive besvaret skriftligt (se bilag).

Formanden. – Spørgetiden er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 19.15 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Gérard ONESTA

Næstformand

15. De betydelige følger af orkanen "Klaus" hærgen i Sydeuropa (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om de betydelige følger af orkanen "Klaus" hærgen i Sydeuropa.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen ønsker at udtrykke sin sorg over de liv, orkanen "Klaus" har kostet, og kondolerer de franske, italienske og spanske familier, der har mistet deres kære. Det er en menneskelig tragedie, der har fået en ødelæggende virkning på menneskers liv, hjem og virksomheder. Det er også en miljøkatastrofe.

Selv om orkanen var ekstremt kraftig, berørte den kun en smal stribe land, og det var muligt ved hjælp af nationale ressourcer at klare den umiddelbare katastroferespons.

Derfor blev EU's civilbeskyttelsesordning ikke aktiveret. Kommissionens monitorerings- og informationscenter har dog været i tæt kontakt med de berørte medlemsstater fra det øjeblik, orkanen blev varslet.

Andre medlemsstater var opmærksomme på situationen og gjorde sig klar til at yde støtte til de berørte områder. F.eks. tilbød Den Tjekkiske Republik spontant sin støtte.

Kommissionen samarbejder nu med myndighederne i de berørte medlemsstater med henblik på at afdække mulighederne for EU-støtte. Mulighederne kan være støtte gennem EU's Solidaritetsfond eller en omprogrammering af strukturfondene og fonden for udvikling af landdistrikter.

Orkanen Klaus er en ubehagelig påmindelse om, at naturkatastrofer er en voksende trussel for alle EU-medlemsstater. Ødelæggende oversvømmelser ramte Centraleuropa i 2000 og 2002, Det Forenede Kongerige i 2007 og Rumænien og EU's nabolande sidste år. Hedeølgen i 2003 krævede i titusindvis af liv. I 2003 og 2007 hærgede skovbrande Portugal og Grækenland. Disse tildragelser giver os en idé om, hvordan klimaforandringerne formentlig vil påvirke EU's fremtid, for i takt med at klimaet ændrer sig, kan vi forvente flere tilfælde af ekstreme vejrforhold.

Medlemsstaterne og Fællesskabet må forene deres kræfter for at forebygge katastrofer, begrænse deres virkninger og forbedre EU's katastrofeberedskabskapacitet.

Kommissionen vil om kort tid vedtage en meddelelse om "en fællesskabsstrategi til forebyggelse af naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer". Vi ser frem til at få feedback fra Parlamentet om de idéer, der er skitseret.

Kommissionen vil også gerne understrege betydningen af at komme videre med revisionen af forordningen om Solidaritetsfonden. Forslaget bidrager til at fremskynde responstiden ved at give mulighed for udbetaling af forskud, og det indeholder enklere kriterier for aktivering af fonden på kortere tid. Mens Parlamentet i vid udstrækning har støttet Kommissionens forslag, er der ikke sket fremskridt i Rådet.

Disse initiativer bidrager til at forme en egentlig europæisk katastrofestydingspolitik, og Kommissionen håber, at Europa-Parlamentet fortsat vil støtte dens bestræbelser på at styrke EU's kapacitet til at klare naturlige og menneskeskabte katastrofer.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Christine De Veyrac, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Fru formand! Jeg taler også på vegne af min kollega Alain Lamassoure. I november 1999 tog jeg ordet i Parlamentet efter den orkan, der havde raset i det sydvestlige Frankrig, for at opfordre til europæisk solidaritet, da omfattende naturkatastrofer lagde vores lande øde. For 10 år siden fik jeg at vide, at der ikke fandtes en EU-fond, der kunne hjælpe vores medborgere, når der er behov for det.

Siden 1999 har naturkatastrofer desværre fortsat forårsaget død og store ødelæggelser i Europa, men EU har heldigvis styrket sin indsats med oprettelsen af EU's Solidaritetsfond i 2002 på initiativ af Kommissionen og daværende kommissær Michel Barnier. Med denne fond kan vi gøre en hurtig og effektiv indsats inden for fleksible rammer.

Som sagerne står, føler jeg, at vi må mobilisere denne fond for at bistå de berørte regioner, og i den henseende støtter jeg den franske regerings opfordringer til at gøre det så hurtigt som muligt. Jeg noterede mig Kommissionens ønske om at fremskynde sagen. Der er nemlig et presserende behov i forbindelse med den ødelagte infrastruktur.

Der er også et presserende behov i forbindelse med skovene. Jeg vil gerne understrege dette punkt, eftersom orkanen har ødelagt 60-70 % af skovene i det sydlige Gironde og Landes, og dette skovområde, som er et af de største i Europa, havde kun lige akkurat klaret genopretningen efter skaderne i 1996 og 1999. Der er som bekendt ingen forsikring mod den type skade, og skovejere står nu helt uden penge over for denne katastrofe. Vi skal vise dem vores solidaritet og bistå med genopbygning af disse regioners naturarv.

Til slut vil jeg gerne sende en tanke til ofrene for orkanen "Klaus" i Frankrig, Spanien og Italien og udtrykke min støtte til deres familier.

Kader Arif, for PSE-Gruppen. – (FR) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Billederne fra orkanen i 1999, som lige er blevet nævnt, og som ramte det sydvestlige Frankrig og forårsagede enorme ødelæggelser, er stadig mejslet ind i vores kollektive hukommelse.

Det er en underdrivelse at sige, at Europa ikke var forberedt på at klare en sådan tragedie igen så hurtigt. Der er dem, der ser det som et slag af skæbnen, men jeg ser det snarere som et skrækeligt eksempel på de klimaforandringer, kommissæren lige omtalte, og som vi bare opstiller grove løsninger på, selv om der faktisk er brug for omgående handling. Det er en situation, som vi må håndtere ansvarligt. Desværre må vi være forberedt på at stå over for endnu flere naturkatastrofer.

Den 24.-25. januar i år dræbte orkanen "Klaus", der ramte Sydeuropa, 11 mennesker i Frankrig, 14 i Spanien og 3 i Italien. Den forårsagede betydelig skade, ødelagde skoler og mange hjem og fratog tusinder af mennesker elektricitet, opvarmning, drikkevand og telefonforbindelser og efterlod visse økonomiske sektorer, som f.eks. træbranchen, i en kritisk situation.

Det er mig magtpåliggende at udtrykke min solidaritet med ofrenes familier og med alle dem, der er berørt af orkanen, og min støtte til lokale politikere, men jeg vil også gerne benytte dette forum til at appellere til Det Europæiske Fællesskab, for det skal siges, at en sådan situation kræver et europæisk svar og først og fremmest europæisk solidaritet.

Ganske vist er der erklæret katastrofetilstand i Frankrig, hvilket vil lette hjælpen til katastrofeofrene, men det ændrer intet ved behovet for, at der gøres en samordnet europæisk indsats for at supplere medlemsstaternes bestræbelser på at beskytte mennesker, miljø og ejendom i de katastroferamte byer og regioner.

Praktisk betyder det primært at centralisere informationen på europæisk niveau med henblik på at foretage en præcis vurdering af skaden. Vi må så frigive de nødvendige midler til at sikre støtte til de lokale myndigheder, der står over for enorme udfordringer. Især bør vi støtte de offentlige myndigheder, der har gjort en usædvanlig indsats, og som vi har desperat brug for til at reparere infrastruktur og udstyr inden for energi-, vandforsynings-, kloak-, transport-, telekommunikations-, sundheds- og uddannelsessektorerne.

Tidligere katastrofer har vist, at der er presserende behov for en indsats på europæisk plan, og de har gjort det muligt at indføre forebyggelse af naturbetingede risici som et af målene for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling. Fra nu af skal Europa bevise sin evne til at reagere og omsætte sin solidaritet i praktiske foranstaltninger. Jeg håber derfor, at Kommissionen vil inddrage dette budskab og mobilisere alle nødvendige midler til at klare den akutte situation, især gennem EU's solidaritetsfond og det finansielle civilbeskyttelsesinstrument.

Endelig vil jeg konkluderende gerne minde om, at denne voldsomme orkan, ligesom brandene i Grækenland i 2007, har vist, at der er behov for en civil beskyttelsesstyrke, der kan sættes ind i alle kriseområder. Jeg vil gerne høre kommissærens mening om dette emne og Deres svar på Parlamentets forespørgsel i dets beslutning af 27. april 2006 om at arbejde på oprettelsen af et europæisk observatorium for naturkatastrofer for at sikre en mere effektiv europæisk respons, når disse ulykkelige begivenheder opstår.

Jean Marie Beaupuy, for ALDE-Gruppen. – (FR) Fru formand, fru kommissær! Den 18. november sidste år sagde jeg følgende her på dette sted: "Vi ved ikke, hvad den næste katastrofe bliver, eller hvor stor den bliver, men vi kan være sikre på én ting, og det er, at der snart vil komme en ny katastrofe igen. Når den tid kommer, vil vores medborgere, der i 50 år har været vant til at se et angiveligt forenet Europa blive opbygget, vende sig om mod os og spørge: 'Hvad har De gjort'?" Jeg gentager, jeg sagde det her i Parlamentet i november sidste år.

Også her i Parlamentet sagde jeg i november 2006, to år tidligere, mere eller mindre det samme: "Hvis der er et område, på hvilket alle europæere forventer en effektiv fællesskabsreaktion, er det i forbindelse med store naturkatastrofer."

Jeg sagde, at alle kunne se det, når katastrofer såsom tsunamien indtræffer, og fortsatte: "Derfor går jeg sammen med min gruppe ind for at gennemføre forebyggende foranstaltninger og at oprette en styrke, der kan reagere meget hurtigt på følgerne af tragedier. I den forbindelse vil jeg gøre opmærksom på kvaliteten af hr. Barniers betænkning, som fremstiller problemet godt og foreslår løsninger, der er konstruktive, ikke blot med hensyn til en forventelig effektivitet, men også subsidiaritet". Vi er alle fortsat begejstrede for den betænkning, da den indeholder særdeles praktiske og konkrete forslag. Den indeholder endda budgetposter, og det anføres, at 10 % af solidaritetsfonden kan sikre finansiering. Der redegøres på en meget pragmatisk måde for, hvordan der kan samarbejdes med interessenterne i hvert land.

Med de 12 forslag i Barnier-betænkningen havde vi alt, hvad der skulle til for at gøre en indsats på EU-plan, hvilket her få uger før valget i juni måned ville have givet et ekstra bevis på nytten og effektiviteten af ægte europæisk solidaritet i praksis.

Kommissæren har lige fortalt os, at hun håber på Parlamentets støtte. Kommissæren havde den støtte og har den fortsat. Hvad gør Rådet, siden vi hører, at problemet ligger hos Rådet? Rådet er ikke til stede i aften. Vi håber, at det ud over denne forhandling vil lytte opmærksomt til vores opfordring, som ikke er et råb om hjælp og heller ikke et andet udtryk for overraskelse over den seneste tragedie, men en opfordring til klart og tydeligt at høre det spørgsmål, jeg lige stillede: "Hvad har De gjort?"

Gérard Onesta, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne, om vi et øjeblik reflekterer over denne aften's øvelse. Det forekommer mig, at vi gør det ofte, for ofte. Hver gang der er en katastrofe, mødes vi her i Parlamentet og begynder vores klagekor, hvor vi naturligvis siger, at det, der er sket, er en tragedie, og vi bøjer vores hoveder i respekt for ofrene.

Selvfølgelig gør jeg det sammen med alle andre, men jeg mener ikke, at vores rolle er udspillet med det. Vores rolle er måske, som min kollega lige sagde, at planlægge for fremtiden, eftersom der vil komme andre miljøkatastrofer. Vi sagde det igen i morges med vores afstemning om Florenz-betænkningen. Vi ved, at klimaet i stigende grad er ustadigt. Århundredets orkaner kommer nu hvert tiår og vil snart indtræffe hvert år. Når der ikke er orkan, er der oversvømmelse, og når der ikke er oversvømmelse, er der alvorlige skovbrande.

Hvad gør Europa over for alt det? Jeg er ganske klar over, at Rådet ikke er i stand til at se ud over sin nationale navle. 27 navler ved siden af hinanden gør det endnu ikke ud for at stort kontinentalt projekt. Vi lider under følgerne af det under hver tragedie. Vi får at vide, at vi skal "opfordre til solidaritet", men for hvilke penge? Jeg husker, da vi i Budgetudvalget drøftede midler netop til klimaet, talte vi om nogle få halve snese millioner euro. Denne orkan alene har kostet 1,4 mia. EUR. Hvor meget vil vi skulle betale i forsikringsregninger, før vi erkender, at beskyttelse af miljø og klima ikke er en byrde, men en investering i fremtiden?

Vi fortsætter stadig i dag med at drøfte behovet for at mobilisere europæiske interessenter, når en tragedie rammer. Men det sagde vi allerede her i Parlamentet, så vidt jeg husker, efter eksplosionen på fabrikken AZF i min hjemby i 2001. Vi sagde, at vi måtte overveje en europæisk interventionsstyrke for at vise, at ordet "solidaritet" ikke blot er et meningsløst begreb i tilfælde af en humanitær katastrofe i Europa, men at vi gør en praktisk indsats. Hvad er det blevet til med denne europæiske interventionsstyrke alle disse år senere?

Jeg var faktisk i mit hjem i Toulouse, da orkanen indtraf. Jeg ved nu, hvad en større miljøkatastrofe indebærer. Hvis jeg havde brug for at lære, har jeg nu erfaret det med skaderne på mit hjem, med de tagsten, der blev revet af, og med de træer, der blev revet op med rode. Derfor ved jeg nu, hvad disse befolkninger har været igennem: mennesker, der på bare én nat har set deres livsværk blive fuldstændigt ødelagt.

Så længe vi her i Parlamentet og medlemmerne af Kommissionen og også de, der her i aften er fraværende fra Rådets fortvivlende tomme pladser, så længe vi ikke forstår, at vi skal stille rigtige budgetmidler til rådighed for at bekæmpe katastrofer og ikke stiller os tilfredse med tomme ord, så længe vi undlader at gennemføre europæisk solidaritet ved faktisk at oprette en civil udrykningsstyrke, der dækker hele kontinentet, vil vi imidlertid fortsat stå her, tragedie efter tragedie, for blot nok en gang at opføre vores klagekor.

Det rigtige svar på orkanen "Klaus" kan være kommet her i formiddags gennem vores forberedelser til København og kan komme i morgen, hvis Kommissionen endelig frigiver midler og til sidst ved at oprette denne civile styrke, som i den grad mangler på EU-niveau.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Fru formand, fru kommissær! Den orkan, der på tysk kaldes "Klaus" og på fransk "Nicolas" har hærget otte "départements" i min sydvestfranske valgkreds, og navnlig Landes, hvor skovene er blevet hårdest ramt. Hvad der svarer til seks års høst af træ ligger på jorden, dvs. 50 mio. kubikmeter stormfald eller læbælte over et areal på 300 000 ha.

Det første, der skal gøres, er at rydde skoven for at forhindre træet i at rådne. Der skal betales 5-10 EUR pr. kubikmeter træ, der fjernes, dvs. i omegnen af 500 mio. EUR, nemlig det støttebeløb Frankrig har givet pressen. Bagefter vil skoven skulle tilsås og tilplantes igen, hvilket efterlader et 20-årigt tomrum i træindustrien. Denne industri går fra træskærere over cafeer, hvor de får en drink, til vognmænd, planteskolegartnere, sælgere osv.

Den anden berørte sektor er kyllinge-, fåre- og kvægavl. Tage er revet af, dyr gået tabt og foderlagre ødelagt. Vi kan se behovet for en europæisk landbrugsforsikringsfond mod klima- og sundhedsrisici. Det franske formandskab talte om det, og det bør det tjekkiske formandskab også gøre.

Det tredje hold ofre er tavst, eftersom disse ofre aldrig omtales, nemlig de ældre og isolerede i de franske landsbyer, der stadig står uden elektricitet. Vi må opstille en EU-strategi for "fjerde alder-klima", ligesom strategien for "klima-energi", dvs. vi skal gøre noget ved klimaets virkninger for de millioner af mennesker, der er over 80 eller 85. Vi er nødt til at skabe en moderne økonomi for den fjerde alder med henblik på at komme ud af krisen og undgå det geriatriske Rwanda i Europa, som vi stiler imod, en økonomi med en moderne byggesektor, lægemiddelforskning og medicinsk forskning og et nyt netværk for at undgå, at Europas sundhedsvæsen kommer på niveau med Gabons. Frem for alt skal vi forebygge disse klimaskabte ulykker, som giver lejlighed til at spille Darwin og lege med naturlig udvælgelse, når vi faktisk burde opbygge et Europa for livet.

Maria Badia i Cutchet (PSE). – (ES) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! For det første vil jeg gerne takke kommissæren for hendes ord om solidaritet.

Som det allerede er sagt, led flere sydeuropæiske lande den 24.-25. januar under følgerne af en alvorlig orkan med vindstød på næsten 200 km i timen over store dele af Den Iberiske Halvø, som også fik hele 30 % af den samlede årlige regnmængde på blot nogle få timer.

Resultatet af orkanen var alvorlige skader på ejendom, tjenester og offentlige forsyningsanlæg både i landdistrikter og byområder samt udbredte strømafbrydelser. Den alvorligste konsekvens var imidlertid tabet af 11 menneskeliv i Spanien som følge af faldende murværk og ulykker forårsaget af voldsomme vindstød.

En af de mest tragiske begivenheder var, at fire børn i alderen 9-12 år døde i Sant Boi de Llobregat Catalonien, da vinden ødelagde en sportshal, hvor de spillede baseball.

Bortset fra at begræde tabet af så mange uerstattelige menneskeliv og udtrykke vores solidaritet med familierne i deres sorg skal EU handle, som den har gjort ved andre lejligheder, ved at mobilisere enten solidaritetsfonden

eller en anden mere hensigtsmæssig fond for at reparere de materielle skader forårsaget af denne naturkatastrofe.

20 000 ha skov er berørt i Catalonien, hvoraf 75 % enten er alvorligt eller meget alvorligt beskadiget. Der er brug for en indsats for at mindske den fremtidige brandrisiko, og denne opgave skal naturligvis løses før sommeren.

Endvidere er masser af brokker af alle slags endt i floder, kanaler og andre vandløb. De kan blokere vandstrømmen, og der er risiko for lokal oversvømmelse.

På baggrund af disse og mange andre følger og under hensyntagen til, at vi endnu ikke har det endelige tal på den materielle skade, som Spanien naturligvis vil oplyse i sin anmodning om bistand fra fonden, synes vi, at Kommissionen bør hjælpe disse regioner med at vende tilbage til normalen. Denne bistand ville supplere den enorme offentlige indsats i de berørte medlemsstater, og reparation af de alvorlige skader ville blive prioriteret med det formål at genoprette levevilkår og økonomisk stabilitet i disse områder så snart som muligt. De berørte områder står over for nedgang i den økonomiske aktivitet, nedbrydning af miljøet, tab af landbrugsproduktion, mange virksomheders aktivitetsophør, massive tab af træer og så videre.

I betragtning af orkanens omfang og følger anmoder jeg om, at Kommissionen stiller disse midler til rådighed så snart som muligt. De er hovedsagelig beregnet på naturkatastrofer med alvorlige følger for en EU-medlemsstat eller -regions liv, miljø og økonomi. Målene med de operationer, der skulle have støtte, omfatter genoprettelse af infrastruktur til driftsmæssig stand, reparation af kraft- og vandforsyningsudstyr og rensning af ramte områder.

Af disse årsager anmoder jeg kommissæren om at mobilisere disse midler snarest muligt, når alle de nødvendige oplysninger er modtaget.

Anne Laperrouze (ALDE). – (FR) Fru formand! Som mine kolleger har anført, har denne orkan krævet svære ofre. Der er ofre i Frankrig og Spanien, og i aften tænker vi på dem og deres familier. 200 000 ha skov er blevet ødelagt i det sydvestlige Frankrig.

Faktisk har orkanen ødelagt 60 % af skovene i Landes. 1,7 mio. hjem var uden elektricitet, da orkanen var på sit højeste, og 3 200 hjem i Landes er stadig uden elektricitet. Tusinder oplevede at få deres telefonforbindelser og også deres vandforsyning afbrudt. Mange veje er stadig ikke farbare på grund af hindringer såsom væltede træer, stærkstrømsledninger, oversvømmelser eller jordskred. Myndighederne bestræber sig på at genoprette alt så hurtigt som muligt.

Selv om det glæder mig, at den franske regering formelt har forpligtet sig til at indgive en ansøgning, således at de berørte områder af Frankrig kan drage fordel af denne fond, beklager jeg dybt, at det franske formandskab ikke fandt det nødvendigt at presse på for at få revideret fonden.

Fonden er, som kommissæren og mine kolleger har sagt, stadig blokeret af Ministerrådet. For så vidt angår Parlamentet, handler det om at dække alle større naturkatastrofer, der forårsager alvorlig skade for befolkningen og miljøet såsom oversvømmelser, brande og tørke. Vi går imidlertid videre ved også at inkludere menneskeskabte fænomener som katastrofer som følge af terrorangreb.

Parlamentet har også erklæret sig positivt indstillet over for en nedsættelse af bistandstærsklen. Hvis vi nu sætter spørgsmålstegn ved, om denne solidaritetsfond arbejder for de ramte regioner, kan vi se, at vi risikerer at ligge under skadestærsklen. Se, det er en situation, hvor flere lande i sidste ende er ramt. Derfor synes jeg, at denne tærskel også bør revideres for at vise, at der virkelig kan findes europæisk solidaritet.

Som kommissæren har sagt, og mine kolleger har understreget, vil der komme flere begivenheder af denne type på grund af klimaforandringerne. Kommissionen har allerede bebudet en meddelelse om tilpasning til klimaforandringerne.

Det er vigtigt, at solidaritetsfonden fra nu af kan blive et ægte EU-instrument til beskyttelse af borgerne. Det er på tide, at EU viser, at den i tragiske situationer er der for at beskytte sine borgere.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Fru formand! Først og fremmest vil også jeg naturligvis gerne kondolere og udtrykke min medfølelse med de familier, der er i sorg, og med alle dem, der er ofre, især de mange, som er blevet isoleret, og som stadig i dag mangler elektricitet, vand eller offentlige forsyninger.

Jeg hørte kommissæren love os, at de kriseforebyggende foranstaltninger ville blive konsolideret, men problemet her i aften, hvis jeg må kalde det sådan, er godtgørelse for den sidste krise.

Det er den tredje katastrofale orkan på 20 år. Den første var i Bretagne i juli 1988. Den har stadig vindhastighedsrekorden på over 250 km/t. Den anden, som var af et hidtil uset omfang, var orkanen den 27. december 1999. Den lagde de fleste af vores skove ned for første gang. Den tredje orkan var den 24. januar 2009. Når jeg husker det, er det, fordi jeg bor i Gironde, meget tæt på Gironde-skovene.

Det første, vi må gøre, er at spørge os selv om, hvad EU's merværdi kunne være. Inden for skovbrug er situationen katastrofal, og det, der truer os, er, at skovejerne er holdt op med at drive skovbrug, fordi nogle af dem mener, at dette erhverv ikke længere er bæredygtigt.

Vi må derfor iværksætte en plan, og jeg er en af dem, der allerede for næsten 10 år siden nu var parat til at overveje en fælles kriseorganisation, så vi kan sælge alt det træ, der nu ret ufrivilligt er bragt ud på markedet, uden at påvirke prisen. Vi kunne gøre det ved at blokere for leverancer fra andre EU-regioner ved at finansiere transporten og ved at sikre, at områderne meget hurtigt kan blive tilplantet igen, ellers tror jeg, de vil blive genstand for spekulation eller endog opgivet. Her har vi et problem, der er af direkte interesse for EU.

For det andet tænker jeg også på østersfiskerne. I dag er erhvervet i vanskeligheder. Det havde allerede problemer i 2002 efter en anden katastrofe, der slet ikke var naturskabt, nemlig Prestiges forlis, og i øjeblikket mister østersfiskerne i Arachon-bugten ethvert håb om at kunne komme på fode igen.

Endelig vil jeg gerne have, at EU's solidaritetsfond bliver mobiliseret. Jeg sympatiserer naturligvis med, hvad fru Laperrouze har sagt. I dag er Rådet her ikke. Det vil ikke skade det, og jeg synes, det er særdeles skuffende, at det har afvist at ændre reglen, og at det i dag er så vanskeligt at mobilisere fonden.

Jeg vil endvidere gerne vide, om den franske regering selv har mobiliseret den. Jeg er blandt dem, der vil arbejde på, at den gør det, for jeg mener, at det er meget vigtigt nogle få måneder før valget, at vores borgere ved, at der findes europæisk solidaritet, og at EU ikke kun er domineret af markedet.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Fru formand, fru kommissær! Den 23. januar var jeg i Galicien, da en vind på næsten 200 km/t ramte min egn. Over 40 000 ha skov blev ødelagt.

Galicien har den højeste skovtæthed i EU. Efter at orkanen var passeret, var i hundredtusindvis af træer blæst ned, veje blokeret og over 500 km høj- og lavspændingsledninger revet ned og er stadig ikke færdigrepareret.

Over 300 000 kunder, bl.a. mig selv, oplevede strømafbrydelser, i nogle tilfælde i flere dage, samt afbrydelser af telefontjenester.

Orkanen forårsagede personskader og svære skader på huse, infrastruktur, landbrugsejendomme, virksomheder, industrianlæg, sportsfaciliteter samt offentlige og kommunale bygninger.

Den galiciske regerings svar på den værste orkan, der er registreret i historien, gav mulighed for hurtigt at godkende en støtte på 17 mio. EUR til indledende kompensation til de berørte og støtte til reparation af skaderne.

Som vi ved, og som det er blevet nævnt her, anmodede de to værst ramte medlemsstater, Frankrig og Spanien, den 26. januar om EU-støtte til de skader, orkanen havde forårsaget. Da den skade, vi har lidt, kan defineres som en usædvanlig katastrofe i henhold til den gældende solidaritetsfondsforordning, meddelte de to medlemsstaters regeringer, at de havde indledt arbejdet med at søge om tilskud fra fonden.

Men som ved de seneste oversvømmelser i Rumænien kan vi endnu en gang konstatere, at forordningens krav er så restriktive, at de rent faktisk forhindrer, at denne katastrofe bliver betragtet som alvorlig.

Jeg vil gerne minde om, at Kommissionen fremlagde sit forslag i 2005, og at Parlamentet fremsatte sin udtalelse til fordel for en reform af fondsforordningen i 2006. Siden da har sagen været blokeret i Rådet, der har siddet på reformforslaget i over to år.

Af alle disse årsager og på baggrund af, at disse omstændigheder er usædvanlige, og at katastrofen har haft alvorlige følgevirkninger for levevilkår og økonomisk stabilitet i de berørte regioner, vil jeg bede Kommissionen om at lade fonden yde støtte som bevis på solidaritet med de berørte medlemsstater og frem for alt med de ramte borgere. De bør have økonomisk bistand, da jeg mener, det ville være et direkte og hårdt tiltrængt udtryk for europæisk solidaritet, også selv om beløbet ikke er så stort.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Først vil jeg gerne udtrykke min støtte til de familier, der er blevet ramt af denne katastrofe. Også jeg var vidne til de dramatiske følger af orkanen Klaus' hærgen. Jeg fulgte også med i den første indsats, som de berørte lande og andre europæiske lande udfoldede på stedet.

Vi har jo mest talt om konsekvenser og nødhjælp, men jeg vil også gerne spørge Kommissionen om, hvilke konkrete projekter der reelt vil kunne iværksættes for at indføre mekanismer til forebyggelse af lignende katastrofer, så der i det mindste ikke går flere menneskeliv tabt i fremtiden.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Fru formand! Ligesom de øvrige talere i aften føler jeg sympati med de familier, der blev ramt så hårdt og tragisk af denne orkan, og jeg er enig i, at Solidaritetsfonden bør gøres mere fleksibel.

Men der er også et andet spørgsmål, som jeg gerne vil gøre Dem opmærksom på. Alle medlemsstater udsættes for naturkatastrofer fra tid til anden, selv om de ikke er lige så alvorlige som den, vi taler om her. Her tænker jeg på de amter, som jeg repræsenterer – Offaly, Laois og Louth – hvor man har oplevet helt usædvanlige oversvømmelser, der ikke var sæsonbetingede. Et mindre antal familier blev meget hårdt ramt, hvilket ikke vakte større opmærksomhed, men for dem vil konsekvenserne være alvorlige. Vi bør måske se på, hvilke finansieringsmuligheder der findes inden for rammerne af udviklingen af landdistrikter eller den fælles landbrugspolitik, og oprette en krisefond, der kan træde til i situationer som denne, hvor der er brug for hjælp.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Fru formand! Kommissæren nævnte en række katastrofer i sin åbningstale, heriblandt hedeølgen i Frankrig for flere år siden, der kostede mellem 12.000 og 14.000 menneskeliv. Jeg vil for god ordens skyld bemærke, at der ikke var tale om en orkan, en pludselig stærk oversvømmelse eller en lignende naturkatastrofe. Hedeølgen varede i 5-6 uger, og dødsfaldene indtraf også inden for 5-6 uger. Næsten alle de døde var enten handicappede eller ældre og boede på plejehjem eller institution eller var i aflastning, mens deres familier var på ferie. De franske myndigheder sendte på intet tidspunkt bud efter familierne eller kaldte de ansatte hjem fra ferie, og hæren eller andre redningstjenester blev heller ikke sat ind. De lod bare folk dø, uge efter uge.

Jeg har talt med mange i Frankrig om disse hændelser i forbindelse med mit engagement i det kommissionsfinansierede projekt for redning af handicappede i tilfælde af katastrofer. Det var en skandale og en skandale, som ingen har fordømt eller sat fokus på. Jeg vil gerne bede Kommissionen om at undersøge hedeølgen og undersøge, hvor mange der døde, uden at Frankrig gjorde noget ved det. Da efteråret kom, og alle ofrene var begravet, manglede der 14.000 personer i socialsikringsregistret.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – Fru formand! Det er klart, at vi alle på et eller andet tidspunkt har oplevet miljømæssige, naturlige eller menneskeskabte katastrofer i vores respektive lande. Jeg deler derfor fuldt ud Deres holdning og Deres bekymring.

Der er indtil nu ydet støtte til 20 medlemsstater gennem Solidaritetsfonden, bl.a. fire gange til Frankrig og til Tyskland, Grækenland, Cypern, Portugal og mange andre (20 i alt), men jeg er klar over og enig med Dem i, at vi bør gøre det bedre. Vi skal forbedre fondens praktiske anvendelighed, og støtten til medlemsstaterne skal sættes op. Vi vil fortsat arbejde på at få disse forbedringer godkendt af Rådet. Det glæder mig, at vi kan regne med Parlamentets opbakning, som vil være til stor hjælp i vores arbejde.

Som jeg lagde ud med at sige, er Kommissionen fast besluttet på at yde bistand til Frankrig og Spanien, der blev ramt af vinterorkanen Klaus, og den vil tage alle relevante EU-instrumenter i brug for at udvise europæisk solidaritet med disse lande. Kommissionen er parat til at undersøge muligheden for at mobilisere Solidaritetsfonden, men vi kan ikke gå i gang, før vi har modtaget en ansøgning fra Frankrig og Spanien. De har ti uger til at søge om denne støtte.

Jeg er blevet spurgt, om vi har planlagt andre initiativer for at forbedre solidariteten blandt medlemsstaterne i tilfælde af katastrofer. Hertil vil jeg bemærke, at vi både vil revidere Solidaritetsfonden, men også snart udsender en meddelelse, der har til formål at pege på foranstaltninger, som kunne indgå i en fællesskabsstrategi for forebyggelse af naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer.

Kommissionen mener i det hele taget, at Solidaritetsfonden allerede er et meget nyttigt instrument, men at der naturligvis er plads til forbedringer, og vi vil fortsætte vore bestræbelser i den retning.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Orkanen Klaus fejede hen over det sydvestlige Europa den 23.-25. januar og efterlod store skader. Vindstødene nåede op på en hastighed af 194 km/t under orkanen. Orkanen

kostede 18 menneskeliv i Spanien, Frankrig og Tyskland, og antallet af ofre ville have været endnu større uden det hurtige varslingsystem.

I Slovakiet sad vi forfærdede ved tv-skærmene og så, hvordan den frygtelige tragedie ramte landsbyen Sant Boi de Llobregat, hvor fire børn mistede livet, efter at taget var blæst af en sportshal. Jeg vil gerne udtrykke min dybeste medfølelse med alle de familier, der har mistet deres kære.

Solidaritetsfonden er et nyttigt værktøj. Den blev oprettet i EU-regi efter oversvømmelserne i august 2002. Støtten fra denne fond er tiltænkt medlemsstater og tiltrædelsesstater, der rammes af alvorlige naturkatastrofer. Hermed menes katastrofer, hvor skaderne anslås at overstige 0,6 % af det pågældende lands BNP. Efter orkanen i november 2004, der ødelagde 2,5 mio. m³ tømmer, modtog Slovakiet 5 667 578 EUR fra denne fond.

Katastroferne optræder stadig hyppigere i takt med, at klimaet i Europa forandres. Vi er derfor nødt til at fastsætte regler, der ikke bare gør det muligt at yde hurtig og fleksibel økonomisk støtte umiddelbart efter en katastrofe, men også at træffe foranstaltninger til forebyggelse af forskellige naturkatastrofer.

16. Genbrug af PCB-olier i en fabrik til genanvendelse af fødevarer i Irland (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om genbrug af PCB-olier i en fabrik til genanvendelse af fødevarer i Irland.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – Fru formand! Kommissionen er meget opmærksom på de store risici, som polychlorbiphenyl (PCB) medfører for menneskers sundhed og for miljøet.

Hændelser som dem, der indtraf i Belgien i 1999 og i Irland sidste år, har endnu en gang vist, at selv mindre mængder af PCB kan føre til alvorlig forurening af foder- og fødevarekæden.

EU har i de seneste 30 år vedtaget regler, der skal reducere udledningen af PCB og dioxiner til miljøet, med henblik på at begrænse den menneskelige eksponering og beskytte menneskers sundhed og miljøet.

Udstyr, der indeholder PCB, har ofte en lang levetid, hvilket betyder, at store mængder stadig er i brug og kan udgøre en kilde til menneskelig eksponering, selv om PCB blev forbudt i 1985.

I direktiv 96/59/EF fra september 1996 om bortskaffelse af PCB indføres der passende værktøjer, som skal gøre det muligt at bortskaffe apparater og affald, der indeholder PCB, hurtigst muligt og for større apparaters vedkommende inden udgangen af 2010.

Der er dog stadig lang vej tilbage, før vi er færdige med at gennemføre denne lovgivning. Kommissionen har været nødt til at indlede overtrædelsesprocedurer mod de fleste medlemsstater, fordi de ikke har overholdt kravet om, at der skal udarbejdes fortegnelser over større apparater, der indeholder PCB, og planer for bortskaffelse af PCB.

Disse overtrædelsesprocedurer har ført til en generel forbedring af situationen. Det er kun to af disse sager, der endnu ikke er afsluttet, men det ventes at ske snart.

Alle medlemsstater har indsendt planer for dekontaminering og/eller bortskaffelse af apparater, der er optaget i fortegnelserne, og de heri indeholdte PCB og for indsamling og efterfølgende bortskaffelse af apparater med et PCB-indhold på under 5 dm³ (som krævet i direktivets artikel 11).

Der er imidlertid brug for en yderligere indsats. Medlemsstaterne er nødt til at sørge for, at den eksisterende PCB-lovgivning og EU's generelle affaldslovgivning gennemføres endnu bedre, for at planerne for bortskaffelse af PCB kan være tilstrækkelig effektive.

Kommissionen lægger stadig større vægt på, at EU's affaldslovgivning gennemføres korrekt, og støtter aktivt medlemsstaternes bestræbelser for at forbedre gennemførelsen af den nationale affaldslovgivning.

Forordning nr. 183/2005 om foderstofhygiejne indeholder minimumskrav for foderstofhygiejne, der gælder i alle led fra primærproduktionen af foderstoffer (på bedriften) over produktion, tilvirkning og distribution og til sidst fodringen af dyrene.

Foderstofvirksomhedernes ledere skal indføre, iværksætte og følge procedurer, der er baseret på HACCP-principperne. De skal identificere kritiske kontrolpunkter og bl.a. identificere kemisk forurening, der opstår ved anvendelse af direkte opvarmning til tørring af fodermidler.

Det er foderstofvirksomhedernes ledere, der sørger for, at disse krav overholdes, men medlemsstaternes kompetente myndigheder skal kontrollere, om de foranstaltninger, som de træffer, er passende. Det skal som regel ske ved besøg på stedet.

Ifølge de generelle principper for tilrettelæggelse af offentlig kontrol, der er fastsat i forordningen om offentlig kontrol med fødevarer og foderstoffer, skal medlemsstaterne sikre, at der foretages kontrol regelmæssigt, på grundlag af en risikovurdering og med passende hyppighed. Den offentlige kontrol skal omfatte kontrol af foderstofvirksomheder.

Kommissionens rolle fremgår af artikel 45 i forordning (EF) nr. 882/2004 om offentlig kontrol med fødevarer og foderstoffer. Ekspertter fra Kommissionen foretager audit hos medlemsstaternes kompetente myndigheder for at undersøge, om kontrollen er i overensstemmelse med EU's lovgivning.

I 2008 blev der foretaget en generel audit af en række irske sektorer i henhold til denne artikel, og der vil snart blive fremlagt en rapport. Listen over virksomheder, der skal kontrolleres, opstilles i fællesskab af de kompetente nationale myndigheder og Levnedsmiddel- og Veterinærkontorets inspektører.

Det omhandlede anlæg var ikke et af dem, der blev inspiceret ved den generelle audit i 2008.

I forbindelse med den irske dioxinforurening var det forurenede rasp til dyrefoder, der viste sig at være årsag til forureningen. Raspen blev fremstillet af bageriaffald (gamle kiks), der blev tørret ved direkte opvarmning. Når der benyttes direkte opvarmning, kommer røggasserne i direkte kontakt med de fodermidler, der skal tørres. Brændslet var åbenbart forurenede med PCB-holdig transformatorolie. Hvem der er ansvarlig for hændelsen (raspproducenten, brændselsleverandøren mv.) vil blive klarlagt i forbindelse med den igangværende retslige undersøgelse.

Jeg vil gerne understrege, at det er meget vigtigt, at der foretages en bredt anlagt risikoklassificering, som både omfatter de risici, der måtte være forbundet med råvarerne – i dette tilfælde rasp – og med selve processen.

Mairead McGuinness, for PPE-DE-Gruppen. – Fru formand, jeg vil gerne takke Kommissionen for dens meget udførlige redegørelse om dette emne.

Jeg tror, at årsagen til aftenens debat er, at vi gerne vil tage ved lære af det, der er sket, og sikre, at det ikke sker igen. I 1999, hvor vi fandt ud af, at der var et problem i Belgien, mente vi, at vi havde strammet reglerne så meget, at en sådan hændelse ikke ville gentage sig. Men nu står vi her igen, og vi ved, hvilke konsekvenser det har, når systemet svigter, ikke bare pengemæssigt – selv om det er uhyre vigtigt for EU, den irske statskasse og skatteyderne – men også i form af manglende tillid hos forbrugerne, og hvordan det generelt har skadet den irske levnedsmiddelsektor rent markeds-mæssigt.

Jeg er glad for, at vi nu har gjort fremskridt og er ved at genvinde vores renommé på det internationale marked, men jeg er også helt på det rene med, at landbrugere rundt om i EU også har fået problemer på grund af hændelsen i Irland. Derfor mener jeg ikke, at aftenens debat kun handler om Irland. Det fremgår klart af Deres redegørelse, at det problem, der viste sig i Irland, også vil kunne opstå i andre medlemsstater. Det bør efter min mening danne udgangspunkt for denne debat.

Vi ved godt, at olien ikke burde have fundet vej til foderkæden. Det vi prøver at finde ud af, er hvordan det skete, og – som De ganske rigtigt bemærkede – det er genstand for en politiundersøgelse, som er af grænseoverskridende karakter. Jeg håber, at det lykkes at klarlægge det præcise hændelsesforløb, så vi kan forhindre, at noget lignende sker igen.

Men det rejser et andet spørgsmål, som De også var inde på, og det er, hvordan vi håndterer fødevareaffald eller -overskud. Genbrug er for alvor "kommet på banen". Alle går ind for genbrug, for vi vil alle gerne opføre os miljøvenligt og bæredygtigt. Der er altså to problemer. Det første er problemet med genbrug af olie – som De henviste til – og jeg tror, at det er nødvendigt at fokusere mere på det, ikke bare med hensyn til PCB, men med hensyn til indsamling, distribution, håndtering osv. af spildolie, selv om det selvfølgelig især er PCB, der giver anledning til bekymring.

Med hensyn til fødevareoverskud – eller fødevareaffald, som det undertiden kaldes – mener jeg personligt, at det er fornuftigt at anvende dette produkt i foderkæden, men jeg vil gøre det meget klart, at hvis vi ikke

kan stå inde for sikkerheden og har styr på, hvordan det forarbejdes og håndteres, er jeg bange for, at vi bliver nødt til at forbyde, at det anvendes i fødevare- og foderkæden.

Det vil jeg helst undgå, men omvendt vil jeg nødig være vidne til en ny hændelse som den i Irland med de konsekvenser, som den har haft. Vi skal bruge dette fødevareoverskud eller -affald, fordi det er af god kvalitet, og ikke fordi det er nemt at skaffe sig af med det i foderkæden – det tror jeg er en vigtig pointe.

Vi er også nødt til at tale lige ud af posen om hele spørgsmålet om blanding af dyrefoder. Landmændene kan godt lide at købe ingredienserne og blande deres eget foder, især på større bedrifter. Det skal de have lov til, forudsat at vi fører streng kontrol med det. Jeg kan forstå, at der foretages regelmæssig kontrol, men i dette tilfælde var kontrollen på dette marked tydeligvis mangelfuld. Nogle af de landmænd, der blev opdaget, og som blev straffet for at have brugt produktet, har spurgt mig, hvorfor der ikke kom nogen og undersøgte, hvad det var, de fik leveret.

Med hensyn til lovgivningen mener jeg, at der findes meget strenge kontrolregler for godkendte foderstofvirksomhedsledere – foderblandingsindustrien i EU – og de blev vedtaget på grund af den hidtidige praksis, som vi var nødt til at rette op på.

Det er min fornemmelse, at vi regulerer de lovlydiges adfærd for meget i medlemsstaterne og ikke er tilstrækkelig opmærksomme på dem, der måske ikke overholder reglerne. Vi tænker ikke visionært. Der er måske en tendens til, at man stiller sig tilfreds, når bare papirsporet er korrekt, og der er sat kryds i de rigtige rubrikker, i stedet for at gå i dybden.

Jeg tror, at vi er nødt til at se på lovgivningen igen. Det er vi i gang med i finanssektoren, og vi er også nødt til at gøre det i fødevaresektoren. Ude på bedrifterne tror jeg også, at man opfatter inspektørerne som noget, djævelen har skabt. Hvorfor er landmændene ikke positive over for inspektørerne, som jo er der for at beskytte deres virksomhed?

Jeg tror, at vi er nødt til at ændre den måde, vi anskuer hele foderkæden på, på grundlag af denne erfaring. Jeg er meget tilfreds med, at den irske sammenslutning af landmænd (Irish Farmers' Association) har annonceret, at der vil blive nedsat en taskforce for fødevarer. Det er på høje tid, at landmændene tager deres del af ansvaret for fødevarekæden, som de udgør det første led i.

Spørgsmålet om billige ingredienser vil jeg ikke komme nærmere ind på her, men en del af problemet er, at producenterne presses til at fremstille stadig billigere produkter, og det bør der gøres noget ved.

Proinsias De Rossa, for PSE-Gruppen. – Fru formand! Jeg vil gerne komme med nogle kommentarer til dette spørgsmål, og jeg er selvfølgelig ikke helt enig med fru McGuinness, når hun siger, at det ikke handler om Irland. Selvfølgelig handler det om Irland. Det er den seneste fødevareskandale, vi står over for.

Vi er nødt til at sætte beskyttelsen af menneskers sundhed i højsædet, og det, vi taler om her, er gennemførelsen af et direktiv fra 1996. Irland var desværre en af de medlemsstater, der skulle trues med sagsanlæg, før den reelt efterkom direktivet, hvilket skete fem år efter i 2001. Arbejdet med at gennemføre direktivet er åbenbart ikke afsluttet endnu, og de inspektionsprocedurer, der skal sikre, at det overholdes, ser ud til at være utilstrækkelige. Ud fra det, jeg har kunnet læse mig til, har det overrasket mig, at der mangler oplysninger om, hvad der egentlig skete med hensyn til forureningen af svinekødet i dette tilfælde. Det lader til, at det var temmelig lang tid siden, at den fabrik, der fremstillede foderet, var blevet kontrolleret.

Jeg må også indrømme – og jeg er sikker på, at det vil overraske regeringen – at jeg mener, den handlede korrekt ved straks at indstille distributionen af svinekød og trække svinekødet tilbage fra butikkerne. Det ramte naturligvis mange uskyldige og lovlydige producenter og slagtere, og mindst 90 % af produkterne var da heller ikke forurenede. Den pågældende fabrik leverede kun til ca. ti forhandlere, så det var et stort skridt at tage, men det var det rigtige skridt. Det afgørende er, at vi forsøger at sikre, at offentligheden og forbrugerne kan stole på, at det ikke er farligt for dem at spise de fødevarer, som de køber i supermarkederne og i de lokale butikker. Hvis vi ikke tager hurtige og drastiske skridt for at sikre det, mener jeg at vi svigter vores ansvar.

Jeg har to spørgsmål til kommissæren. Det ene spørgsmål drejer sig om gennemførelsen af direktivet fra 1996. Er dette ikke et argument for, at direktivet bør revideres? Er de standarder, der blev fastsat i dette direktiv, ikke ved at være utilstrækkelige? Burde vi ikke overveje at tage PCB ud af omløb hurtigere end planlagt, især i betragtning af hvor længe mange medlemsstater har været om at få gennemført direktivet?

Mit andet spørgsmål drejer sig om den forvaltningsplan, som det irske miljøbeskyttelsesagentur langt om længe iværksatte i 2008, og som indeholder en adfærdskodeks for forvaltning af PCB og PCB-holdige

apparater, der er i brug. Jeg kunne godt tænke mig at vide, om en adfærdskodeks reelt er forenelig med direktivet. Burde vi ikke anvende reglerne om forvaltning af PCB mere stringent? Jeg er ikke ude efter enhver, der bryder en regel ind imellem, men når der er tale om fødevarer sikkerheden, mener jeg, at der bør træffes strafferetlige sanktioner over for dem, der misbruger deres position uden at tænke sig om.

Liam Aylward, for UEN-Gruppen. – Fru formand! Den irske svinekødsindustri spiller en vigtig rolle for den irske landbrugsfødevaresektor. Denne industri vurderes til ca. 1 mia. EUR og beskæftiger direkte og indirekte 10.000 mennesker.

Med det nuværende økonomiske klima og de stigende fødevarekriser er det afgørende, at vi gør alt, hvad vi kan, i Irland for at værne om den irske svinekødssektor, der lever op til de højeste standarder på EU-plan og internationalt.

Da der blev påvist dioxin i mængder, der oversteg minimumstærsklen, i et stykke spæk som led i det nationale program for overvågning af restkoncentrationer, lykkedes det at spore forureningskilden til en bestemt foderstofvirksomhed. Det er altid beklageligt, når der sker forurening af vores fødevarer, men denne hændelse viser, at de irske myndigheders kontrol af fødevarer sikkerheden er meget effektiv og sikrer fødevarekædens integritet. Kontrollen fungerede med andre ord, som den skulle.

Den irske regering og det irske landbrugsministerium fortjener derfor ros for den handlekraft og hurtighed, hvormed de besluttede at trække alle produkter tilbage. Det satte de europæiske og internationale markeder og ikke mindst Europa-Kommissionen stor pris på. Det understregede, at vi som land tager fødevarer sikkerheden alvorligt, og bidrog til at bevare vores renommé inden for landets grænser og i udlandet som et land, der producerer kvalitetsfødevarer.

De irske forbrugere fortsatte med at købe svinekød, da det var tilbage i supermarkederne, og der kom hurtigt gang i handelen igen på de fleste europæiske og internationale markeder. Det er selvfølgelig nødvendigt at gøre en ekstra indsats for at bringe handelen på fode igen, bl.a. ved hjælp af målrettede markedsføringskampagner.

I vil gerne rose Oireachtas' landbrugsudvalg for dets indgående undersøgelse af dioxinhændelsen, der bl.a. omfattede en række høringer med deltagelse af regeringsdepartementer, statslige myndigheder og repræsentanter for svinekødsindustrien. Jeg er også glad for, at landbrugsministeriet foretager en yderligere undersøgelse under ledelse af professor Patrick Wall, der er meget kendt i europæiske kredse.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Hændelsen i Irland blev i det mindste opdaget i forbindelse med inspektioner. For ti år siden stod vi over for en lang række hændelser i Belgien. Der var angiveligt tale om uheld i begge tilfælde, men det er aldrig blevet bevist. Efter ti år er sagen nu afsluttet for Belgiens vedkommende. Én person fik en betinget dom på halvandet år. Det er dog stadig usikkert, hvordan stoffet blev overført til produkterne. Vi må derfor fortsat gå ud fra, at de giftige stoffer blev tilsat bevidst, og at foderet blev brugt for at spare penge til bortskaffelse. Olien blev altså fortyndet og tilsat foderet. Der var i begge tilfælde tale om transformatorolie.

Så længe disse uheld ikke er klarlagt, og det ikke er bevist, at de skyldtes forbrænding, må det også i Irlands tilfælde antages, at der blev begået en strafbar handling, hvor de giftige stoffer, PCB'en, blev tilsat. Det betyder, at vi er nødt til at foretage flere inspektioner, så de strafbare aktiviteter ikke koncentrerer om foderet under det indtryk, at det er en let måde at spare penge på.

Den åbne erklæring, som vi skal vedtage i morgen, er derfor endnu en mulighed for ikke at sætte øget fokus på strafbare aktiviteter, men at indføre hyppigere inspektioner. Risiciene skal desuden ikke vurderes alene ud fra, hvilke anlæg der er tale om, men også hvem der egentlig driver disse anlæg, og hvilke skumle kilder olien stammer fra. Vi ved ikke, hvem vi har at gøre med her, og hvad angår inspektioner må institutionerne derfor være klar over, at de udgør en højere risiko og derfor skal underkastes strengere inspektioner.

Bairbre de Brún, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Den hændelse, der resulterede i høje dioxinniveauer på irske fabrikker, har skabt store økonomiske vanskeligheder for landmændene, både i Nord og i Syd. Det er dårligt nyt i det nuværende vanskelige økonomiske klima. Som følge af den hurtige indsats kan markedet have tillid til, at der ikke er problemer med det irske svinekød. Det kan imidlertid ikke forventes, at de pågældende skal håndtere disse konsekvenser helt alene. Jeg ved godt, at nogle af disse økonomiske spørgsmål hører under andre kommissærer, men mener, at det er vigtigt at fremhæve følgende punkter.

I december 2008 meddelte den irske regering, at den ville iværksætte en tilbagetrækningsordning for svinekød for at fjerne det forurenede irske svinekød fra markedet. Det ser imidlertid ud til, at denne ordning ikke gælder

for de 4.000 forurenede svin, der blev sendt til forarbejdningsanlægget i Cookstown i amtet Tyrone i min valgkreds fra den 1. september til den 6. december 2008.

Vi kan heldigvis være fuldstændig trygge ved det irske svinekød. Hvis denne fabrik ikke får kompensation under EU's støtteordning, risikerer den dog at måtte dreje nøglen om.

EU bør sørge for, at dette forarbejdningsanlæg får hjælp til at håndtere konsekvenserne af, at det modtog 4.000 forurenede svin.

Hvis det ikke er berettiget til kompensation under den ordning for tilbagetrækning af svinekød, som Kommissionen og den irske regering er blevet enige om, bør der indføres en lignende ordning mellem Kommissionen og ministeriet for landbrug og udvikling af landdistrikter i forsamlingen i Belfast.

EU bør i solidaritetens navn indvilge i at medfinansiere de nødvendige kompensationer til de skadelidte. 2009 bliver et vanskeligt år for alle – vi må ikke glemme de helt usædvanlige omstændigheder, der har bragt folk i fødevaresektoren i en knibe, som de ikke selv er skyld i.

Ministrene i forsamlingen i Belfast og i den irske regering vil inden længe fremlægge en dyresundhedsstrategi, der gælder for hele øen.

Vi har brug for en strategi, der gælder for hele Irland, og som ikke bare omfatter dyrevelfærd, men også består af en samlet lovgivningsstrategi for øen. EU's regler bør med andre ord forvaltes og gennemføres for øen som helhed. Det vil være til gavn for alle irske landmænd, og den manglende overlapning vil gøre det mere effektivt at holde øje med, om EU's regler overholdes.

Kathy Sinnott, for IND/DEM-Gruppen. – Fru formand! Min kollega nævnte de skumle kanaler, hvorigennem PCB kom ind i fødevarekæden i Irland. Hvis vi ser på PCB's historie, ser det måske endnu værre ud. Polychlorbiphenyler har eksisteret i næsten 100 år. De er menneskeskabte, og det var fra begyndelsen klart, at de var meget farlige.

I mange år blev de brugt til kondensatorer, hydraulikolie og produkter til behandling af trægulve – ikke ligefrem noget, vi har lyst til at få ind i fødevarekæden. Men næsten fra begyndelsen af 1900-tallet til 1966, hvor en svensk videnskabsmand faktisk påviste, at de er farlige, valgte man at ignorere faren og tillod, at de blev anvendt, selv om der gang på gang skete ulykker i industrien.

Men på trods af de videnskabelige fakta var det først i 1970'erne (1972), at PCB blev forbudt på offentlige steder, og de måtte stadig anvendes. Det blev ikke helt forbudt at anvende dem før i 2000. Der er altså masser af PCB derude, og der har der været i næsten 100 år, efter at vi blev bekendt med, at der var et problem.

Det er grunden til, at de på trods af Kommissionens direktiv fra 1996, der stillede krav om bortskaffelse af PCB, dukker op gang på gang, bl.a. i Belgien og senest i Irland.

Men der var især én ting, som folk i Irland studse over. Jeg husker, at jeg besøgte en slagter på det tidspunkt, og han kunne simpelthen ikke forstå det. Han sagde, at vi har gjort så meget for at sikre sporbarheden. Vi ved nøjagtigt, hvor et æg kommer fra, hvilken dag det er lagt, og hvis vi graver lidt dybere, kan vi også finde ud af, hvilken bedrift det stammer fra, osv. Og selv efter at vi havde lokaliseret kilden til PCB'en, var denne slagter, der ved, hvor alt hans svinekød stammer fra, der havde samtlige kodenumre osv., tvunget til at smide svinekød ud og destruere det.

Det undrer mig, hvordan det kunne ske, for vi har i Miljøudvalget ligesom De selv arbejdet ihærdigt på at sikre sporbarheden, men da det kom til stykket, blev disse systemer ikke taget i brug. De blev måske brugt til at finde frem til bedrifterne, men ikke til at bevare uskyldiges renommé, og det kostede de pågældende rigtig meget – og det kostede mit land rigtig meget, for det var ikke de konkrete forsyningskæder, det var hele landet, der blev sværtet til.

Der er også andre ting, der har givet anledning til forvirring. Vi taler med god grund om PCB og dioxiner i dag, men skal der virkelig gå 100 år, før vi indser, at der er en sammenhæng mellem dioxiner og forbrænding? At holde dioxiner fra forbrænding ude af fødevarekæden er noget, som jeg også hele tiden er opmærksom på.

Jim Allister (NI). – Fru formand! Et stort antal landbrugere og en forarbejdningsvirksomhed i min valgkreds risikerer at miste millioner af pund uden selv at være skyld i det, fordi de i god tro købte forurenede foder fra en foderstofvirksomhed, der optrådte fuldstændig uansvarligt – og ikke mindst i strid med god praksis. Det er ikke så sært, at de pågældende er meget vrede.

Jeg vil gerne stille kommissæren en række spørgsmål. Hvis de ikke besvares i aften, vil jeg anmode om, at de besvares skriftligt.

1) I hvilket omfang har den skyldige virksomhed til genanvendelse af foder overholdt EU-reglerne tidligere? Har den fulgt sine egne regler, som nogle mener?

2) Havde Millstream fået tilladelse til anvende den pågældende olie? Hvis det ikke var tilfældet, burde medlemsstaten så ikke have sørget for, at denne overtrædelse af de grundlæggende lovmæssige krav blev opdaget og bragt til ophør?

3) Havde Millstream iværksat en HACCP-baseret risikoanalyse og en egenkontrolplan i overensstemmelse med fødevarerhygiejneforordningen?

4) Er Kommissionen tilfreds med omfanget og hyppigheden af de inspektioner og den overvågning, som medlemsstaten har foretaget af virksomheden og dens produkter, sammenholdt med kravet om, at medlemsstaten skal udarbejde en risikobaseret plan for den offentlige kontrol? Har de irske myndigheder udvist forsømmelse ved ikke at håndhæve foderstovlovgivningen og kravene til fødevarer sikkerheden tilstrækkelig effektivt?

5) I min valgkreds er lovlige fødevarer virksomheder underlagt strenge kontrolregler og standarder i forbindelse med kvalitetssikringsordninger. Hvorfor blev der ikke ført lige så streng kontrol med den genanvendelse, som Millstream stod for?

6) Fik fodervirksomhederne lov til selv at stå for sikkerhedsgodkendelsen, og hvad var i givet fald årsagen hertil, når det kun er tilladt for mindre erhvervsdrivende?

Jeg kunne også godt tænke mig at få præciseret, på hvilket retsgrundlag Kommissionen indvilgede i at bevilge et større beløb til den irske stat, i betragtning af at Kommissionens talsmand oprindeligt mente, at der ikke fandtes noget retsgrundlag. Vil der blive indledt en overtrædelsesprocedure, hvis den pågældende medlemsstat ikke opfylder sine forpligtelser?

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Det er et relevant emne, vi diskuterer her i aften, med udgangspunkt i den redegørelse, som Kommissionen og kommissæren er kommet med vedrørende genbrug af olie til fremstilling af foderblandinger i Irland.

I et lidt bredere perspektiv kan jeg fortælle, at rigtig mange medlemsstater, heriblandt Rumænien, som jeg vil tale om, er blevet påvirket af denne hændelse, eller rettere sagt: hændelsen har påvirket kødindustrien, men først og fremmest forbrugerne. Den har påvirket industrien, som har noteret store tab inden for meget kort tid, og forbrugerne, og det er sket i juletiden, hvor der normalt er et højt forbrug af svinekød i Rumænien.

Underretningen af veterinærmyndighederne gennem det europæiske system for hurtig varsling har fungeret upåklageligt. Men bortset fra det foreligger der slet ikke nok oplysninger. Hvor store mængder kød var der tale om, hvor blev det distribueret, og hvor befinder de pågældende fødevarer sig? Det var nogle af de spørgsmål, der ikke blev besvaret fyldestgørende eller slet ikke blev besvaret. Det resulterede i, at forbrugerne reagerede med panik, producenterne led enorme tab, og de ansvarlige myndigheder havde svært ved at håndtere hændelsen effektivt.

Jeg mener, at vi står over for mindst to problemer. Det første er den dioxinforurening, der er opstået i forbindelse med anvendelsen af spildolie. Dioxin er, som vi alle ved, et stof, der udgør en stor risiko, fordi det er meget giftigt for den menneskelige organisme, selv i små mængder. Hvad kan vi gøre for at undgå, at en sådan hændelse indtræffer igen?

Det andet problem er, hvordan vi kan gøre medlemsstaternes ansvarlige myndigheder bedre til at reagere og gribe ind i sådanne farlige situationer.

Jeg vil slutte af med at sige, at jeg håber, at denne debat vil give os nogle svar, i hvert fald på disse to spørgsmål.

Petya Stavreva (PPE-DE). – (BG) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Problemet med genbrug af olie, der indeholder polychlorbiphenyler, i et anlæg til genanvendelse af fødevareraffald har endnu en gang sat fokus på behovet for sikre fødevarer sikkerheden i EU.

Det skal først og fremmest understreges, at problemet ikke skyldes en dyresygdom, men utilstrækkelig overvågning af de foranstaltninger, der skal træffes for at sikre foderstofhygiejnen og foderstofsikkerheden

i EU. Til trods for den kontrol, der finder sted, blev det høje dioxinniveau først opdaget, efter at dioxinen var overført til svinekødet. Det logiske spørgsmål er: Hvorfor skete det ikke før?

Mange europæiske borgere er kommet i tvivl om, hvorvidt EU har fastsat de regler, der er nødvendige for at pålægge medlemsstaterne at foretage tilstrækkelig overvågning af sikkerheden i forbindelse med det foder, der gives til dyrene. Det bør afklares hurtigst muligt, for det kan få fatale konsekvenser og medføre tab af flere hundrede millioner euro, hvis bare én fødevarerforarbejdningsvirksomhed undlader at følge sikkerhedsreglerne.

Jeg vil gerne bede Europa-Kommissionen om at træffe de nødvendige foranstaltninger for at forstærke overvågningen, som er en uadskillelig del af EU's forbrugersikkerhedspolitik. Irsk svinekød med store mængder dioxin nåede også frem til Bulgarien og til mange andre europæiske lande. De økonomiske og sociale omkostninger, der følger i kølvandet på sådanne hændelser, er alt for høje, og de må derfor ikke ske igen.

Jeg tilslutter mig desuden fru McGuinness' initiativ om at lade Kommissionen undersøge dette spørgsmål nærmere.

Elisabeth Jeggle (PPE-DE). – (DE) Fru formand, fru kommissær! I aften taler vi om genbrug af PCB-olier i et irsk anlæg til genanvendelse af fødevarer. I morgen skal vi se på markedsføring og anvendelse af dyrefoder. I morgen kan vi konstatere, at vi allerede er nået til enighed om en række vigtige og hensigtsmæssige foranstaltninger i denne sektor. Men der er stadig problemer på dette område. Derfor skal de fem mundtlige spørgsmål, som fru McGuinness har stillet, tages seriøst og besvares seriøst.

Fru kommissær, De har selv talt om den mangelfulde gennemførelse af lovgivningen, der ses i flere medlemsstater. Foderstofsektoren har ganske vist udvist langt større ansvarlighed i de seneste år, men nogle virksomheder er enten ikke bevidst om risiciene eller ønsker ikke at se dem. Det ser desuden ud til, at der stadig er god plads til forbedringer i mange medlemsstater hvad angår tilrettelæggelse af inspektioner på et passende risikogrundlag.

Vi forventer alle – Parlamentet, det faldende antal landmænd og forbrugerne – at EU-lovgivningen anvendes korrekt, og at der iværksættes inspektioner for at sikre det. Jeg mener derfor, at der bør sættes fokus på den generelle fødevarerlovgivning, fødevarer- og foderstofhygiejnen og betingelserne for godkendelse af anlæg til genanvendelse af fødevarer.

Ja, vi vil gerne anvende fødevareroverskud. Jeg ser selv gerne, at det sker, og at de overskydende fødevarer ikke destrueres. Sporbarheden skal dog også sikres. Uønskede stoffer og produkter skal fjernes under sikre og kontrollerede forhold. Når foderstofvirksomhederne er blevet godkendt, skal det sikres, at personalet har den krævede faglige kompetence inden for fødevarer- og foderstofsikkerhed.

Foderstoffer er grundlaget for fødevarerens sikkerhed, og sikkerheden skal være i orden hos landmændene, således at forbrugerne kan regne med, at fødevarerne er sikre og sunde.

James Nicholson (PPE-DE). – Fru formand! Først vil jeg gerne sige, at jeg er glad for at have fået mulighed for at drøfte dette spørgsmål. Landmændene har måttet erkende, hvor sårbare de er over for, hvad andre gør.

Hændelsen fandt sted i Republikken Irland, men den spildolie, der menes at være årsag til problemet, stammede ironisk nok fra Nordirland. Den manifesterede sig imidlertid i en foderblanding, der kom fra Republikken Irland.

Problemet er efter min mening, at landmændene i Republikken Irland, uanset om de er svine- eller kvægavlere, har modtaget kompensation, støtte og hjælp fra EU. De nordiske landmænd er blevet ladet i stikken og har ikke modtaget nogen hjælp eller støtte. De nordiske landmænd er i knæ, og mange af dem risikerer at miste deres gårde og at måtte opgive deres erhverv uden selv at være skyld i det. De har ikke gjort noget forkert og ikke begået noget strafbart, og jeg er nødt til at sige det rent ud til hele Parlamentet her i aften og til kommissæren, at jeg mener, at de nordiske landmænd har oplevet et alvorligt svigt fra DARD, det nordiske landbrugsministerium, og ikke mindst fra ministeren, der virker uduelig, svag og ude af stand til at løse problemet.

Republikken Irlands landbrugsminister har vist med al tydelighed, at han først og fremmest tager sig af sine egne. Det har jeg forståelse for. Jeg vil gerne spørge kommissæren, om De vil blive underrettet om udfaldet af den undersøgelse, som politiet skal foretage på begge sider af grænsen. Er De villig til at handle ud fra de oplysninger, De får, og er De villig til at sikre, at de nordiske producenter får samme støtte som landmændene i Republikken Irland, og at de ikke hindres i at gøre deres økonomiske rettigheder gældende? Og sidst, men

ikke mindst, vil De sørge for, at der ikke opstår et lignende problem igen? Det vil bare føre til manglende tillid hos forbrugerne og frem for alt få ødelæggende virkning for producenterne.

Avril Doyle (PPE-DE). – Fru formand! Fødevarekæden er, som kommissæren har bemærket, en af kilderne til menneskers eksponering for PCB. Åben ild og cigaretrøg er dog langt større kilder for et langt større antal mennesker. Lad os se tingene i det rette perspektiv og holde hovedet koldt i denne debat, der bør være så objektiv som mulig.

Minimumskrav til foderstofhygiejne er meget vigtige og skal håndhæves strengt, men det skal også være muligt at identificere og spore alle kødprodukter præcist – ikke bare oksekød, men også fjerkrækød, svinekød og fårekød. Jeg har foreslået en række ændringer af den nuværende lovgivning, som vi skal drøfte i Parlamentet inden længe.

Det pågældende svinekød var forurennet gennem rasp, der var tørret ved hjælp af brændsel, som Millstream i god tro havde købt hos en virksomhed, som man havde handlet med i årevis og ikke tidligere havde haft problemer med. Politiundersøgelsen er endnu ikke afsluttet, og den pågældende virksomhed samarbejder fuldt ud.

Jeg må på det kraftigste afvise hr. Allisters påstand om, at virksomheden optrådte fuldstændig uansvarligt. Det vil komme frem, at det ikke var tilfældet, så lad os være forsigtige med, hvad vi siger her.

Det største problem var, at samtlige svinekødsprodukter blev trukket tilbage og destrueret, selv om der kun var tale om kort tid. Det gik ud over mange irske landmænds levebrød og over irske fødevareprodukters renommé i udlandet, at vi var nødt til at foretage et så drastisk indgreb, selv om kun 6-7 % af de irske bedrifter var forurennet. Årsagen var, at det irske identifikations- og sporbarhedssystem ikke fungerede, som det skulle, på slagteriet. Alle irske svin skal i princippet øremærkes eller skinketattooeres, men på slagteriet kunne vi af en eller anden grund ikke skelne mellem de grise, der havde spist forurennet foder, og de mange andre grise, der ikke havde spist det.

Det er vi nødt til at undersøge nærmere. Kommissionen er nødt til at se på hele spørgsmålet med identifikation og sporbarhed, og lad os så vente på resultaterne af politiundersøgelsen, som jeg tror, at mange vil være overrasket over.

De pågældende virksomheder er udtalt offentligt, at de er meget kede af den skade, der er sket for fødevarekæden og Irlands renommé, og for den økonomiske skade, som de mange landmænd, der indtil nu har købt deres udmærkede foderprodukter, er blevet påført. De har genoptaget driften og producerer på ny, vil jeg indskyde, et fremragende fodermiddel, som landmændene kan bruge i deres blandinger.

Det har været en rystende hændelse, og ingen ville have ønsket, at den skulle ske.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Fru formand! Jeg har forsøgt ikke at gøre mig til dommer i denne irske sag, for det er ikke derfor, vi er her i aften, men jeg vil gerne stille kommissæren tre spørgsmål: Hvor store mængder PCB er stadig i omløb? Kan De garantere, at ingen af disse vil forurene fødevarekæden inden for de næste 23 måneder, hvor de endnu ikke er bortskaffet? Og vil Kommissionen udarbejde en statusrapport om gennemførelsen af forordningen om foderstofhygiejne, som kan forelægges for Parlamentet?

Jeg vil også gerne minde Jim Allister om, at det her faktisk er et grænseoverskridende spørgsmål. Forureningen kom, som vi har forstået det, og som Jim Nicholson ganske rigtigt har påpeget, fra den anden side af grænsen. Derfor er jeg ikke enig med Proinsias. Der er netop tale om et europæisk anliggende, fordi det har grænseoverskridende karakter. Det, der skete i Irland, kunne ske i en hvilken som helst medlemsstat, eftersom der – som jeg har forstået det – findes tusindvis af tons PCB i omløb. Måske kunne kommissæren belyse dette punkt.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE) Fru formand, fru kommissær! Har Kommissionen undersøgt eller klarlagt det hændelsesforløb, der førte til ulykken? Tanken om, at forbrændingen af spildolie og den røg, der siver gennem en smule rasp, skulle være årsag til en dioxinforurening af dette omfang, hvor dioxinniveauet nåede op på 200 gange det normale i svinekødet – ikke i foderet, men i selve svinekødet – er efter min mening fuldkommen latterlig. Indtil jeg får andet at vide, mener jeg stadig, at der var tale om forsætlig tilsætning.

Alle trafikulykker rekonstrueres, og det undersøges, hvordan ulykken kan være sket. Dette uheld – hvis det altså var et uheld – skal også rekonstrueres, og det skal undersøges, om denne type forbrænding og den røg, der videregives til kødet, virkelig kan være skyld i, at så meget dioxin ender i kødet. Som praktiker må jeg

sige, at alt, hvad der er blevet sagt herom, er noget vrøvl. Det er en forsættlig tilsætning, vi taler om her, og vi mennesker er modtagerne af denne gift, der ikke nedbrydes af sig selv og derfor videregives til de kommende generationer.

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Det har været en utrolig interessant debat. Jeg er bange for, at vi vil opleve lignende hændelser i fremtiden. Vi vil aldrig kunne undgå kriminalitet og forhindre, at folk udnytter systemet.

Vi har ikke været inde på individuelle kvalitetskriterier i aften. Hvorfor tilskynder Kommissionen ikke industrien mere til selv at iværksætte inspektioner og til at udvikle individuelle kvalitetskriterier? Så vil Kommissionen kunne sige: "Vi kan stå for den endelige kontrol, men det er jer, der skal sørge for, at I kontrollerer jeres egne fagfolk, og sørge for, at disse ting ikke sker. Hvis I udvikler en fornuftig ordning, vil vi bakke op om den og godkende den." Jeg mener, at vi er nødt til at begynde nedefra for at sikre, at denne form for praksis ikke ses igen.

Jim Allister (NI). – Fru formand! Der er ingen tvivl om, at olien kom fra Nordirland. Det er ikke det, vi skal diskutere her.

Det er mere interessant, at Millstream valgte at købe den pågældende olie, selv om man vidste, at den skulle anvendes i anlæg til tørring af brødrester til foderbrug. Hvorfor købte virksomheden denne type olie uden at skelne til, hvor den kom fra?

Hvorfor blev den ikke kontrolleret af de statslige inspektører og af virksomheden selv? Det er mig bekendt ulovligt at anvende olie under disse omstændigheder, da det strider mod fødevare- og hygiejnereglerne. Hvor olien kom fra er altså mindre interessant, end hvorfor den kom, og hvorfor den blev brugt til det konkrete formål.

Avril Doyle (PPE-DE). – Fru formand! Hr. Graefe zu Baringdorfs påstand om, at det forurenende stof blev iblandet foderet med vilje, er under lavmålet og ikke en professionel politiker værdig. Vi må lade den retslige undersøgelse gå sin gang.

Den pågældende virksomhed, Millstream Recycling, samarbejder fuldt ud. De har et komplet papirspor, der viser, at de købte olien fra en godkendt olieleverandør i Dublin. Den blev købt som en let brændselsolie til genanvendelse og var den rigtige olie at anvende til den pågældende tørringsproces. De købte den hos en godkendt virksomhed, og så vidt de vidste, var der tale om en let brændselsolie til genanvendelse. I stedet fik de den transformatorolie, der var årsag til dioxinforureningen.

Der er sat en retslig og politimæssig undersøgelse i gang. Nu må vi lade sagen gå sin gang og undlade at komme med løse påstande. Det er et meget alvorligt spørgsmål, vi har at gøre med, og det hjælper ikke at hidse sig op og overreagere.

James Nicholson (PPE-DE). – Fru formand! Vi er alle – uden undtagelse – enige om, at olien ganske rigtigt kom fra Nordirland. Det kan ikke benægtes. Men i talende stund er der otte landmænd i Nordirland, der må indstille driften, og i Republikken Irland sker det samme. Ofrene findes på begge sider af grænsen. Det er ikke et politisk anliggende. Det er almindelige mennesker, der er blevet ramt, og det er vore landmænd, der lider økonomiske tab.

Sandheden er – og det må vi alle inklusive De, fru kommissær, erkende – at flere tons svinekød ikke kunne spores. Ingen vidste, hvor det var kommet fra, hvilke svin det stammede fra, eller hvor det stammede fra. Fru kommissær, det er på høje tid, at De sørger for klar og tydelig oprindelsesmærkning. Med en sådan mærkning ville vi i det mindste have vidst, hvor vi stod, og fået klarhed over situationen.

Jeg vil ikke gøre dette til et politisk anliggende, for det er det ikke for mig. Jeg taler med landmænd hver dag, og nogle af dem kommer temmelig sikkert til at miste deres gårde. Så det er en alvorlig sag. Hvis vi skal vente på, at den retslige undersøgelse er slut, må vi gøre det – men mine landmænd har brug for beskyttelse og skal ikke bare sejle deres egen sø. De har krav på en tilstrækkelig beskyttelse fra Kommissionens side og bør behandles og beskyttes på samme måde som landmænd i Republikken Irland.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – Fru formand! Vi har haft en meget livlig debat, og der er stillet mange spørgsmål. Der er fremsat mange formodninger, og jeg er enig med fru Doyle i, at vi er nødt til at være tålmodige og afvente, at denne undersøgelse er slut. Først da kan vi drage vore konklusioner og beslutte, hvad der skal ske i fremtiden. Jeg vil gerne pege på én ting – jeg var ikke involveret på daværende tidspunkt, men har hørt om det – nemlig at der har været lignende hændelser i Tyskland og Belgien, og at der blev gjort meget for at informere om disse hændelser i samtlige medlemsstater. Jeg troede derfor, at

medlemsstaterne ville have været mere forsigtige og iværksat strengere kontrolforanstaltninger. Men selv de strengeste kontrolforanstaltninger kan ikke forhindre, at noget sådant sker, enten som følge af misbrug eller uagtsomhed. Det er Kommissionens ansvar at sørge for, at vi har den nødvendige lovgivning – som jeg finder tilfredsstillende – og at sørge for, at medlemsstaterne overholder denne lovgivning. Det er Kommissionens ansvar at føre kontrol og sørge for, at medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser.

Levnedsmiddel- og veterinærmyndighederne iværksætter inspektioner, og deres rapporter offentliggøres. Det fremgår af disse rapporter, der endda udarbejdes for hvert enkelt land, i hvilket omfang EU's regler overholdes.

Flere af jer har været inde på sporbarheden, som jo er en af hjørnестene i den generelle fødevarelovgivning, og som fødevarevirksomhedernes ledere er ansvarlige for. De skal kunne vise, hvem de har købt deres råvarer hos, og hvem de sælger deres produkter til. Det er imidlertid fødevarevirksomheden, der vælger, hvor detaljeret eller specifik den interne sporbarhed skal være, og dermed afgør, hvor stort det økonomiske tab i sidste ende bliver for fødevarevirksomhederne, hvis kødet trækkes tilbage. I det konkrete tilfælde skulle der ifølge den irske regel om sporbarhed kun angives en produktionsdato og ikke, hvilken bedrift kødet stammede fra. Derfor var det nødvendigt at trække alt det kød, der var produceret i de pågældende to måneder, tilbage. Hvis sporbarhedsreglerne havde været strengere (hvilket selvfølgelig ville have kostet mere), ville det kun have været det kød, der rent faktisk stammede fra den specifikke bedrift, der var blevet trukket tilbage. Valget står altså mellem, om man vil betale mere og få bedre sporbarhedsregler, eller betale mindre og stå med det tab, der måtte være.

Det er blevet nævnt, at Kommissionen har ydet støtte – udbetaling af kompensation er ganske vist ikke mit, men kommissær Fischer Boels ansvar. Til det kan jeg sige, at udbetalingerne i dette tilfælde skete på samme vilkår for såvel Republikken Irland som Nordirland. Det kan jeg illustrere med nogle tal. Kommissionen har indført en støtteordning for privat oplagring for Nordirland. Under denne ordning kan der oplagres op til 15.000 tons i højst seks måneder. Der er afsat 6,9 mio. EUR til denne foranstaltning. Der er indført en tilsvarende privat oplagringsordning i Republikken Irland. Under denne ordning kan der oplagres op til 30.000 tons i højst seks måneder, og støtterammen er på maks. 13,9 mio. EUR. I Republikken Irland fandtes der også en bortskaffelsesordning, som EU var med til at finansiere, og som kostede 20,6 mio. EUR. Kommissionen udbetalte ikke direkte støtte til landmændene, hverken i Republikken Irland eller i Nordirland, eftersom der ikke var hjemmel for en sådan kompensation.

Alt i alt mener jeg, at vores regler er udmærkede, men at vi er nødt til at være meget mere opmærksomme i fremtiden. Vi skal sikre os, at medlemsstaterne har mulighed for at gennemføre disse regler, og vi skal samarbejde med medlemsstaterne. Fra Kommissionens side skal vi koncentrere os om at føre kontrol og sikre, at medlemsstaterne overholder EU's regler.

Når resultaterne af de igangværende analyser og undersøgelser foreligger, kan vi gå i gang med at tænke fremad. Hvis vi finder det nødvendigt at forbedre reglerne, vil vi ikke tøve med det.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

17. Dagsorden for næste møde: se protokollen

18. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 22.45)